

BERXWEDAN

HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 40 / 15 Ekim 1987 2.50 DM

CUDİ DAĞINDA BÜYÜK ÇATIŞMA

- **Bir askeri helikoptere ateş edildi. Helikopterin düştüğü söyleniyor.**
- **Alixan Tatar'ın çetelerine kayıp verdirildi.**
- **Subay ve erlerden yaralı ve ölü sayısının arttığı bildiriliyor.**

Şırnak-Cudi dağında 7 Ekim 1987 tarihinde başlayan ve 9 Ekim'e kadar yer yer şiddetli çarpışmalar biçiminde devam eden çatışma sonucunda sömürgeciler ağır kayıp aldı. Faşist ordunun havan, lav vb. gibi ağır silahları kullandığı çatışmada ARGK gerillaları bir düşman helikopterini düşürdüler. Saatler boyu çok yakın mesafede devam eden çatışmada faşist güçler büyük bir paniğe kapılarak geri çekilmek zorunda kaldılar. ARGK birliği, bazı gerillaların çatışmada hafif yaralar alması dışında bir kayıp vermedi.

Haberi 2. sayfada

ŞAHVELAT KÖPRÜSÜNE SABOTAJ

— Köprüde hasar büyük

— Mardin ve Urfa yolları mayın dolu.

— Uludere, Iğdır'da karayollarına ait 3 şantiye basıldı. Zarar 2 milyarı aştı.

— Uludere'de bir karakol basıldı.

— Aralık, Çukurca ve Bingöl merkeze bağlı, 3 ayrı köye yapılan baskında köy korucularına ait evler bombalandı. Birçok köy korucusu öldürüldü veya yaralandı.

Haberi 2. sayfada

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ İLE DAYANIŞMA

ERNK Avrupa Temsilciliği dağıttığı bildiride, bütün ilericileri, yurtseverleri, demokratları ve devrimcileri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışmaya çağırdı.

Bu dayanışmanın somut bir ifadesi olarak, ulusal kurtuluş mücadelesine bağış kampanyasına aktif olarak katılmayı bir görev olarak belirledi.

Haberi 3. sayfada

MARDİN'DE KÖY KORUCULUĞU ÇÖZÜLDÜ

Mardin bölgesinde haziran ayından bu yana yoğun bir şekilde devam eden eylemlilik sonucu köy koruculuğu uygulaması tamamen çözüldü.

Pınarcık, Yuvalı, Peçenek vd. köylerde, köy korucularına vurulan darbeler sonucu, faşist sömürgecilerin yaşatmaya çalıştığı bu sistem dağıldı. Köy korucularının büyük bölümü silahını bıraktı, büyük bir bölümü de bölgeyi terkederek metropole veya başka alanlara kaçtı. Bu gelişmeler sonucu, ulusal kurtuluş savaşımız karşısında tutunamayan koruculuk dağıldı. Öyle ki, Türk ordusunun

Devamı 3. sayfada

ÇOBANDERE'DE EYLEM: 13 ÖLÜ

Meşeiçi köyü Çobandere mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerilla birliği, köy korucuları ile çatışmaya girdi. Çatışma neticesinde çetelerden 8'i yakınları ile birlikte öldürüldü. 9 kişinin de ağır yaralandığı eylemde, toplam ölü sayısının 13'ü bulduğu bildirilmektedir.

Akşam saatlerinde meydana gelen baskında yaklaşık 100 kişilik bir güçle köyü kuşatan ARGK birliği, kısa süren bir çatışma ardından Şanlı, Kartal ve Vural çetelerine ait evleri bastı. ARGK birliği kayıp vermeden eylemi başarı ile gerçekleştirdi.

Haberi 2. sayfada

Ölümünün 20. yıldönümünde

ERNESTO CHE GUEVERA'YI ANIYORUZ

Bir...

iki...

üç... daha fazla Vietnam çağrısı ile dünya halklarının mücadelesine en geniş enternasyonalist dayanışmayı isteyen Che, bu çağrılarına uygun yeni Vietnamlar yaratma mücadelesinde ölümsüzleşti.

YAZISI 13. SAYFADA

Kürdistan'da Göçler, Neden ve Sonuçları

Ulusların yaşamında ülke ve toprak yaşam ögesini oluşturur. Yarı barbar göçebe insan topluluklarını halklaşma sürecine sokan en önemli evre toprağa yerleşim evresidir. Üretim, topraktan gelişmiş; kültürden sosyal yaşama kadar halkları var eden ögeler, insanın toprakla ilişkilerinde ve toprağa yerleşim sürecinde ortaya çıkmıştır.

Ülke, ulusları var eden zorunlu ögedir. Ülke, insan topluluklarının köküdür. Halk ülke ilişkisi, kök ağaç ilişkisine benzer. Kökünden koparılan bir ağaç ne denli gür ve meyveleri güçlü bile olsa kurumaya mahkumdur.

Bir halkın başına gelebilecek en büyük afet, ne savaş ne de depremdir. Onlar kadar ve onlardan daha büyük afet, toprağından, ülkesinden kovulmadır. Ülkesinden kovulan bir halk sadece fiziki olarak yok olmaz, ondan önce yavaş yavaş kültürü, sosyal ilişkileri, dili vb. her şeyi dalından koparılan meyve gibi tek tek solmaya ve nitelik değiştirmeye başlar. Artık ne kadar

Devamı 8. sayfada

İSVEÇ BASININDA KÜRDİSTAN VE PKK

DAGEN NYHETER:

"Kürtler, birbirleriyle savaşacak; bu Türk hükümetinin Kürt bölgelerinde PKK'ye karşı taktiğidir. Seçilen kişiler, köy koruculuğuna atanıyor, silahlandırılıyor. Ve işbirlikçi olarak nitelendirilenleri PKK vuruyor."

ARBETAREN:

"Kürdistan İşçi Partisi-PKK önderliğindeki Kürt gerillaları 1983'ten bu yana Türk ordusuna karşı savaşıyor. Hedef: bağımsız bir Kürt devleti."

YAZISI 7. SAYFADA

DN i turkiska Kurdistan

Fattiga bybor vill slippa välja sida

KURDISTAN: EN DROM OM SJÄLV... CHET

Bilder av Finn Larsen

ULUSAL KONGREYE DOĞRU

Yekîtiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan — YXK Program Taslağı'nı yayınlamaya bu sayımızda da devam ediyoruz

YAZISI 10. SAYFADA

DÜNYA HABERLERİ

- **Körfez Sularında Sıcak Rüzgar**
- **Tibet'teki Karışıklıklar Gözleri Bir Kez Daha Çin'e Çevirdi**
- **Nikaragua Yeni Zaferlere Doğru**
- **Güney Afrika'nın Angola'ya Yönelik Yeni Bir Provokasyonu**

14 VE 15.SAYFADA

CUDİ DAĞINDA BÜYÜK ÇATIŞMA

Şırnak bölgesinde son bir ay içerisinde faşist ordu güçlerine ve köy korucularına karşı yoğunlaşan mücadele sonucu ARGK gerillaları son derece önemli mevziler ele geçirdiler. Ulusal kurtuluş savaşının yoğunlaştığı bu bölgede ARGK saflarına kitlesel katılım devam etmektedir. Türk sömürgecilerinin bütün oyunlarına ve saldırılarına rağmen, savaş bu cephede ARGK gerillalarının lehine büyümektedir.

Şırnak, baştan beri ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir potansiyele sahip olduğu bir bölgedir. Faşist Türk sömürgecilerinin Şırnak'ta geliştirmek istediği köy koruculuğu uygulaması baştan tutmadı. Alixan Tatar ile çetesi ve birkaç hain aşiret reisi dışında silah alan olmadı. Bazı köylere ise faşist-sömürgeci komutanlar silahları bırakarak, köylüleri zorla korucu yapmak istediler. Yine, Şırnak'taki güçlerini tugay düzeyinde artıran sömürgeciler, bu bölgeyi Kürdistan'ın diğer alanlarına yönelik saldırılarının merkezi haline getirmek istediler.

Bütün bu girişimler baştan boşa çıkarıldı. Şırnak'ın faşist yönetimi 1985 yılında bir pusu eylemi sonucu imha edilecektir. Bunun ardısıra gelen eylem dalgası ise, sömürgecilerin Şırnak'ta konumlanmalarını boşa çıkaracaktır.

1987 baharı ile birlikte, Şırnak alanında da ARGK'nin savaşı yoğunlaştırma ve geliştirme taktiğine bağlı olarak, eylemlilik büyük bir artış gösterdi. Onlarca köyde toplantılar gerçekleştirildi. Her köyden sayıları onları bulan savaşçı gücü ARGK saflarına alındı. Birçok köy korucusuna darbe vuruldu. Alixan Tatar ve çetesi Şırnak merkezine sığındı. Sayıları 50'yi bulan köylü kendilerine zorla verilen silahları teslim etti.

Ekim ayı başlarında ise gelişmeler daha yoğun bir şekilde ortaya çıkacaktır. Şırnak kaymakamı ölüm korkusundan dolayı istifa edecek ve Şırnak kaymakamsız kalacaktır. Korucu olarak eline silah tutuşturulan köylüler, birer birer silahlarını bırakacaklar. Bütün bu gelişmeler, Şırnak'ta ARGK'nin etkinliğini ve gücünü daha da arttırdı.

Sömürgeci Türk basını bile, Şırnak'taki gelişmeleri özel olarak işlemeye başladı. Gazeteler, **"Şırnak kaymakamsız kaldı. 16 günde 22 ölü"** vb. haberler ile doldu. Gelişmelerin tümden aleyhlerine döndüğünü gören ve otoritelerì yerle bir olan faşist ordu güçleri Şırnak'ta ARGK gerillalarına karşı yoğun bir operasyon başlattılar. Bu operasyonlarda, yer yer ARGK birliklerinin saldırıları ile karşılaşan faşist birlikler önemli oranda darbe aldılar. Ordunun morali kalmadığı gibi, hareket olanağı da büyük oranda daraldı.

Cudi dağları, Şırnak'ın önemli bir stratejik mıntıkasını oluşturuyor. Bu dağda, ARGK gerillalarının hareket olanağını ortadan kaldırmak için büyük bir operasyon başlatıldı.

7 Ekim günü ARGK birliği ile karşılaşan faşist ordu ile ARGK birliği arasında şiddetli bir çatışma başladı. Faşist Türk sömürgecileri Cudi dağına büyük bir askeri güç sevkettiler. Korucular, özel timler ve jandarma birliklerinin yanısıra havan, helikopter gibi ağır silahları da çarpışmanın sürdüğü cepheye naklettiler. Aradaki muazzam güç dengesizliğine rağmen, ARGK birliği büyük bir başarı gösterdi. Sömürgecilerin teknik üstünlüğünü, insan gücü ve başarılı taktik manevralarla boşa çıkaran gerillalar düşmana ağır kayıp verdirdiler.

Yakın çatışmadan ağır darbe alarak çıkan sömürgeciler, helikopter, havan gibi silahları kullanarak uzun mesafeden gerillalara darbe vurmak istedi. Bu girişimi de boşa çıktı.

ARGK birliğinin zaferi ile sonuçlanan çatışmada düşman güçlerinden ölü ve yaralı sayısının fazla olduğu bildirilmekte. Buna rağmen sömürgeciler yaptıkları açıklamada, *"Bir onbaşı, bir korucu* (Mustafa Tatar; Alixan Tatar'ın yeğenidir.) *öldürüldü, bir helikoptere ateş açıldı, yara aldı"* biçiminde kayıplarını verdiler. Devrimcilerin kaybını ise "4 ölü" biçiminde veren sömürgeciler, yalanlarını açığa vurarak, cesetlerin bulanamadığını söylediler. Yöreden alınan haberlerde, sömürgeci-faşist düşmanın kaybının fazla olduğu bildirilmektedir.

ÇOBANDERE EYLEMİ: 13 ÖLÜ, 9 YARALI

10 Ekim gecesi Şırnak ilçesine bağlı Meşeiçi köyü Çobandere mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerilla bölüğü, 13 çete ve yakınını öldürdü, 9'unu ise ağır bir şekilde yaraladı.

Şırnak'ta köy korucularına ve sömürgeci ordu güçlerine karşı yoğun bir şekilde devam eden eylemlerde ARGK gerillaları yeni mevziler ele geçiriyor. Köy koruculuğu ve ihanetin tutunamadığı Şırnak'ta gerçekleştirilen bu son eylemle birlikte, köy koruculuğuna önemli bir darbe daha vuruldu.

Batuyan aşiretine mensup olan bu çeteler daha önce de çeşitli biçimlerde uyarılma ve sömürgecilerden aldıkları silahları teslim etmeleri istenmişti. Ancak bu çeteler, köylerinden ayrılıp Çobandere'ye yerleşmiş, çetecilikten vazgeçmemişlerdi. Faşist-sömürgeci Türk devleti ile bu alanda da ilişkilerini devam ettiren ve ihanetlerini sürdüren bu çeteler, ordu birlikleri ile birlikte operasyonlara çıkıyor ve ARGK birliklerine karşı silah kullanıyorlardı.

Eylem gecesi köyü kuşatan ARGK birliği, bu hainlere yerlerinden çıkıp teslim olmaları çağrısını yaptı. İhanetini devam ettirmek isteyen çeteler teslim olmayarak ateş etmeye başladılar. Bunun üzerine ARGK birliği saldırıya geçerek çetelerin evlerine bomba ve roketlerle ateş eder. Açılan ateş sonucu hainlerden 13'ü yakınları ile birlikte öldürülür, 9'u ise yaralanır.

ŞAHVELAT KÖPRÜSÜNE SABOTAJ

11 Ekim günü Şahvelat köprüsüne yerleştirilen 9 patlayıcıdan 5'inin patlaması sonucu köprüde büyük hasar meydana geldi ve köprü trafiğe kapandı.

Mardin-Urfa sınırları içinde İpekyolu veya E-24 karayolu üzerinde bulunan Şahvelat köprüsüne 9 yağ tenekesi içerisinde patlayıcı yerleştirildi. Büyük yağ tenekelerinin içinin tümden patlayıcı ile dolu olduğu bildirilmektedir.

Patlama sonrası köprü ulaşıma kapatıldı. Köprünün ayaklarına yerleştirilmiş olan patlayıcının ağır hasara yol açtığı söylenmektedir. Trafiğin tıkanması sonucu uzun bir kuyruk oluştu. Yolun kapanması sonucu araçların başka yollardan gönderildiği görüldü.

Bunun yanısıra, Ceylanpınar, Kızıltepe köy yollarının çeşitli bölümlerinde de mayınların bulunması sonucu, etkisizleştirildikleri de haber olarak bildirilmekte. ARGK birliği tarafından birçok yol ve geçite mayın döşenmiş durumda. Bunların bazıları, düşmanın ve araçlarının çarpması sonucu infilak ederken, bir kısmı da tespit edilerek etkisizleştirilmekteler.

ŞANTİYE VE KÖY BASKINLARI DEVAM EDİYOR

Uludere ilçesine bağlı Ballı ve İnceler köyleri yakınında yol yapım çalışmalarını sürdüren ve karayollarına ait olan 2 şantiyeyi basan ARGK gerillaları bütün araçları yaktılar.

6 Ekim akşamı saat 19.00 dolaylarında Ballı ve İnceler'de bulunan 2 ayrı şantiyeyi aynı anda basan ARGK gerilla takımları, şantiyede bulunan işçilere yönelik propaganda toplantıları da gerçekleştirdiler. Toplantı ardından bütün araçları ve barakaları ateşe veren ARGK gerillaları, eylem yerinden ayrıldılar.

Kars'ın Aralık ve Iğdır ilçelerinde gerçekleştirilen 2 ayrı eylemde 7 kişi yaralandı, 2 kamyon, 1 dozer ve 1 jip yakıldı.

Kars'ın Aralık ilçesine bağlı Çamurlu köyüne baskın düzenleyen bir gerilla birliği, hainlere ait malları yaktı. Gece saat 21.00'de köye gelen ARGK birliği bir toplantı yaptı. Toplantıda köyde bulunan hainler de teşhir edildi. Ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanlık yapmaktan vazgeçmeleri, aksi takdirde cezalandırılacakları belirtildi. Bu hainlere, şimdiye kadar işledikleri suçlarının karşılığı olarak verilen cezalar ise uygulandı. Bu hainlere ait olan çeşitli mallar, verilen ceza gereğince yakıldı.

Aynı akşam Iğdır sulama şantiyesine de bir baskın düzenlendi. Baskın sonucu şantiyede bulunan 2 kamyon, 1 dozer ve 1 jip yakıldı. Bu arada gerillaların uyarılarına uymayan 7 kişi ise açılan ateş sonucu yaralandılar.

Ayrıca işçilere yönelik olarak bir de toplantı gerçekleştiren ARGK birliği, sömürgecilerin uyguladığı politikaları teşhir ederek, ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaları çağrısı yaptı.

Bunların yanısıra da Çukurca ve Bingöl'de de eylemler gerçekleştirildi:

Çukurca'ya bağlı Cevizli köyü Çeltik mezrasına baskın düzenleyen ARGK birliği köy korucuları ile çatışmaya girdi. Çıkan çatışmada birçok korucu öldürüldü veya yaralandı. Aynı eylemde korucuların evlerinde, bombaların patlaması sonucu ağır maddi hasarın meydana geldiği söylenmektedir.

Bingöl merkezine bağlı Tekören köyüne 9 Ekim akşamı baskın düzenleyen ARGK birliği koruculara ait evleri bombaladı ve korucularla çatışmaya girdi. Bir saate yakın süren çatışma sonucunda ölü ve yaralıların olup olmadığı tespit edilemedi. ARGK birliği kayıp vermeden üssüne çekildi.

ULUDERE-IŞIKVEREN KARAKOLUNA BASKIN

10 Ekim akşamı Uludere yakınlarında bulunan jandarma karakolu ARGK birliği tarafından basıldı.

Yöreden alınan haberlere göre, ARGK gerilla takımı Işıkveren Jandarma Karakolunun etrafını kuşatarak, bomba ve roket atışları ile binayı tahrip etmiş, içinde bulunan askerleri de safdışı bırakmıştır. Çatışma anında etkisiz kalan askerlerin, açılan ateşin isabet etmesi sonucu, çoğunun ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Sömürgeciler kayıplarını 1 jandarma ölü olarak vermelerine rağmen, kayıplarının çok fazla olduğu bir gerçektir.

MARDİN'DE KÖY KORUCULUĞU ÇÖZÜLDÜ

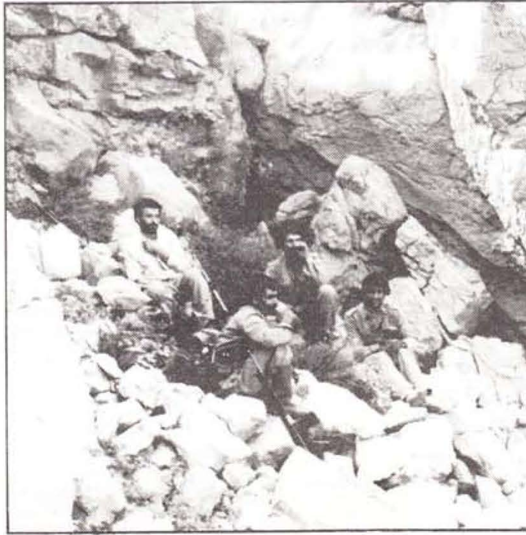
Baştarafı 1. sayfada

bile etkili olamadığı ve belli alanları denetlemekle kendisini sınırladığı, birçok askerin gerilla korkusundan dolayı şok geçirerek akli dengesini yitirdiği, özel timlerin ise gerillalar ile karşılaşmamak için operasyona bile çıkmaya cesaret edemediği bir ortamda köy korucuları ne yapabilirdi? Açık ki bunlar dağılmaktan kendilerini kurtaramazlardı.

Büyük oranda çözülen köy koruculuğundan arta kalan kırıntılar hala bazı köylerde bulunmakla birlikte, bunların da sayısı oldukça azdır. Bunlar karakolların desteğine sığınarak varlıklarını korumak istiyorlar. Ama yarın kendilerini koruyacak bir karakol bulamadıklarında ne yapacaklar? Bugün bile, faşist-sömürgeci birlikler büyük bir panik içindeler. Yarın bu karakollar birer birer ortadan kaldırıldığında, ihanet çetelerinin de bunlarla birlikte, -eğer kaçma fırsatı bulurlarsa- kaçacakları açıktır.

Köy korucularının geride kalan kırıntılarını temizleme eylemleri devam ediyor. 2 Ekim günü Midyat ilçesine bağlı Başyurt köyünde 2 tanesi daha cezalandırıldı.

2 Ekim akşamı Başyurt köyüne gelen ve sayıları 50 kişiyi bulan bir ARGK birliği Halef Acar ve Emin Aygün adlı çeteleri kurşuna dizerek cezalandırdı.

Daha önce 11 hainin cezalandırıldığı Başyurt'ta, bu hainler bütün uyarılara rağmen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı düşmanlıkta ısrarlı davrandılar. Bunun üzerine, cezaları olan ölüm kararını infaz etmek üzere, ARGK birliği harekete geçti ve bu her iki haini de hakkettikleri cezaya çarptırdı.

NUSAYBİN:

11 Ekim sabahı mayına çarpan ve MİT elemanlarını taşıyan 34 ZT 137 plakalı araçta 2 kişi öldü, bir kişi ise ağır yaralandı.

Nusaybin yakınlarında bulunan yol yapım şantiyesine ARGK gerillaları tarafından bubi tuzaklı mayın yerleştirildi. Şantiyede görevli bulunan MİT elemanları 11 Ekim sabahı Nusaybin'den şantiyeye gelmek isterken, yolda döşeli bulunan mayına çarptılar. Bu esnada mayın patladı. Patlama sonucu arabada bulunan Sadık Tüm ve Ali Acey isimli MİT elemanları öldü, su şebekesi muhasebe müdürü olan Savaş Ruhioğlu ise ağır şekilde yaralandı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışmaya ÇAĞRI

ERNK (Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi), 15 Ekim-31 Aralık tarihleri arasında başlattığı **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası"**'nı yayınladığı bir bildiriyle kamuoyuna duyurdu.

Bilindiği gibi, ERNK'nin başlattığı bu kampanya, her yıl bu tarihler (15 Ekim-31 Aralık) arasında düzenlenerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine aktif destek sunma amacını taşımaktadır. Şimdiye kadar gerçekleştirilen her **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası"**, bir öncekine oranla daha güçlü geçmektedir. Kürdistan'daki savaş da kesintisiz ve sürekli yeni gelişmeler ortaya çıkararak yeni mevziler kazanmaktadır. Ve buna paralel olarak, PKK önderliğinde büyüyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, daha güçlü-aktif bir desteği zorunlu kılmaktadır. Bu nedenle Kürdistan'ın bağımsızlığından yana olan tüm yurtseverler ve Kürdistan halkına, onun mücadelesine dost olan devrimci-demokratların da bu kampanyaya, savaşın ihtiyaç duyduğu alanlarda destek sunması vazgeçilmez bir insanlık görevi niteliğini taşır.

Yayınladığı bildiri ile bu kampanyanın önemini vurgulayan **ERNK-Avrupa Temsilciliği**, tüm yurtsever, demokrat ve devrimcileri **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası"**'na katılmaya çağırmaktadır. **ERNK-Avrupa Temsilciliği**, ayrıca, PKK öncülüğünde gelişen ve büyük mevziler kazanan Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşında halkın özgücünün temel alındığını da belirterek, buna karşılık bugün, bu desteğin önlenmesi için, birçok düşman cephede yoğun çabaların ve saldırıların varlığına dikkat çekti. Tüm bu düşmanca faaliyetlerin boşa çıkarılmasında halkın desteğinin büyük rol oynadığını da hatırlatan **ERNK-Avrupa Temsilciliği**, yayınladığı bildirinin Kürdistan halkına çağrı bölümündeki açıklaması da şöyle:

"Bir halk olanakları ne kadar az ve ne denli baskı altında bulunuyorsa bile, eğer doğru bir öncüye sahipse ve bağımsızlığı için savaşıyorsa dünyada onu yenecek hiçbir düşman güç olamaz...

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin cephesel ve savaş boyutları, daha ileri örgütlülük ve desteği zorunlu kılıyor. Ulusal kurtuluş savaşının gelişen boyutları, her alanda daha büyük bir gideri ortaya çıkarıyor...

"Şimdiye değin olduğu gibi, bundan böyle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yurtsever halkımızın olanak ve desteği üzerinde gelişecektir...

"Yurtsever Kürdistan halkı, vereceğin en küçük destek; ülkene, ulusal ve insani varlığına kasteden vahşi Türk sömürgeciliğine karşı, savaşan ve direnen Halk Kurtuluş Ordumuzun gerillalarının bağımsızlık ve özgürlük silahına güç vermektedir.

ERNK'nin başlattığı 'Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Dayanışma Kampanyası'na katıl ve geliştir."

Faşist Türk Devletinin İran'a Yeni Tazyiki

Körfez savaşının boyutları en fazla Türk devletini korkutuyor. En temel nedeni Kürdistan sorunu. Bunu Türk devlet yetkilileri de gizlemiyorlar. Son olarak K. Evren, *"Her şey İran-Irak savaşının bitmesine bağlıdır"* açıklamasında bulunarak, savaşla ilişkilerini bir daha açıkladı.

Faşist Türk devleti savaşta fiilen taraftır. Saddam diktatörlüğü ile hem Kürdistan üzerine hem de diğer konularda antlaşmaları var. Belli aralarla Kuzey Kürdistan'a açık olarak yapılan uçak saldırı ve bombalamaları bunu gösteriyor. Suriye ve Körfez üzerinden Irak petrolünün sevkiyatı durduğundan beri Türk devleti, bu petrolü limanlarına aktarıyor. Ayrıca, Türk devleti durmadan Irak'a ekonomik mal sevk ediyor. Türk burjuvazisi aynı vurgunu İran'dan da vuruyor. İran'a yıllık ticareti 1 milyar doların çok üstünde.

Türk devleti, bununla da yetinmemekte. MKE üretimi, silah satışına hız verdi. İran ve Irak'a silah satıldığı, artık açık olarak Türk basınına bile yansımaktadır. Türk devleti, "barış" pozları altında, emperyalist tekellerin, savaşan bu iki ülkeye daha büyük silah satışlarına aracılık yaptığı da ortaya çıktı. İtalya ve İspanya ile savunma silahları konusunda yapılan işbirliği önemli olarak bu işlevi yerine getiriyor. Son olarak, İtalya'da ortaya çıkan silah olayında Türk devletinin aracı rolü de belgelendi.

Türk devleti, yine de savaşın bitmesini istemektedir. Çünkü boyutlarından korkmaktadır. Bu düzeyde bitecek bir savaştan en fazla kârlı çıkacağını hesaplayan Türk devletidir. Zira, bölgedeki gerici statüko korunmuş olacağı gibi, Güney ve Doğu Kürdistan sorunları da bir çözüme kavuşmamış olacak. Asıl olarak da Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini taktik bir olanağından yoksun bırakmayı hesaplamaktadır. Ankara'nın, Irak rejimi ile taktik, stratejik işbirliğinin yanısıra, İran ve Suriye ile de varılmak istenen bu yönlü antlaşma girişimleri her ne kadar sonuç vermiyorsa da Türk devletinin asıl niyetlerini ortaya sermektedir.

Ankara bir yandan,İran ile Irak arasında diplomatik aracılık yaparken, diğer yandan Ekim ayının ilk haftasında aniden önce Tahran'a oradan da Bağdat'a geçen Dışişleri müsteşarı N. Kandemir vasıtasıyla İran'a birtakım gizli mesajlar iletmiştir. Türk devletinin bu hızlı diplomatik girişimleri Kürdistan'da yaptığı büyük askeri operasyonlar, İran'a yeni tehditler ve ilkel milliyetçilikle yoğunlaştırdığı işbirliği ile atbaşı gitmektedir.

★

Diyarbakır DGM'de Yargılanan Fransız Tahliye Edildi

Bilindiği gibi Kürdistan'a giden yabancı turistler, Türk polisince şüpheli görülenler takibat altına alınırlar. Bu, devletçe kolluk kuvvetlerine verilen bir görevdir. Özellikle gerilla savaşının yoğunlaştığı alanlarda, bu durum daha da yaygın.

Geçen haziran ayında Michel Caraminot adlı bir Fransız genci, Türkiye aleyhinde Kürtçülük ve Ermeni propagandası yaptığı gerekçesiyle tutuklanmıştı. Tutuklandıktan bu yana 3 kez mahkemeye çıkarılarak yargılandı.

Fransız turist, "bölücülük" yaptığı iddiasıyla Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesindeki 3. duruşmasında 5 ila 10 yıl hapis cezasıyla yargılanarak tahliye oldu. Ancak dava sonuçlanıncaya kadar Türkiye dışına çıkması yasaklandı.

Fransız turist Caraminot'un tek "suçu", gezisi sırasında ziyaret ettiği bazı tarihi eserlerin Ermenilere ve Doğu-Güneydoğu'daki toprakların da Kürdistan'a ait olduğunu söylemesiydi.

Bu olay ilk defa gündeme gelmiyor. Günümüze kadar, Türk kolluk kuvvetlerince Kürdistan'a giden birçok yabancı turist tutuklanmıştır. Çünkü sömürgeciler, Kürdistan'da Kürt gerçeğinden konuşulmasına tahammül edemiyor.

Sömürgeci-Faşist Türk Cuntasını Protesto Yürüyüşü

Stockholm/İsveç:

12.9.1987 tarihinde 120 civarındaki ERNK taraftarı yurtseverler, faşist Türk cuntasını protesto yürüyüşü düzenlediler. Yurtsever kitle, eylemlerinin cuntayı protesto, teşhir, tecrit, Türk sömürgeciliğinin özel savaşına karşı durma ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle dayanışma amacını da taşıdığını belirttiler.

Protesto yürüyüşü boyunca **"Yaşasın PKK, ERNK, ARGK"** sloganlarını atan yürüyüşçüler, *"Sömürgecilik ve işbirlikçilerine karşı kinimizi haykırıp, gerçek konumumuzu dost, düşman herkese gösterdik"* dediler ve eylemlerini şu mesajla gazetemize ulaştırdılar.

"Ülkemizi işgal eden, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizi talan eden çakallar ve sırtlanlar soyundan barbar Türk işgalcilerini aslanlar diyarı Kürdistan'dan söküp atmak için **İNTİKAM!**

Bize ülke içinde ve dışında faşist Türk sömürgeciliği ve emperyalizmden aldıkları destekle çeşitli komplolar kurmaya çalışan uşaklar güruhunun bu oyunlarını boşa çıkarmak, teslimiyet ve ihanete karşı direniş bayrağını daha da yükseltmek için intikam!"

Avrupa'nın diğer ülkelerinde olduğu gibi, İsveç'te de sosyal-şoven ve reformist Kürt grupları, özellikle referandumun ardından 'demokrasi' bekleyişleri nedeniyle, cuntayı darıltmamak için herhangi bir gösteri ve protestoda bulunmadılar.

Lavrion Kampındaki Şovenizm ve Uşaklık

Lavrion kampında çıkan son olaylar, tüm demokrat, ilerici ve yurtseverlere çok şeyler öğretmiştir.

Kendilerini "Türkiye proletaryasının biricik partileri" olarak görenler ile "Kürdistan halkının kurtuluşu" yolunda mücadele verdiklerini iddia edenler, her yerde olduğu gibi Lavrion kampında da o aşağılık yüzlerini tamamıyla kitlelere gösterdiler. Bunlar "HK, Rızgari, Partizan, Özgürlük yolu vd.'leridir. Bu baylar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini yürüten PKK'nin, faşist Türk sömürgeciliğine ve onun işbirlikçilerine karşı verdiği o şanlı mücadeleyi her duyduklarında içine düştükleri o batağa gün geçtikçe daha da batmaktalar. Bu insanlığın yüzkarası olan yaratıklar, Kürdistan halkının önderi ve biricik partisi PKK ve onun sempatizanlarına karşı saldırılarında hiç de efendilerinden aşağı kalmamışlardır. Bu şovenist ve uşak ruhlular, Lavrion kampında PKK sempatizanlarına "Katil PKK, faşist PKK. Yaşasın Kürdistan" diyerek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun önderi PKK'ye karşı kinlerini kusmuşlardır. Bunlar hiç de tesadüfü olaylar değildir. Kürdistan'ın her alanında faşist Türk sömürgeciliğine ve onun uşaklarına karşı mücadele yürüten ARGK gerillalarının o şanlı eylemlerinin neticesinde kudurganlaşan bu sefil yaratıklar, PKK ve onun sempatizanlarına saldırmışlardır. Bu baylar çok iyi bilmeli ki, efendilerinin yapamadığını kendileri hiç yapamayacaklardır. Çünkü halkımız önderine her kalkan kirli elleri ve her uzanan pis dilleri kesecek güçtedir. Bugün tüm dost ve düşman güçler çok iyi biliyor ki, PKK kime karşı mücadele veriyor? Niçin veriyor?

"Riya Azadi"nin Temmuz 1987 sayılı dergisini okuyan her devrimci ve demokrat ister istemez kendi kendine şu soruyu soruyor; bu dergi Türk faşist cuntasının Avrupa'daki sesi midir? Böyle düşünen herkes yanlış düşünmemiştir. Çünkü bu dergi ile Tercüman, Hürriyet, Milliyet vd. gazetelerin yazdıkları arasında pek fark yok gibidir. Bu klik, gün geçtikçe daha da kudurmaktadır. Bu baylar faşist Türk sömürgeciliğine karşı birleşik cepheye gidecekleri yerde tam bunun tersini yapmaktalar. Bu baylar, faşist Türk sömürgeciliğini her geçen gün çıkmaza sokan PKK, ERNK ve ARGK'ye karşı cepheleşmekteler. Çünkü bu sefiller sömürgeciliğe her vurulan darbeyi kendilerine vurulmuş olarak kabul etmekteler. Bunu da tüm kamuoyuna kendi gerçek iğrenç yüzlerini göstermekteler.

Burada tüm demokrat, ilerici ve yurtseverlere düşen görev; bunlara karşı daha dikkatli olmaları ve bu şovenist-uşak ruhlu güruha karşı her alanda mücadele vererek, bunlar daha da tecrit edilmelidir. Çünkü tüm ilerici insanlık, faşist Türk sömürgeciliğinin ve onun yurt içi ve yurt dışındaki güçlerine karşı sessiz kaldığı müddetçe, bunlar daha da azgınlaşacak ve halk düşmanlığını daha da ileri götüreceklerdir. Bu faşizmin çanak yalayıcılarının tüm Avrupa'da MİT, SÄPO ile nasıl bir işbirliği içinde olduklarını duymayan ve bilmeyen yok gibidir. Bunlar Kemalizmin sosyalist maskeli örgütleridir. Bunların biricik iddiaları acaba Kemalizmi nasıl yaşatırız. Sömürgeciliğin ömrünü Kürdistan'da nasıl uzatabiliriz, hesaplarıdır. Ama bu baylar şunu iyi bilmeli ki, bunlar bu hesaplarında hiçbir zaman başarılı olamayacaklardır. Bu güruhu bekleyen tek birşey vardır. O da efendileri ile kolkola girecekleri yer, tarihin çöp sepetidir.

— Yaşasın PKK, ERNK, ARGK!
— Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!
— Kahrolsun Teslimiyet ve Uşaklık!

Göteborg'dan Welat

NURİ DERSİMİ'LERİN ÇAĞRISINA KULAK VERELİM

Daha küçük yaşta iken, faşist TC'nin süngü altında geliştirdiği katliam politikasının bir sonucu olarak, çekilmez olan yaşam koşullarının daha da ağırlaşmasından ötürü İstanbul'a göç etmiş Dersimli bir ailenin çocuğuyum.

Kemalizmin zehir saçan okullarını (ilk-orta-lise) İstanbul'da okudum. Bilmeyerek de olsa bu zehirden ben de tattım. Denebilir ki bu süreçte içinde bulunduğum sosyal ve toplumsal koşullarda Kemalizm büyük oranda başarılı olmuş, beni büyük ölçüde öz gerçekliğimizden uzaklaştırmıştır. Sadece beni mi? Elbette ki hayır. Daha nice Dersim gençliği Kemalizmin zehir saçan okullarında kendi benliklerine yabancılaştırılmıştır.

Liseyi bitirdikten sonra Avrupa alanına geldim. Burada ulusal kurtuluş hareketi ile tanışma olanağını buldum.

Son yıllarda dünyada özellikle Avrupa alanında Kürt ve Kürdistan sorunundan çokça söz edilmeye başlanmıştı. Bu, bende, mücadeleyi bu düzeye getirebilen bir güç olan PKK'ye karşı bir sempatiye dönüştü. Fakat bu süreçte kararsız kaldığımı itiraf etmeliyim. Çünkü bir yanda PKK'ye karşı azgınca bir karalama yarışına girmiş, benim de hala kalıntılarını üzerimden atamadığım şoven Türk solu'nun izleri, öte yandan henüz ilişkilerimi sağlamlaştırmadığım bir güç PKK vardı. Denilebilir ki, PKK hareketi ile tanışmam kendi öz gerçekliğimiz açısından bende bir sınıfsal uyanışa zemin teşkil etmiştir.

Bu arada şoven Türk solu'na karşı birkaç sözüm olacak. Güçleri arasında küçümsenyecek şekilde Kürdistan kökenli kitlesi bulunduğu halde, Kürdistan sorununu ikinci planda tutmaya gayret etmişlerdir. Bu sorunun üzerine hiçbir zaman çözümüne etken olacak şekilde inilmemiş, daima yüzeysel olarak tartışma konusu yapmışlardır. Peki bu Kürdistan kökenli kitlelere ne demeli? Biz, enternasyonal dayanışmaları gönülden destekleriz. Peki bunlar hiç mi kendi halkına karşı bir sorumluluk taşımazlar? Sosyal-şoven, tasfiyeci ve oportünist güçler der ki: "Türkiye Devrimci Demokratik Hareketi" başarıya ulaştığı zaman, Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı, "eğer isterse" verilecektir. Peki bu halkın bu hakkını başından itibaren yalnız kendisinin kullanmasına hakkı yok mudur? Beyler, Kürt halkı sizden sadaka istemiyor. Sizden istediği bu meşru hakka azgınca saldırmamanızdır.

Kürt gençliğinin yarısının Kemalizmin zehir saçan okullarında eritilmesine tabi olarak, siz de diğer yarısını kendi şoven politikalarınızla eritmeye uğraşıyorsunuz. Kemalizmden ne farkınız kaldı ki? Şehitlerinize bile sahip çıkamıyorsunuz? Çoğu yoksul Kürdistan halkının evlatlarıdır. Burada bir noktayı vurgulamakta yarar vardır. Biz, Kürt halkının devrim şehitlerine saygılı olduğumuz gibi, Türkiye Devrimci Demokratik Mücadelesi yolunda şehit düşen Türk halkının yiğit evlatlarını ve tüm dünya devrim şehitlerini aynı saygıyla anıyoruz.

YAŞAMAK

Özgürce yaşamak
Hakkıydı onların
Biliyorlardı
Hak verilmez, zorla alınırdı
Hak için
Yaşamak için,
Kenetlediler ellerini
Metris'te, Mamak'ta
Çağdaş Newroz'un
alevlendirdiği
Diyarbakır zindanlarında

Dersim Gençliğine!

Dersim'in direnişçi ruhunun sorumsuzca eritilmesine göz yummayalım!

Kemalizme ve onun uşakları sosyal-şovenlere, işbirlikçi-teslimiyetçi güçlere değil, Nuri Dersimi'nin intikam çağrılarına kulak verelim!

Kemalizmin Tunceli'sini tekrar Kürdistan'ın Dersim'ine dönüştürmek için tüm gücümüzü ve enerjimizi PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinde birleştirelim!

— Yaşasın Dersim'in Direnişçi Geleneği!
— Yaşasın Türk ve Kürt Halklarının Kardeşliği!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK

M.
İsviçre

Mücadelemize Yönelik Saldırılar Boş Çabalardır

Bugün Kürdistan'da gelişen mücadele Avrupa ilerici kamuoyunda da etki yapmaktadır. Bir Kürdistanlı yurtsever olarak, ulusal kurtuluş mücadelesi beni de etkilemiştir. Partimizin, Üçüncü Kongresi'nde aldığı kararlar, Arteşa Rizgariya Gelê Kurdistan'ın ilanı ve devrim ile karşı-devrim saflarının daha da netleşmesi sonucu, ben de, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde yerimi aldım. Tüm Kürdistan yurtseverlerine, gelip bu Cephe'de yer almaları için çağrı yapıyorum.

Kürdistan'da ARGK birlikleri; Türk devletine darbeler indirerek, onun Kürdistan halkına yaşattığı acıların-ızdıraplarının hesabını sormaktadır. Tüm ilericiler, demokratlar bu mücadeleye destek vermelidirler.

ARGK'ye, savaşmak için halkımız akın etmektedir. Bu duruma karşı Türk devleti acz içerisine giriyor. Ve bundan emperyalizm de rahatsız olmaktadır. Emperyalist devletler de, Avrupa'da bulunan emekçi halkımıza bazı dayatmalarda bulunarak, onların mücadeleye olan desteklerini, bağlılıklarını engellemeye çalışmaktadırlar. Son dönemlerde Alman emperyalizmi, mücadelemize yönelik sinsi planlar yapmaktadır. Gece vb. eylemlerimizi engellemeye çalışmaktadır. Ama bu alanda da, halkımız direnişiyle, cesaretiyle bu planları fiyaskoyla sonuçlandırıyor ve sonuçlandıracaktır.

Alman devletinin mücadelemize yönelik son polisiye uygulamalarını protesto, teşhir etmek için Alman konsolosluğunu işgal ettik. İsteklerimiz yerine getirilinceye kadar eylemimizi sürdürdük. **"Bijî Serok APO!"** ve **"Kahrolsun faşist Türk devleti ve onun destekçileri!"** sloganlarını haykırdık.

Ülkemizde, sömürgeciler halkımız üzerinde faşist terör estirirken, ulusal kurtuluş mücadelemizden rahatsız olan emperyalistler de boş durmamaktadırlar. İlerici insanlığa düşen görev, halkımızın varlığına yönelik bu sinsi politikalara karşı çıkmaktır. Aynı zamanda bu konuda, biz yurtseverlere daha çok görevler düşmektedir. Görevlerimizi başarmak için, bilinçlenmek ve tüm yeteneklerimizi harcamamız gerekiyor. Ancak bu temelde şehitlere ve ülkemize bağlılığımızı yerine getirebiliriz.

Veli
Montbeliard/Fransa

BERXWEDAN'A BAŞARILAR...

Aç ve sefillik hiç kimseye paralı katillik uşaklığını meşrulaştıramaz. Kısaca kim ne derse, çocuklar-kadınlar, sönen ocaklar bahane etse de köy koruculuğu bir ön sistem olarak kabul edilip, bertaraf edilmelidir. Bu bakımdan köy korucularının hedef alınması hem caydırıcı, hem önleyici bir yöntem olarak sürdürülmelidir.

Berxwedan'ın 38. sayısında yayınlanan, Türkiye solu'na değinen okuyucu mektuplarından olan **"... Parti Yaratılmalı"** yazısına değiniyorum. Çünkü burada bence tahlil-teşhis yanılgısı yapılabilir. Yazı, *"Türkiye solunun kendini toparlayacağı sanılırken..."* diye devam ediyor. Ve suskunluk durağında gerçeklere sırtını dönerek çay içtiği belirtilen Türkiye solu'ndan bahsediliyor. "1984 seçimleri demokrasi güçleriyle... faşizm çözüldü, bizler askere karşı değiliz (polise karşı da değiller-miş)". Bence onlara **"Sosyalizmin Alfabesi/L. Huberman"**'ı okutturup, devlet-ordu: Devrim gösterilmeli.

Kısaca bu yazıyı, Danimarka'dan yazanın hem düşüncelerini, hem endişelerini ben de paylaşıyorum: Kemalist günahından öteye bu kadar günah işleyen bu solu Türkiye sosyalist hareketinden kovmak gerek...

Türk sömürgeciliği bağırdıkça batacaktır. Gercüş (Mardin) neresi; Bayburt (Gümüşhane) neresi; korku dağları sarmış. Bayburt'ta kaymakam, jandarma halkı Apoculara karşı uyarıyorsa, bu TC'nin korkusudur.

Bu yazıyı işgal altındaki Filistin-Kudüs'te bir kadının İsrailli askere, *"Burası Filistin, bizim ülkemiz. Benim korkum yok, ölümden de yok. Ama sizin atılan-küçük bir taştan bile korkunuz var"* örneğini vererek noktalamak istiyorum. İşte zamanıdır, Kürdistan çocuğunun, gençlerinin, kadınlarının benzer bir cevabı, Türk sömürgeci askerlere vermesinin. **Berxwedan**'a zengin haber ve yorumlarında başarılar dilerim.

Fuat/Hamburg

Doğu Kürdistan'dan mektup

ÇOCUKLARIMIZ SİLAHLANIP SAVAŞABİLMEK İÇİN BİZLERİ BEKLİYOR

Ben, Doğu Kürdistan'dan bir köylü gencim. Çocukluk yıllarım ve o dönemde oynanan oyunlar geliyor aklıma. O oyunları niye oynadığımıza dair derin derin düşünüyorum. Biz niye öyle oyunlar oynuyorduk? Niye başkentin ele geçirilişini, jandarmaları yakalamayı veya mahkûmculuk oyunlarını oynuyorduk. Belki de başkentimizin olmayışından, başkentimizin kurtarılması için silahlanıp dağlara çıkarak jandarmaları ülkemizden kovmak ve kendi gücümüzle başkentimizi kurtarmamız gerektiğinden dolayıdır. O dönemlerde Kürdistan'da halk savaşından ve mücadeleden bahsedilmezdi. Birkaç yıl sonra Güney Kürdistan'dan (Irak yönetiminin egemenliği altındaki parça) yükselen mücadelenin sesi bizim parçaya da ulaştı ve ardından Irak devletinin şehir ve köyleri yıkmasından dolayı göç edenlerden bir kısım kadın ve çocuk bizim bölgemize geldi. Şah devleti onlara çadır açtı, yiyecek ve giyecek verdi. O dönemde biz de onların çocuklarını görmeyi ve çocuklarıyla konuşmayı çok istiyorduk. Bunun için çadırlarına gidiyorduk, ve onlarla arkadaş oluyorduk. Onlar da bize, köylerinin nasıl bombalandığını, nasıl kaçtıklarını, peşmergelerin nasıl savaştıklarını ve bazen de onlara Kürdistan üzerine, "Ülkemiz şirindir bizim gönlümüzde" gibi güzel şiirler okuduklarını anlatıyorlardı. Çadırlarının etrafında jandarmalar nöbet tutuyorlardı, ama biz yine de gidiyorduk. Bazen de yanlarına gittiğimiz için dayak yiyiyorduk. Hatta bir defasında yine o çocukların yanına gitmek isterken jandarmalar beni yakaladılar, ve uzun bir süre yanlarında tutarak, karakollarının etrafındaki çöpleri bana temizlettiler. O dönem de geldi geçti, ve Güney Kürdistan'dan gelen Kürtlerin hepsini dörder-beşer gruplar biçiminde İran'ın çeşitli şehirlerine dağıttılar.

Sonra İran halkının devrimi günbegün ilerleyip başarıya ulaşma noktasına geldiğinde ve bağımsızlığa ulaştıktan sonra, bizim bölgemizde de Kürtlerin mücadelesi başladı ve Kürdistan'da devletin hiçbir etkinliği kalmadı. Diyebilirim ki, Kürdistan, bağımsızlığına ulaşmış gibiydi. Bugün peydah olan tüm parti ve örgütler İran devriminin başarıya ulaşmasından sonra türemeye başlamışlardı. Kürdistan'da kendi egemenliklerini kurarak, Kürdistan'ı tümden denetimleri altına aldılar. Bu dönemde bu güçlerin (İran Demokrat Partisi, Komela vb.) çocuklarımıza bir ideoloji, bir fikir getirdiklerine ve onlara bir yol gösterdiklerine tanık olmadık. Hatta çocukların Kürtçe okuma yazma öğrenmeleri için Kürtçe öğrenim görülen bir okul dahi açmadılar. Bugün eğer ben Kürtçe okuyup yazabiliyorsam bu, azmim, irademve PKK'li arkadaşların yardımları sayesindedir. Bugün Farsça okuyup yazmak, gençlerimiz için daha rahat ve kolaydır. Çünkü, ne Kürtçe öğrenim görülen okul görmüşler, ne de Kürtçe yazılan herhangi bir kitap. Eğer görmüşlerse de, çok az sayıda görmüşlerdir.

Kan emici Saddam rejiminin zulmünden kaçıp İran'a gelen ve gerici şah yönetimi döneminde İran'ın şehirlerine dağıtılan Kürtler, İran Halk Devriminin zaferinden sonra tekrar toplatılarak bizim bölgemize getirilmediler ve ordugahlara yerleştirildiler. (Ordugah, daha şah döneminde Irak'tan gelen Kürtlerin kendilerine yaptıkları geçici evlerdir. 70 bina, 5 okul ve 7 hamamdı. Bu binalarda 500'e yakın Kürt kalıyordu.) O halde şimdi kolaylıkla şu soruyu sorabilirim: Niye okul için yapılan binaları okul olarak kullanmadılar? Boş bıraktılar, daha sonra ise, ya eşya koydular, ya da bazı aileleri yerleştirdiler. Niye bu binalar, Kürtçe öğrenim görülen okullar olarak açılıp, Kürt halkının ve çocuklarının hizmetine sunulmazlar mıydı? Niye onların öğretmenleri İran okullarında Farsça ders verebiliyorlar da, Kürt çocuklarına Kürtçe ders veremiyorlar? Irak'ta, Irak devletinin egemenliği altında oldukları dönemde, okullarda Kürtçe ders verebiliyorlardı, ama şimdi veremiyorlar veya vermek istemiyorlar. Medem ki Kürdistan adına ve devrimcilik adına kendi ülkelerinden çıkmışlar, niye kitabın kapağını açmamış bunca insana ve okuma yazma bilmeyen bunca gence, çocuğa uyanmaları, okumaları, bilinçlenip davalarını tanımaları için okuma yazma öğretmiyorlar? Öyle görünüyor ki, bunlar gençlerin ve çocukların uyanmalarından ve bilinçlenip doğru yolu tanımalarından korkuyorlar. Eğer öyle değilse, bir insanımızın elinde örneğin Axmedê Xanê'nin kitaplarını dahi gördüklerinde, "Sen niye siyasi (ramyarî) kitap okuyorsun" demelerinin nedeni nedir?

Şahlık döneminde jandarmalar ordugahların önünde halkın biraraya gelmesini engellemek amacıyla nöbet tutuyorlardı. Buna rağmen Kürtlerin birbirlerinin evlerine gitmelerini ve biraraya gelmelerini engelleyemiyorlardı. Fakat bu partiler (İ-KDP, I-KDP) kardeş kanının döküldüğü çelişme ve çatışmaları öyle bir noktaya getirdiler ki, değil halk, çocuklar bile birbirlerine düşman oldular. Artık jandarmaların ordugahların önünde nöbet tutmalarına gerek kalmamıştı. Ordugahın çocukları, köylü çocuklara yetişir yetişmez aralarında büyük bir kavga başlardı. Çoğu zaman da birbirlerininin kafalarını kırarlardı. Gruplar halinde karşı karşıya gelip birbirlerinin aleyhinde sloganlar atıyorlardı. İran'lı çocuklar, Irak'lı çocuklara, "Siz İran'ın uşaklarısınız" diyor; Irak'lı çocuklar da İran'lı çocuklara, "Siz Irak'ın uşaklarılarısınız" diyorlardı.

Çocuklar da devrim saflarında yer alarak mücadele edebilirler. Nasıl ki, devrimciler arasında kuryelik yaparak bir yerden diğer bir yere haber götürebiliyor, ve çoğu zaman düşmanın geldiğine dair devrimcileri haberdar edebiliyorlarsa, devrim saflarında buna benzer birçok işi de yürütebilirler. Örneğin, bir köyde çobanlık yapan çocuklar hayvanlarını köyün etrafında otlatırlarsa, düşman geldiğinde ıslık çalma vb. işaretlerle birbirlerini haberdar edip, anında devrimcilere de haber iletebiliyorlar veya düşman dağlarda devrimcileri aradığında bu çocuk çobanlar, düşmana yanlış ve aldatıcı bilgiler vererek devrimcileri düşmanın takibinden kurtarabiliyorlar. Çocuklar buna benzer birçok görevi yaptıkları ve yapabilecekleri halde, bizim şimdiki partilerimiz çocuklara, "Siz küçüksünüz, siz birşey yapamazsınız"; kadın ve kızlara, "Siz kırık ağaç gibisiniz, yarım insanlarsınız"; yaşlılara ise, "Siz ihtiyarsınız, çökmüşsünüz, sizin elinizden artık birşey gelmez" diyorlar. Peki savaşmak için kim kaldı?

Bundan dolayı biz, kurtuluşumuzun kesinlikle Partiya Karkerên Kurdistan (PKK) ile mümkün olacağına inanıyoruz. Bağımsız, demokratik bir ülkenin mutlaka yaratılacağını ve gerçek kurtuluşumuzu PKK'nin ideolojisinde ve çizgisinde görebiliyoruz. Çünkü PKK, tüm bir halkı mücadeleye çekiyor ve herkesi kendi gücü oranında yapabileceği işlerle görevlendiriyor. Çocuk, yaşlı, kadın, kız, köylü, kentli ayrımı gözetmeksizin, herkesi devrim için kazanıyor ve güçleri oranında tüm kesimleri görevlendirmesini biliyor. Biz eskiden tanıdığımız ve şimdi PKK'li olan bazı arkadaşları görüyoruz, eskiden dünyadan habersiz olan bu insanların tümden değiştiğine, eğitildiğine ve bilinçlendiğine tanık oluyoruz. Biz şunu çok iyi görüyoruz ki; PKK halkı uyandırıp bilinçlendirmek istiyor. Halkın ufkunun açılmasını, yolunun aydınlanmasını istiyor ki, halk dünyayı tanısın, gerçek dostlarının ve düşmanlarının kimler olduğunu iyice görsün.

Doğu Kürdistan'dan bir köylü
HEKİ

Birlikten Zafere

Kürdistan halkının emperyalizmin sömürgeci ellerini bölgede kırmak için verdiği ve uzun tarihli bir geçmişe sahip olan mücadelesi günümüzde değişik boyutlara erişmiştir. Bu durum içinde bulunduğumuz zaman sürecinin bir gereği olduğu kadar, Kürdistan halkının bu yoldaki mücadelesinin uzun aşamalarda edindiği tecrübelerin de bir ürünüdür.

Şayet şartler değişmez ya da hata ve zaaflarından arınmazlarsa, Kürdistan'ın güney ve doğu bölgelerinde verilen mücadele şekilleri, geçmişin olumsuzluklarını bünyelerinde taşımaya devam edecektir. Deneyimlerin açıkça belirledikleri gibi Kürdistan'da eski kısır mücadele döngülerinden ileriye gidemeyeceklerdir. Şöyle ki:

19. ve 20. yüzyıllar boyunca Kürdistan'da verilen mücadelelerin önderliklerinin feodallerin elinde olması yanında, genelde belirledikleri hedef, sömürgecilerin ya da emperyalistlerin yönetim veya denetimleri altında otonom bir Kürdistan oluşturma idi. Halkımızın da yakından gördüğü ve deneyimleriyle edindiği tecrübeler göstermiştir ki, bu mücadelelerin ancak bazılarında amaçlarına ulaşmışlarsa, bu durum sömürgeci devletin dışında bir olgu yaratamadığından, sömürgeci devletin bir iç sorunu olarak kalmış ve sömürgeci devlet kendisini güçlü hissettiği an, zayıf dönemlerinde Kürdistan halkına vermek zorunda kaldığı hakları bir çırpıda çekip almıştır. Bu durumda Kürdistan halkının kanı pahasına verdiği mücadele sonucunda hakları hanesine kazanım olarak bir sıfır kalmıştır. Böyle bir durum yalnız bir sıfır olmakla da kalmıyor, Kürdistan halkının tüm varlığı ile uğrunda mücadele ettiği ve neticesinde hiçbir şey elde edemediği çetin mücadelesi heba edildiği gibi, artık morali de eskisi gibi değil, belirli oranda da olsa düşmüş ve kendine olan güvenini de yitirmiştir. Buna karşılık, getirilmiş olduğu yerden yeniden mücadele etmek için örgütlenmeye giriştiğinde ise, karşısında daha güçlü ve tecrübeli bir sömürgeci devlet bulmaktadır. Bir halkın üzerine uygulanan tüm baskı, şiddet ve katliamlar süreci içinde ve en zor şartlarda uğuna her şeyi göze alarak mücadele ettiği hakları, sömürgeci devletlerin insaflarına terk edildiğin de, böyle bir mücadelenin gereği gibi sonuçlandırıldığı söylenemez.

Kuzey-Batı Kürdistan bölgesinde de olumsuzlukları içeren siyasi yapıların bulunmasına karşın, son dönemlerde sömürgeciliğe karşı verilen mücadele, geçmiş hata ve zaaflardan tecrübeler edinip, Kürdistan halkının mücadelesini, geçmişteki mücadele şekillerinden daha güçlü ve boyutlandırmıştır. Bu yeni doğan mücadele ışığı Kürdistan halkının gelecek aydınlık günlerine varacağı umudunu kuvvetlendirdiği gibi, düşman güçlerine indirdiği darbelerle de Kürdistan halkına yeniden kendine güvenme yeteneğini kazandırmıştır. Kürdistan halkının mücadeleci yiğit evlatları haklı davalarında, haklı olmanın verdiği tabii cesaret, güç ve azimle donatılmış olmalarına karşın, haksız olan düşmanları ise bu savaşımda, haksızlığın tabiyatında bulunan korku, telaş, şaşkınlık, dehşet ve vahşice hırçınlıkla azgın saldırganlığın içerisindedirler.

Nitekim sömürgeci devlet son dönemlerde geçmişten beri uygulamakta olduğu hilebazlık, yalan propaganda, sahtekarlık, riyakar taktik ve stratejilerinin yanında yenilerini de uygulamaya koyması ve tüm güçleriyle azgın, barbarca saldırılara geçmiş olmasına rağmen, kendilerini sonlarına götüren yolda hızla ilerlediklerini gören iktidar-muhalefet ve diğer kurum ve kuruluşların yandaşları ile buna çare arayışları, her alanda yenilgiyle karşı karşıya bulunduklarının açık ifadesidir.

Elbette bu durumda ayakları altındaki toprağın kaymakta veya dayanaklarının kırılmakta ya da faşist sömürgeci yönetimlerinin yanında çıkarlarını görenler, bu gelişmelere direkt veya dolaylı karşı çıkacaklar. Kürdistan halkının geliştirmekte olduğu mücadelesine açık ya da kapalı bir şekilde saldıracaklardır. Çünkü gelişmelerden onlar da bölgede kendilerine yer kalmayıp, sonlarının yaklaşmakta olduğunu açık görmektedirler. Tüm çabaları onları kaçınılmaz sonlarından kurtaramayacaktır.

Böylesi bir aşamada, Kürdistan halkının mücadelesi sürecinde elde ettiği kazanımların, bölge halklarının ve azınlıklarının ortak kazanımları haline dönüştürülmesi ve emperyalizmin bölgedeki tokalı uşakları, sömürgeci yönetimlerin yenilgiye uğratılması, tüm bölge halk ve azınlıkları ile anti-sömürgeci, anti-emperyalist, demokrat ve ilerici güçlerin birlikte ortak düşmana karşı savaşımı ile bölge halkları ve azınlıklarının kardeşlik bayrağını yükseltmelerinin gerekliliği zorunludur. Bölge halklarının ve azınlıkların kardeşçe, huzur ve barış içinde yaşamak istediklerinin açık ispatı olacaktır. Kürdistan ve diğer halklarla azınlıkların kardeşlikleri, dostlukları ve huzurları sağlanmadıkça, sömürgeci bölge yönetimleri altında huzur yüzü göremeyecekleri gerçeği en açık bir şekilde onlara ispatlanmalıdır.

Birlikte mücadele bölge halkları ve azınlıklarının zaferi ile mutlaka taçlanır.

İmam K.

SÖMÜRGECİ BASINDA KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

Sömürgeci Türk basını, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında içerisine düştüğü çıkmazı ve çöküşü itiraf etmeye devam ediyor. Şimdi bu itirafları birlikte okuyalım:

16 Eylül '87 tarihli Tercüman'daki bir haber şöyle: "*Kozakçıoğlu acı konuştu: 'Eşkıyanın işi bu kış tamam' dedi.*" Bölge valisi, kendisiyle yapılan röportajın bir bölümünde ise şöyle konuşuyor: "*Aldığımız tedbirlerle PKK eşkıyasını bu kış tamamen ortadan kaldıracağız.*"

Yine aynı haberde, H. Kozakçıoğlu, ulusal kurtuluş mücadelesinin ortadan kaldırılmasını halkın desteğine bağlıyor: "*PKK'ya ve diğer örgütlerine karşı mücadelede vatandaşın yardım etmesi gerekiyor. Eşkıyanın saldırıdan önce yaptığı tespitler sırasında köylümüz uyanık olup, zamanında bize haber verdiği takdirde, devlet güvenlik güçlerinin alacağı tedbirler daha geçerli olacaktır.*"

H. Kozakçıoğlu'nun sürekli halk desteğinin öneminden bahsetmesi; halkımızın Türk devletine karşı PKK'yi desteklediğinin itirafıdır. Bırakalım halkı, silah almış çoğu köy korucusu, sömürgeci devletten aldığı silahı bırakıyor. Kimisi silahları ARGK savaşçılarına, kimisi sömürgeci devlete teslim ediyor. Bu doğrudan ulusal kurtuluş eylemlerinin yarattığı etkinin sonucu ve mücadelemiz lehine bir gelişmedir.

Eylül ayında, Kemerli köyünde 10 köy korucusunun istifasını Cumhuriyet şöyle aktarıyor: "*Şırnak ilçesinin Kemerli köyünde görev yapan 10 köy korucusunun tamamı Şırnak Jandarma Alay Komutanlığına bir dilekçe ile başvurarak istifa ettiklerini bildirdiler. Korucular, ayrılıkçı PKK militanlarının eylemlerinde kendilerini hedeflediklerini ve son zamanlarda köy korucularının silahlarını gasp ettiklerini hatırlattılar...*"

Kozakçıoğlu, 27 Eylül 1987 tarihli Nokta dergisindeki röportajında ise olayların süreceğini, olaylara karşı başarının sağlanması, takibin, kovalamanın, yakalamanın sonuç vermesiyle ve halka güvenin verilmesiyle mümkün olabileceğini söylüyor. Köy koruculuğu sistemi hakkında H. Kozakçıoğlu'nun belirlemesi de şöyle: "*Karşı taraf propaganda konusunda o kadar güzel çalışıyor ki, yaptıkları eylemin yüz misli propaganda yapıyorlar... Bölgede kulaktan haberleşme çok yaygın... Eşkıya ile beraber olmak istemeyen köy korunmak zorunda kalıyor.*"

Sömürgeci basın, Evren'in Kürdistan'a gidişi ve misilleme olarak gerçekleştirilen eylemlerin bağlantısını da işledi.

Cunta şefi faşist K. Evren'in son Kürdistan gezisinde, Silvan'da yaptığı konuşmada ARGK savaşçılarına teslim olmaları çağrısı yapmıştı. Kurtuluş Ordusu savaşçıları 3 saat sonra 2 (12 ölü) eylem ile cevap vermişlerdi. Bu iki eylemi, Türk basını, **"Evren'e misilleme"** olarak verdi. Bunun üzerine yapılan değerlendirmelerden bazıları şöyle:

"*Simitçi takbinden PKK'ya*" başlıklı haberde, 25 Eylül tarihli Cumhuriyet şunları aktarıyor:

"*Çankaya zabıta Müdürü Mehmet Temiz, Cumhurbaşkanı Evren'in Güneydoğu gezisi öncesinde oturdu bir makale yazdı.*

Temiz hesapladı ki, Evren bölgeye gittiğine göre teröristler gene vuracaktı ve makalesi güncelleşecekti.

Nitekim öyle oldu.

PKK'nın önceki günkü saldırısı, Temiz'in belediye adamından çok devlet adamı basiretine ve ferasetine sahip olduğunu kanıtlamıştı."

23 Eylül 1987 tarihli Hürriyet'in "*PKK'dan misilleme*" başlıklı haberindeki değerlendirmesi de şöyle:

"*Cumhurbaşkanı Evren'in Diyarbakır'da yaptığı ve eşkıyaya eylemleri bırakma tavsiyesinde bulunduğu konuşmasının üzerinden 3 saat geçmeden PKK'lı teröristler, 2 ayrı noktada eylem gerçekleştirdiler...*"

"*PKK'nın, Evren'in Diyarbakır'da olduğu gece kanlı eyleme girişmesini, 'Evren'e misilleme' anlamı taşıdığı, Başbakan T. Özal'ın son Güneydoğu gezisinde de aynı misillemenin yapılarak, Peçenek ve Yuvalı köylerinde toplam 27 kişinin katledildiği hatırlatıldı.*"

"*Evren'in Güneydoğu gezisi sürerken 2 kanlı baskın*" başlıklı 23 Eylül 1987 tarihli Milliyet'in verdiği haber:

"*PKK militanları, Cumhurbaşkanı K. Evren'in Güneydoğu'daki inceleme gezisinin sürdüğü bir sırada önceki akşam Şırnak'a bağlı Güneyce köyünün Çiftekavak mezrasına kanlı baskın yaptılar...*

"PKK, bölgede saldırı ve eylemlerini son iki gün içinde iyice tırmandırdı"

Kürdistan'da artan gerilla eylemleri karşısında sömürgeci devlet yetkililerinin telaşları arttıkça artıyor. Alabildikçe tedbirler alıyor, devrimci savaşa hedef olabilecek her kurumda yoğun askeri önlemleri takviye ediyorlar.

5 Ekim 1987 tarihli Hürriyet'in manşeti: "*Apo'dan yeni hedefler...*"

Aynı tarihli Tercüman'da, "*PKK için kış alarmı*" manşetli haber: "*Doğu illerinden gelen şehirlerarası yolcu otobüsleri ve kamyonlarda seyahat edenler sıkı bir kimlik kontrolünden geçiriliyor.*"

Bir sonraki günkü 6 Ekim tarihli Tercüman, "*67 ilde PKK'ya karşı olağanüstü tedbir alındı*" başlığıyla yayınladığı haberde şunları yazıyor:

"*Emniyet Genel Müdürlüğü, 67 ilin emniyet müdürlüğüne gönderdiği genelgede, PKK örgütünün bütün illerde her an eylem yapabileceğine dikkat çekerek, teşkilatın tedbirli olmasını istedi.*"

Türk sömürgeci faşizminin şoven-inkarcı mantığı: ZOZAN, SUZAN olacak (Türkçeleştirilecek).

Halkımızın varlığını inkar eden Türk sömürgeciliği, bu amaçla Kürtlüğü çağrıştıran her şeye yöneliyor. Bulgaristan'da suni bir Türk sorunu yaratarak, güya Türk isimlerinin zorla değiştirildiğine dair fırtınalar koparan yine Türk sömürgecileridir. Türk Dil Kurumu vasıtasıyla, **Zozan** gibi Kürtçe isimlerin değiştirilmesinin gerekçesi de, bu tür isimlerin milli kültür, örf ve adetlerine aykırılığı ve de Z ile başlayan Türkçe kelimenin yokluğuymuş... Diğer taraftan Kürtlerin Türk olduğunu savunan da Türk sömürgeciliğidir. Halk gerçekliğimiz o kadar yalın ki, Türk sömürgeciliğine tükürdüğünü daha çok yalatacak...

YORUMSUZ:

Milliyet:

"Mardin'in Nusaybin ilçesinde 12 nolu sandıkta oy tasnif işlemi sırasında, bir oy pusulasının üzerinde PKK yazılı olduğu saptandı. Bunun üzerine sandık kurulunca, bu oy pusulası geçersiz sayıldı."

Tercüman:

"Diyarbakır'dan bölgeye özel harp birliği ve vurucu timler gönderildi, ancak 3 günden beri yapılan operasyonlarda eşkıyaya ait çok sayıda sığınak bulunmasına rağmen, bölücü eşkıyanın izine rastlanmadı."

H. Kozakçıoğlu:

"Bizim vatandaşlarımızdan istediğimiz, biraz daha sabırlı olmaları, biraz daha olayları sakin olarak değerlendirmeleri ve devlet güvenlik güçlerine inanmalarıdır."

Türkiye:

"Denizli Milletvekili İsmail Şengün tarafından NATO Asamblesi siyasi komisyonuna, PKK terörü ile ilgili olarak geniş bilgi verildi. İ. Şengün, 'PKK, Türkiye'yi parçalayacak' dedi."

Kenan Evren:

"Maalesef Güneyimiz ve Doğumuz emniyette değil... İran-Irak savaşını maalesef bugüne kadar durdurmak mümkün olmadı. Ümit ederim ki kısa zamanda bu savaş sona erer..."

"Vatandaşlarımdan rica ediyorum, yavaş yavaş köylere kaysınlar... Sizlere tekrar tekrar yalvarıyorum, rica ediyorum çocuklarınızı okutun."

M. Ali Birand:

"Asker ve sivil güvenlik kuvvetlerinin gazetelerde boy boy görünmeleri ve 'bir kurşunla nasıl insanı gözünden vuruverdiklerine' dair abartılı röportajlarının yayınlanması iyi de, ardından aynı bölgede PKK militanları ellerini kollarını sallayarak baskın edip insanları öldürdüğünde, bizim yüzü gözü boyalı özel timlerimizin ortalarda görünmemeleri veya 'geç kalındı' gibi gerekçelerle ortaya çıkması pek hoş değil...

"Ne yapalım, elimizdeki olanaklar bu kadar' diyerek veya 'mezraları bırakın köylerde toplanın' çağrılarıyla hiçbir yere varamayacağımızı, sadece 'dürbünlü tüfek' veya 'lazer ışınlı' özel silahlar satın almak, özel timler kurmak ve dev helikopterler kullanmakla çözümlenemeyeceğini hepimiz biliyoruz..."

Milliyet:

"PKK eylem alanını genişletince, Doğu Anadolu'ya da özel tim... PKK'nın eylemlerini Güneydoğu'dan Doğu Anadolu'ya da sarkıtması üzerine anında önlem alınması kararlaştırıldı..."

Şırnak'a tayini çıkan kocasını istifa ettirdi

Kaymakam eşinin terör korkusu

Şırnak, kaymakamsız kaldı

ŞIRNAK: 16 GÜNDE 22 ÖLÜ

Uşak Kürt hakim sınıfının bir ibret örneği

KİNYAS KARTAL:

"*... Zavallı Kürt senin için canını veriyor, kanını veriyor. Ve senden hiçbir şey istemiyor. Sen onun sırtını biraz okşarsan, o biter. Sen onu sev, onu okşa... Vallahi o zaman sana canını veriyor...*"

Kinyas Kartal'ın tanımı, işbirlikçi Kürt hakim sınıfının yaşadığı uşaklığı ve ihanetçiliği gösterir.

İSVEÇ BASININDA KÜRDİSTAN VE PKK

"Dagen Nyheter" gazetesinde 13 Eylül 1987'de yayınlanan yazının özetidir.

● "Kürtler, birbirleriyle savaşacak"; bu Türk hükümetinin Kürt bölgelerinde PKK'ye karşı taktiğidir. Seçilen kişiler, köy koruculuğuna atanıyor, silahlandırılıyor. Ve işbirlikçi olarak nitelendirdiklerini, PKK vuruyor.

Bölge redaktörü, Mardin-Diyarbakır arasındaki kötü telefon hattından sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalıyor. *"Doğru mu? Yedi ölü... mayın... minibüs... PKK..."*

Haber ertesi gün Türk gazetelerinin ilk sayfalarında: *"PKK (Kürdistan İşçi Partisi) yine vurdu."* Büyük bir ihtimalle mayın, askeri konvoylar için döşenmişti.

1984'ten bu yana PKK'nin yaptığı eylemlerde 400'den fazla insan öldü.

... Öldürülen korucuların yanına uyarı nitelikli bildiriler bırakılıyor: *"Kürt halkına ve Kürdistan'a düşman olduğundan..."*

Türkiye Başbakanı T. Özal, teröristlerin yakalanacağını ve bölgede huzurun sağlanacağını defalarca söylüyor. Ancak saldırılar devam ediyor.

Köy Korucuları

Ordunun, PKK'ye gücü yetmiyor. Bu nedenle köy korucuları sistemini uyguluyor. *"Amaç Kürtler birbirleriyle savaşsın. Aynı zamanda ordu da savaşıyor görüntüsünü kaybettirmek istiyor"* diyor adının saklı kalmasını isteyen biri.

"Askerlerin, köyleri koruyamadığı bir gerçektir" diyor Kürt sorununda bilgisi çok olan bir avukat. Avukatın söylediğine göre, ordu son altı ay içinde tek bir PKK militanını dahi ele geçirememiştir.

Bugün mahkemelere çıkarılanların çoğu, PKK'ye yiyecek ve giyecek vermek ve bilgi toplamakla suçlanan fakir köylülerdir.

İran, Irak, Suriye sınırlarına komşu olan bölgelerde bu yılın temmuz ayında sıkıyönetim kaldırıldı. Bunun yerine 11 vilayete bir genel vali atandı. Valinin jandarma ve polis üzerinde geniş kapsamlı kontrol ve idari yetkisi var. *"Benim görevim teröristlere karşı önlemleri düzenlemektir. Görevim için herhangi bir zaman sınırlaması yok"* diyor vali H. Kozakçıoğlu.

Eleştirmenler yeni sisteme, sivil sıkıyönetim diyorlar. *"Eskiden sivil yönetime dönüldüğünde iyileşme olur umudundaydık. Şimdi o bile yok. Hiç birşey değişmedi"* diyor bir Kürt ulusalcı.

Bölgenin dış görünüşünde, sıkıyönetimin kaldırılmasından sonra herhangi bir değişiklik olmadı. Bölge başkenti Diyarbakır'da güvenlik mekanizması eskisi gibi, cadde ve meydanlardaki ordu varlığı çok yoğun.

10 Milyon

10 Milyon Kürdü denetimi altında bulunduran Türkiye, Kürt nüfusunun en yoğun bulunduğu ülke. Güneydoğu illerinde, askerler ve devlet yöneticileri dışındaki halkın hemen hemen tümü Kürt.

Caddelerde ve ticarette yoğunca Kürtçe konuşuluyor. Fakat resmi ilişkilerde yasak bir dil. Herhangi bir gazete veya kitabın Kürtçe basımı da yasak. Okullarda çocuklara, kendileri için yabancı bir dil olan Türkçeyi zorla öğretip konuşturuyorlar.

Resmi anlayışa göre, ne Kürtler, ne de Kürtçe diye bir dil var. Bu anlayış Cumhuriyetin ilk yıllarından kalmıştır. O zamanki ülke yönetimi Türkiye sınırları içinde bulunan herkesin Türk olduğunu iddia etti. Diyarbakır'ın dışındaki dağ eteklerinde ve şehrin caddelerinde büyük harflerle, Kemal Atatürk'ten *"Ne mutlu Türküm diyene!"* gibi alıntılar yazılmış.

Kürtler, bunu bir provokasyon kabul ediyorlar.

Lars Boström
Diyarbakır
13.09.1987

"Arbetaren" gazetesinde çıkan yazının bir bölümünü yayınlıyoruz.

PKK Ne Kadar Güçlüdür?

PKK, Türkiye-Kürdistan'ındaki en güçlü örgüttür. 1980 askeri yönetiminden sonra silahlı mücadelesine devam eden sadece PKK'dir. Savaşçı toplamada PKK'nin sorunu yoktur.

Tutuklu militanlar, her zaman PKK'li olduklarını açıkça söylüyor ve bağımsız bir Kürt devleti için savaştıklarını açıklıyorlar. Kendilerini savaş esiri olarak adlandırıyorlar ve eylemlerini politik olarak savunuyorlar.

300'den fazla PKK üyesi hakkında idam kararı verilmiş. Bunlardan 20 tanesi için sadece parlamento onayı eksik.

PKK'nin askeri gücünün adım adım kuvvetlendiği yolunda bilgiler var. Uzmanların çoğu PKK militanlarının sayısının 3000 ile 5000 arasında olduğu görüşündeler. Gerillalar, erişilmez dağlarda kendilerini haftalarca idare edebiliyor ve çabuk yer değiştirebilen küçük gruplar halinde çalışıyorlar...

... Yoğun bir baskıyı yaşayan yoksul Kürt köylülerinin, Kürt devletine olan ilgilerinin büyüklüğü şaşırtıcı düzeyde.

"Kürdistan İşçi Partisi-PKK önderliğindeki Kürt gerillaları 1983'ten bu yana Türk ordusuna karşı savaşıyor. Hedef; bağımsız bir Kürt devleti.

Gerillalar, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK adı altında savaşıyorlar. Yayınladığımız bu resimler, Türkiye tarafından işgal edilmiş Kürdistan parçasının herhangi bir yerinde bulunan bir eğitim kampından çekilmiştir.

Birçok fırsatta Türk ordusu, gerillaları ezeceğini açıkladı. Şimdiye dek kehanetler yerine getirilemedi. Aksine şimdiye kadar ve 1987'de de hücuma geçen ARGK'dir. Kürdistan'ı baştan başa gezen Batı Avrupalı gazeteciler, örneğin Danimarkalı Alber Jensen, PKK ve gerillalara olan belirgin bir halk desteğine tanık oldu.

Gerillaların 21 Nisan-18 Mayıs tarihleri arasında Dersim'de, Mardin'de, Gercüş'te ve Uludere'de gerçekleştirdiği eylemlerde ARGK 5 askerini (militanını) savaşta kaybederken, Türk ordusu 4 subay, 80 asker, özel savaş bürosundan bir elemanını, köy korucularından önde gelen birini ve bir muhbirini kaybetti. Gerillaların döşediği mayın sonucu birçok köy milisi öldürüldü. 9 Mayıs'ta ise Türk ordusu ile ARGK arasında Uludere'de uzun süren bir çatışma meydana geldi. Kayıplar hakkında hiçbir bilgi yok.

Eğer bilgiler hükümet kontrolündeki —Anadolu Ajansı gibi—bir haber bürosundan geliyorsa bu, çoğu İsveç basını tarafından veriliyor. Anadolu Ajansı; 'PKK, 36 suçsuz köylüyü katletti' şeklinde bir haber verdiğinde bunun, üç yıldır PKK'yi kan içici teröristler olarak gösteren ülkenin, büyük gazetelerine yansıtılması doğaldır.

PKK'nin olaylara ilişkin yaptığı açıklamalara hiçbir yerde yer verilmez. PKK, bölgede çatışmaların büyük olduğunu ve sivillerin de öldürüldüğünü söylüyor.

Meydana gelen olaylar, PKK ve ARGK'ye karşı savaşmaları için köy korucularının Türkiye tarafından örgütlendirilmesi ve silahlandırılmasının bir sonucudur.

Köy korucuları iyi para alıyor ve genellikle askerlik yapmış olanlardır. Ölü veya diri ele geçirdikleri her PKK üyesi için büyük mükaafatlar alıyorlar.

Korucuların evleri silah deposu ve barınak haline getirilmiş. Dolayısıyla bu evlere yapılan baskınlarda suçsuzlar da yaralanıyor.

Kürtler, günümüz takviminden en az yüzyıllarca yıl öncesinden beri Kürdistan'da yaşıyorlar. Modern anlamda ulusal bir devlet kurulamadı. Ancak Kürtlerin kendine özgü bir tarihi, ortaçağda beylikleri, öz dili ve kültürü var.

Kürdistan'ın şimdiki parçalanmışlığı, 1. Dünya Savaşından sonra büyük devletlerin gizli antlaşmalarının sonucu olarak meydana geldi. Aslına bakılırsa, Paris'teki barış görüşmelerinde Kürtlerin kendi devletlerini oluşturması kabul edilmişti. Fakat bu hak için her savaştıklarında, bu dava kan içinde boğduruldu. İpi elinde tutanlar, Batı tarafından desteklenen ve Türkiye'yi 'çağdaşlaştıracak' olan kemalistler idi. Kürtlerin haklarını ortadan kaldıran yeni bir antlaşmayı yapan da bu Kemalist rejim idi. Kürt dilinin kullanılmasını yasaklayan ve Kürtlerden 'öz' Türkler yapmak için, 1923'te başlatılan zorba politika yine Kemalist rejimin idi. Ve Suriye'deki Fransız sömürgeci rejiminin yardımıyla 1925-26 yıllarındaki Kürt isyanını bastıran da Kemalist rejim idi. 250 bin Kürdün öldürülmesi üzerine Hintli bağımsızlık savaşçısı Nehru şöyle yazdı: '... Öyle ki, kendi özgürlükleri için savaşmış Türkler, yine kendi özgürlükleri için savaşan Kürtleri sindirdi. Ulusal savunma nasıl saldırganlaşıyor ve özgürlük mücadelesi nasıl başkalarına hükmetmeye dönüşüyor, tuhaftır...'

Ortadoğu'da bağımsız bir Kürdistan, süper güçler için bir tehlikedir. Her şeyden önce NATO'nun durumunu değiştirecek. Türkiye, NATO'nun en güvenilir ve önemli uydusu bir ülkedir.

Ancak bağımsızlık özlemi beceri kazanmış ve hiçbir zaman sönmeyecek gibi..."

Jonas Fogelgvist
Arbetaren Nr. 35
28.8.1987"

KÜRDİSTAN'DA GÖÇLER, NEDEN VE SONUÇLARI

Başlarken;

Göç ya da sürgün, Kürt halkının belleğinden silinmeyen kelime. Kürdistan'da ne kadar insan göç ettirildi, sürgünler hangi dönemlerde uygulandı? Hepimiz bu konuda anlatılanları ailede, büyüklerimizden çok duymuşuzdur. Şeyh Sait isyanında şu kadar sürgün, Dersim isyanında şu kadar sürgün, 1. dünya savaşı yıllarında sürgüne gönderilen 600.000 Kürt'ten çoğunluğu Toroslarda açlık ve hastalıktan öldü. Ve daha başkaları...

Tarihimizin bu yönüne de ilişkin bilgilerimiz genellikle anlatılanlar ve duyduklarımızla sınırlıdır. Açık ki tarihimizin bu yönünü de bilmek zorundayız. Bugün de sürgün, yaşadığımız bir gerçek olarak karşımıza çıkıyor. Köyler yerinden ediliyor, aileler sürgüne gönderiliyor... Yani, Türk egemen sınıfları tarafından uygulanan sürgün, bir kaderimiz(!) oluyor.

Biz bu kaderin(!) halkımıza nasıl bulaştırıldığını araştırdık ve birçok olayı ayrıntıları ile ortaya çıkardık. Bu sayımızdan itibaren günümüze kadar Kürdistan üzerinde uygulanan sürgünleri aktaracağız. Böylece tarihimizin birçok sayfasını daha, okurumuzun önüne aydınlatılmış olarak sunacağız.

BERXWEDAN

Baştarafı 1. sayfada

istese de eskisi gibi değildir. Uzağa bakmaya gerek yok. Gözler önünde Ermeni ve Filistin halkı var. Mücadelelerinde karşılaştıkları çıkmazların en önemli nedenini ülkelerinden kovulmaları oluşturmaktadır.

İnsan, anne ile babanın ortak üretim faaliyetinin ürünüdür. Yine de insanlar toprağı, ülkeyi "anavatan" olarak adlandırmış, ana'ya öncülük tanımışlardır. Ülke, halklar için en büyük değer, namus olmuştur. Ülkesini en değerli varlık olarak sevmeyen, onu en yüce namus olarak korumayan insan, bireysel onurunu hiç koruyamaz.

Halklar, bu gerçekle ülkelerini korumuşlardır. Nasıl ilk insanı köle etmek onu adeta öldürme ile eş değer olmuşsa, halklar kanlarını oluk oluk akıtarak, ülkelerini yabancı güçlere açmamış, açmamak için direnmişlerdir.

Burada en büyük ihanet ve en büyük insanlık suçunun tanımına geliyoruz. İnsan soyu için en büyük ihanet, direnmeden ülkesini işgalci bir güce teslim etmektir. Ya da onunla işbirliği yapmaktır. İşbirliği politik düzeyde olursa ihanetin boyutu daha da artar. Aynı şekilde politik kılıflar altında bir direnme göstermeden ülkesini terketme ve bunu bir anlayış düzeyinde halkın önüne koyma da ülkeye ihanettir. Özellikle halk olarak biz Kürtler, bu ihanete hiç yabancı değiliz.

Türk hakim sınıfları dünyada en fazla insanlık suçu işleyen sınıf...

En büyük insanlık suçu nedir? Bir halkı toprağından ederek onu halk olarak yok oluşa sürüklemektir. Kaba bir değerlendirmeyle bile Türk hakim sınıflarının halkları soykırıma uğratma ve ülkesinden kovmada birinciliği elinde tuttuğunu söyleyebiliriz. O halde karşımızda herhangi bir hakim sınıf, sömürgeci güç durmuyor. Tarihte en fazla suç işleyen bir sömürgecilikle karşı karşıyayız.

Türk hakim sınıfları tarihe ters girdiler. İlkel bir sınıflaşma evresinde yarı barbar toplumsal örgütlenme düzeyinde halkların başına bela oldular. Kültür birikimleri yok, üretim değerleri tanımaz, talan ve kıyım tek bildikleri şeydi. Feodal Çin'in baskısı, hızlı nüfus artışı ve kuraklığın ardından başlayan yarı barbar Türk akınları olgun bir feodalizmi yaşayan, o düzeyde de askeri, siyasi otorite talebi olan Ortadoğu'ya çekirge sürüsü gibi çöktüler.

Asya'dan başlamak gerekir. 900-1000 yılları arasında Türk boyları Horasan'ı harabeye çevirirler. Barbarlığı İslamlıkla birleştiren Türk egemenleri, Sasani soyundan Gazneli ve Samanoğulları ülkelerini harap ederler. Öyle ki Horasan çölleşir, üretim durur, büyük göçler başlar. Tarihçiler, Türk barbarlığı nedeniyle büyük tarlaların bir çuval buğdaya satıldığını, insanların açlıktan dam direklerini sattıklarını, 747'de Ebu Müslim Horasani'nin 70 askeri birliğini besleyecek kadar zengin ve aynı oranda büyük bir kültür ve sanat merkezi olan Dandanekan'ın yanısıra Nisapur vb. çok sayıda şehrin tarihten silindiğini belirtirler. Deylemliler, barbar Türk akınlarının talan ve katliamları sonucu tarihten silinen başka bir halk olur.

900-1100 yılları arasında Büyük Selçuklu Türkleri tüm Ortadoğu'yu yağmalarlar. Yağmalar Mısır'a, Anadolu'ya, Kuzey Afrika'ya kadar yayılır. Barbar boyların girdiği her şehir çekirge görmüş tarla gibi harabeye dönmektedir.

Bu yağmalardan en büyük zararı Kürdistan görmektedir. İsfahan, Tebriz, Hameydan, Musul, Diyarbakır'ın yanısıra, Erzurum, Urfa vd. şehirler de birkaç defa yağmalanır. 1000 yıllarında Azerbaycan'a biriken Türkmen boyları, Kürtleri yerinden eder. Azerbaycan'ın büyük kesimi beylikler halindeki Kürt aşiret topluluklarının elindedir. Tebriz, Hamedan, İsfahan yönetimi de Kürt beylerinin elindedir. Sasani ve daha sonra Arap İslam ordularında komutan olarak yer alan beylik sahipleri Türkler tarafından konumlarından edilirler. Tarihçiler, Revadi, Şedadi, Kekuya, Hezebaniye Kürt aşiretlerinin yaygın yerleşiminden bahsederler.

Türk boyları, XI. yy. başlarına kadar Kürdistan'a yerleşemezler. XI. yy.'da Mervani Kürt devletini (990-1060) yıkarak, kaba bir askeri denetim sağlarlar. Bu dönemde Türk boylarının her şeyi imha edici, talan, kıyım ve yağmaları neticesinde Horasan, Kürdistan ve Kuzey Afrika'da büyük göçler olur.

Mısır Fatimi devletinin öncülüğünde Ortadoğu halkları arasında Büyük Selçuklu ordusuna karşı ittifaklar geliştiyse de, Bağdat halifelik gücünü arkasına alan Türk egemenlerine karşı başarılı olamazlar...

Türk boylarının diğer bir talan ve göç ettirme alanı Anadolu olur. Anadolu 1071'de Türklere açılır. Bu dönemde Bizans olgun bir feodalizmi yaşamaktadır. Anadolu feodalleri Bizans merkezi devletiyle çatışma halindedir. Bu durum Bizans devletini ve ordusunu güçsüz kılmaktadır. Aynı şekilde Gürcü ve Ermeni beyliklerinin Bizans'a muhalefeti vardır. İçten çöken Bizans ordusu, 15.000 kişilik Kürt savaşçısına dayanan Alpaslan yönetimindeki Selçuklu Türk ordusuna yenilir. Bu tarih, Bizans'ın çöküş, Anadolu'nun Türkleşmeye açılma ve aynı zamanda Bizans-Anadolu medeniyetinin 1920'lere kadar sürecek bir yıkıma Türkler tarafından ortadan kaldırılma tarihi olur.

Türkler, Anadolu medeniyetini yıkıyor

Türkler, Anadolu'yu üstün kültür ve sanatlarıyla asimile etmezler. Çünkü bu değerleri bilmezler. Tam aksine tarımı, sanatı, kültürü, bilimi, devlet gelenekleri, kıyafetlerini Ortadoğu halklarından alırlar. Türkler, askeri güçlerine dayanarak, katliamlarla Anadolu halkını kovar, adım adım yerleşirler.

Bizans gelenekleri, Ege, Marmara Rum halkının üretim ve savaşçı güçleri üzerinde yükselen Osmanlılar, Anadolu, Balkan, Orta-Avrupa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika halkları üzerinde tam 700 yıl sürecek, toplumsal ve ulusal ilerlemeyi durduran, yağmacı, soykırımcı yeni bir Türk egemenlik sistemi olarak gelişir.

Osmanlılar Anadolu'yu tümüyle Türkleştirdikleri gibi, Balkan halkları, Kürdistan, Kuzey Afrika, Kıbrıs ve Arabistan'a kadar Arap halkları arasında Türk kolonileri kurarlar. Osmanlı egemenliği altında 1470'lerde Trabzon Pontus halkı, 1490'larda Antep dolaylarından Dürziler yerlerinden edilir ve sürgüne yollanırlar. İmparatorluğun sınırları geniş olduğundan, göç ettirilen halk yine Osmanlı katliamları altında kalmaktadır. Sadece halklar değil, şu ya da bu şekilde direnen her bölge katliama uğratılmakta ve yerleri değiştirilmektedir. Benzer şekilde, bir halk ya da bölge ayaklandığında, tedbir olarak başka halktan aşiretler ayaklanma bölgesine yerleştirilmektedir. Bugün Sason vb. yerlerde bulunan Arap aşiretleri bu politikanın sonucudur.

Osmanlı egemenliği altında sürekli nüfus kaybeden Rum ve Ermeni halklarıdır. XIX. yy.'a Balkan halklarından ulusal bilinçlenme ardından ulusal kurtuluş hareketleri gelişir. 1820-30 Yunan, 1804-1830, 1875-78 Sırplar, 1870-1908 Bulgarlar, 1860-1900 Ermeniler, 1900-1920 Arnavutlar ulusal kurtuluş savaşı verirler. Bu savaşlar boyunca bu halklar katledilir.

İttihat-ı Terakki iktidarı Rum, Ermeni ve Kürt halkının Soykırım dönemi olur

1908'de İttihat-ı Terakki'nin iktidar olması, Osmanlı katliamcılığını burjuva şovenizmiyle birleştirir. Katliamlar, göçler yanında baskı ve eğitimle Türkleştirmeye ağırlık verilir. İttihat-ı Terakki'nin politikası, Alman emperyalizminin faşist ögeleri içeren Pan-Germanizm ideolojisiyle birleşir. Osmanlıcılık ve Pan-İslamizmin ardından Pan-Türkist politikalar bu dönemin ürünüdür.

İmparatorluğunun gittikçe küçülmesi, Türk askeri burjuvazisini imparatorluk sınırlarını Türkleştirme programına götürür. Bunun yolu da katliamlarda görülür. Osmanlı Türk burjuvazisi, kompradorlukta egemen olan Rum ve Ermeni burjuvazisine karşı da üstün duruma geçmek için de bu yolu izlemektedir.

Osmanlı İmparatorluğunun, emperyalist amaçlarla girdiği 1914-18 emperyalist savaşı, Türk egemenliği altındaki halkların soykırımı olur. Savaş boyunca Ege vd. yerlerdeki Rum halkı katledilir. Geri kalanları savaşta ihtiyat birlikleri adı altında hastalık, açlık ve katliamlarla tüketilir. Bu süreç doğrudan kemalist hareketle birleştiğinden, katliamların ve sürgünlerin ağırlığını kemalistler yapmaktadır. 1914-23 süreci bittiğinde, yani Lozan antlaşması imzalandığında, Anadolu'da 2 milyona yakın Rum halkından ancak 100.000'i kalmıştır. 300.000 kişilik Pontus-Rum halkından kimse kalmamış gibidir. Bebekler bile katledilmektedir. O dönemde Türkiye'yi ziyaret eden Sovyet generali Frunze, Trabzon dolaylarında yolda gördüklerini şöyle açıklar: *"Geçidin tam tepesinde bir başka konvoyla karşılaşıyoruz. Bakıyorum üstü açık arabalarda siyahlara bürünmüş kadın figürleri oturuyor ya da yatıyor. Kadınların da, çocukların da giysileri çok kötü, soğuktan titriyorlar. Gerideki arabalara bakıyorum... Bir süre asık yüzle ses çıkarmadan durduk. Sonra Samsun'a doğru yolumuza devam ettik. Her yanda yıkıntı izleri var. Her tepede devriyeler kol geziyordu.. Bu yol bütün yaşantım boyunca belleğimden çıkmayacaktır... 30 verstlik* (Sovyetler'de bir uzunluk ölçüsü birimidir) *yol boyunca aralıksız olarak cesetlerle karşılaştık hep. Ben yalnız başına 58 tane saydım... Çoğu zorbalığın ve şiddetin izlerini taşıyordu. Bir yerde güzel bir kız cesediyle karşılaştık. Başı kesilmiş, elinin yanına konulmuştu... Bir başka yerde çok güzel bir başka kız cesedi daha; 7-8 yaşlarında, sarı saçlı, yalın ayak, sırtında yalnız eski bir gömlek bulunan bir kız cesedi... Kız, anlaşılan ağlamış, yüzünü toprağa gömüp yatmış, askerin süngüsü ile yere iyice mıhlanmış."* (Türkiye Anıları, sayfa: 31,64)

Ermeni burjuvazisinin, Çarlık orduları ve İngiliz, Fransız emperyalistleriyle işbirliği, Ermeni katliamına gerekçe yapılır. 20 Haziran 1915'te alınan bir kararla 1 milyon kadar Ermeni katledilir, iki katı da Suriye çöllerine göç ettirilir. Göç yarı yarıya ölüm demektir. Hastalık, açlık ve çete kılığındaki Osmanlı ordu birlikleri, Ermeni halkının yarısını yolda katleder. Ermeni soykırımı, insanlığın tanıdığı en büyük suçlardandır.

Tükenmedi bizde umut
gün olduk katledildik
Ağrı eteklerinde,
Kerkük boylarında
Suriye merkezine varanda.
Ve yaman estiğinde
Munzur'da rüzgar.
'38 Dersim'de 40 bin ölü
çocuklar daha
doğmamıştı o gün
yuvarlak karınlarda çocuklar
bir isyanın ardından
göçüp gittiler...

Kemalist devlet, katliamı devam ettirir. 1920'de M. Kemal'in emriyle, Kazım Karabekir komutasındaki kemalist ordu (özünde Osmanlı ordusu) Ermenistan burjuva cumhuriyetine saldırtılır. Kemalistlerin hedefi nettir: *"Ermenistan'ın siyasetten ve maddeten ortadan kaldırılması..."* (Kurtuluş Savaşında Türk Basını, İzzet Öztoprak, sayfa: 219)

Kemalist burjuvazi "Misak-ı Milli" sınırları içinde tek Türk ulusu bırakma mantığı ile hareket eder. Buna göre müslüman olmayan halklar ortadan kaldırılmalıydı. Kürtlere gelince; müslüman olduklarına göre kemalistler tarafından rahatlıkla asimile edilebilir diye düşünülmekteydi.

Kısaca özetlediğimiz süreçte bile Türk egemenlerinin tarihte en fazla halkları göçe, mecburi iskana ve katliama uğrattığı görülür. Türk egemenlik tarihi halkların sürekli olarak ülkelerinden kovulmaları ve soykırıma uğratılmaları olur.

Tarihinin 1000 yıla yakınını Türk egemenliğinde geçiren Kürdistan halkı jenosit, göç ve mecburi iskan uygulamalarına en fazla maruz kalan halk oldu.

DEVAM EDECEK

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Gerçeği Karşısında İflas Eden Sahte Milliyetçiliğin Türk Sömürgeciliği İle Bütünleşmesine Bir Örnek Daha

Nurettin Yılmaz ve Diğerleri

12 Eylül faşist rejimi ürünlerini veriyor, hem de tek tek. Olayların biçimsel görünümleri içinde boğulmayan, az çok bilimsel düşünebilen herkes, politik alandaki çeşitli olayların özünü kavramada zorluk çekmeyecektir.

Yaşanan birçok olay 12 Eylül rejiminin Türkiye solu'nu ekarte ettiğini göstermektedir. Burjuvazinin seçim listelerinde de sol adına bir yığın döneğin yarışması başka bir anlama gelmez.

Ancak, ortada bir yanılgı var. Basın dört bir yandan bu gelişmeyi T. Özal ve Türk burjuvazisinin demokrasi zaferi olarak gösteriyor. Sözde sol ise, burjuvazinin saflarına geçenleri dönek olarak adlandırıyor. Gerçek bu nokta da çarpıtılıyor...

Bunlardan en ilginç bir örnek olarak gösterilen Nurettin Yılmaz'ın ANAP saflarına geçmesi ve bu parti saflarında seçimlere katılmasıdır. Olay, sansasyon yapılmak istendi. Olaya ihanet olarak yaklaşanlar, olayı SHP, "N. Yılmaz'ı kabul etmedi, o da başka yol bulamadı, ANAP'a geçti" şeklinde yorumlayanlar da var.

Bir Davadan Dönene İhanetçi Denir; Uşak ise, Baştan İhanetçiydi

Bu ölçülere vurduğumuzda, Nurettin Yılmaz, baştan beri ihanetçidir. Yaşamı ve politik pratiği incelendiğinde anasından hain ve bir iblis olarak doğduğu ortaya çıkar. Bir davanın içinde olup sonradan o davaya ihanet edenlere dönek denir. Hiç davanın adamı olmayan biri dönek de olamaz. Uşak, baştan beri ihanetçiydi.

Olaya tekil olarak bakan miyoplara gelince... Evet insan tekil olarak da onurunu korumalıdır. Ancak, onur sınıfsaldır. Nurettin Yılmaz Kürdistan'da bir sınıfsal gerçeği yansıtmaktadır. O, bir sınıfın sözcülerindendir. Onun çıkmazı bir sınıfın çıkmazıdır. Sorunun bu boyutu deşildiğinde, bu açık ihanetin Nurettin Yılmaz'la sınırlı olmadığı görülür.

Politik Miyopluk Aşılmalı, Olaylara Sınıfsal Gerçekliği ile Bakılmalı

Politika faaliyetini fiilen üstlenmiş insanlar bile çok defa, politika ve olaylara yön veren sınıfsal, ideolojik, toplumsal nedenin belirleyiciliğini unutuyor.

Örneğin, neden hep PKK direniyor? Neden hep gelişmelerin sahibi O; neden PKK'ye her taraftan saldırılara rağmen, kitleler PKK etrafında kenetleniyor? Neden PKK kadroları ve en bilinçsiz taraftarları bile zindanlarda direnip bir döneme tarihi damgasını vurdu?

Buna karşılık neden DDKD, ÖY, Rızgari vd.'leri ihanet ettiler? Neden bu denli erken işbirlikçileştiler? Bu ve benzeri sorular çoğaltılabilir. Türk solu'na kadar uzatılabilir. Ancak kapsamını şimdilik Kürdistan'la sınırlı tutacağız.

Bu soruların en kısa cevabı bile, bizleri Kürdistan'daki sınıfsal gerçekliği ve 12 Eylül sömürgeci-faşist rejiminin tutumunu ortaya koyar.

PKK, Kürdistan yoksul köylülerine, işçilerine ve devrimci-yurtsever aydınlarına dayandı. İdeolojik-politika, örgüt ve eylemine bu sınıfların kararlılığını yansıttı.

Diğerleri küçük-burjuvazinin değişik kesimlerine dayandılar. Böylesi bir sınıfsal zeminden hareket eden güçlerin bir kısmı evrimlerini tamamlayamadılar, politikleşemediler. Sürekli parçalanma, tutarsızlık ve devrimin gelişmesi karşısında ayrışmaya uğrayarak, ulusal kurtuluşa karşı cephe olmaları, şu ya da bu gücün himayesine girmeleri ve bir kısmının fiilen Kürdistan'daki karşı-devrim güçlerinin safına geçmesi, temsil ettikleri sınıfsal gerçeklik ve bu gerçekliğin ekonomik, politik dönüşümlerin hızlı olduğu bir dönemdeki yansısı olmuştur.

Bu güçler, sınıf konumları gereği, sömürgeci olanaklara bağımlı oldular. 1975-80 sürecinde, bir yandan Türkiye'deki sınıf çelişkilerinin derinleşmesi ve ekonomik-sosyal bunalım içinde olan Türk burjuvazisinin kutuplaşmaları bu güçlere palazlanma olanağı tanıdı. Özellikle Kürdistan'daki ulusal uyanış ve PKK'nin ulusal kurtuluşçu mücadelesi, bu güçler tarafından gelişme aracı olarak kullanılmak istendi.

Parlamentoculuk ve Dernekçiliğin, Bu Güçlerin Ana Eğilimi Olmasının Altında Yatan Gerçek

Kürt hakim sınıfı olan feodaller ve aşiret reisleri 1920-40 döneminde yenilmiş, işbirlikçi statüye düşürülmüşlerdi. Sömürgeci sistemle bütünleşmiş, yatırımcı, acentecilik, müteahhitlik vb. işlerin yanısıra, toprak ağalığı yapıyorlardı. Kuşkusuz bu sınıf çıkarını Türk sömürgeciliğinden görecek, parlamentoya girme en büyük hedefleri olacaktı. Küçük-burjuvazinin de asıl eğilimi parlamentodur. Hele Kürdistan küçük-burjuva politikacılığı için parlamento, Kâbe idi.

Burjuvazi dilinde "Kürtçülük", gerçekte "yurtseverlik" ticareti en fazla gelir getiriyordu. O zaman da Nurettin Yılmaz, Şerefettin Elçi vb. uşaklar hazırdı. Bunlar güçlerini kimden alıyorlardı? Evet, halkın yurtsever duyularını sömürüyorlardı. Fakat bunları doğrudan destekleyen güçler vardı. Bunlar aşiret reisleri, toprak ağaları, mahalli aristokrasi ve yukarıda adı verilen güçlerdi. "Parlamento demokrasi aracıdır" sloganlarıyla halkı, bu iblislerin peşine takıyorlardı. Bunlar mebus andı olan "Misak-ı Milli'nin toprak bütünlüğünün" üstüne yemin ederek meclise giriyorlardı.

Yaptıkları iki önemli işlev vardı. **Birincisi;** halkın yurtsever potansiyelini Türk parlamentosu yoluyla sömürgeci sisteme kanalize ediyorlardı -ki en tehlikeli yanları ve asıl rolleri buydu- **İkincisi;** dayandıkları kesimleri palazlandırıyorlardı. Gerçekte Nurettin Yılmaz vd.'leri iyi birer Kürt hakim sınıf temsilcisidirler. Örneğin 1980'e kadar Şırnak kömürleri talanından en önemli payı Nurettin Yılmaz almıştır. Alixan Tatar'la ortaklık kurmuştur. 1980 öncesi palazlanan müteahit Gebeloğlu, Nurettin Yılmaz'ın ürünüdür. Bir diğeri, TIR filosu yapmıştır. Bu kocaman servet, millyetçilik pozu altında halkımızın değerlerinin satılması ile elde edilmiştir. Aynı Nurettin Yılmaz, 1975'te Güney Kürdistan yenilgisi nedeniyle, Irak Elçiliğinin Ankara'da düzenlediği kokteylde sömürgeci cellatlarla kadeh tokuşturmuş, Güney Kürdistanlı mültecilerle toplanan yüklü bir parayı ortaklarıyla beraber hasıraltı etmiştir.

Bu iblisler bu kadar gücü nereden alıyorlardı?

Sömürgeciler alan açıyor, palazlanmak isteyen Kürt hakim sınıfları çıkarlarını en iyi temsil eden bu uşakları her yönden destekliyordu. Ama asıl desteği veren güçler ÖY, DDKD, Rızgari vd.'leriydi. Bunlar Nurettin Yılmaz, Mahmut Kepoğlu, Şerafettin Elçi vd.'leri sayesinde kırıntı alıyorlardı. Bu kırıntıyı da iyice hesaba katmak gerekir. Çünkü, 1977-80 döneminde Kürdistan'da Bayındırlık Bakanlığına ait bütün ihaleleri DDKD'li ya da DDKD ile işbirliği yapan müteahitler alıyordu. "Kürtçü" bakanlar sayesinde bakanlık bürokrasilerini ellerinde tutan bu güçler, masa başında müteahitden milyonlar alıyorlardı.

İşbirliği bununla bitmiyordu. Halkın önüne koydukları en ucuz reformculuğun yanısıra, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK'ye düşmanlık, doğrudan bu işbirliğinin ürünü oldu. Türk burjuvazisinin himayesinde Kürdistan feodal-kompradorları ve küçük-burjuva politik güçleri PKK'ye karşı bloklaştılar. UDG, Kürdistan karşı-devrim örgütlenmesiydi. 1979'un politik koşulları, o kadarına elveriyordu.

Bugünkü gelişmelere bakıldığında, rahatlıkla, UDG'nin iç karşı-devrim örgütlenmesi olduğu anlaşılır. Bu güçler, bugün bütün istemlerine rağmen artık böylesi bir örgütlenmeyi yaratma gücüne varamıyorlardı.

12 Eylül Faşizmi Uşaklarına da Yöneliyor

1980, 12 Eylül faşist diktatörlüğünün aynı özden kaynaklanan iki işlevi vardı. Birincisi; faşist cunta, Kürdistan halkına, politik öncüsü PKK ve Türkiye emekçileri ile sözcülerine karşı gerçekleştirilen karşı-devrim hareketiydi. İkincisi; darbe, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin kendinden olmayan herkese karşı darbesiydi. Bu nedenle de devrimciler, yurtseverler, demokratların yanısıra reformistlerin, orta burjuva sözcülerin, beceriksiz uşaklarının üstüne bile gidecekti. Öyle ki, çıkarlarını iyi savunamadı ve sistemlerini tehlikeye soktukları için Süleyman Demirel, Bülent Ecevit vb. tekelci burjuva sözcüleri bile tutuklanacaktır. Faşizm, çıkarı için çocuklarını bile yer. Faşizmin bu uşaklarına karşı uygulamalarının şiddetine bakarak özü yitirmemek gerekir. Daha iyi uşaklık için ne yöntem lazımsa o uygulanmıştır. Nurettin Yılmaz vb. uşakların faşizmin hedefi olması, tamamen bu çerçevededir.

Zindan Direnişleri Gerçek Kimlikleri Açığa Çıkardı

Zindanların en büyük kitlesini PKK'liler oluşturdu. Bunun yanısıra reformist Kürt politikacıları ve Nurettin Yılmaz, Mustafa Kılıç, Celal Paydaş, Ahmet Türk, Şerafettin Elçi ve benzeri çoğu bakanlık ve milletvekilliği yapmış feodaller tutuklanmıştır. Bunlar Kürt halkının temsilcileri değil, Kürdistan feodal-kompradorlarının temsilcileriydiler. Aralarında PKK ile işbirliği yaptığı suçlamasıyla tutuklananlar da vardı. Suçlamanın gerçeği şuydu: "Neden PKK'nin aşiretleriniz içinde bu denli gelişmesini önleyemediniz. Biraz zindanlarda kalın da aklınız başınıza gelsin."

Nurettin Yılmaz, "2000'e Doğru" (12-18 Temmuz 1987) dergisi ile yaptığı röportajda, Diyarbakır zindanları için, *"Bin sayfalık bir kitap yazsanız ancak birkaç noktayı dile getirmiş olacaksınız"*diyordu.

PKK'li savaş esirleri, bu aşağılık güruha sınıf karakterlerine rağmen, faşizmin tutuklusu oldukları için yardım etmiş, manevi yaşam kaynağı olmuşlardır. Aralarında Av. Şerafettin Kaya'nın da bulunduğu bu gruba göre, *"PKK'liler kendilerine göre peygamberdirler."* Bu değerlendirme kendi konumları ve PKK'lilerin direnişlerdeki büyüklüğünü izah için kendileri tarafından söylenmiştir.

15 Ağustos Atılımı Tüm Sahte Maskeleri Düşürdü

Sınıfsal gerçekler bu sonucu kaçınılmaz kılmıştır. 1970'lerin uşaklığının sınırları 1980'lerde daralmıştı. Ne devrim, ne de karşı-devrim örtülü birşey bırakmıyordu. 15 Ağustos, emekliye sevkolunan bir kısım Kürt aristokrat uşaklara yeni bir olanak olmuş ve Türk Genelkurmaylığınca dikkate alınmalarına yol açmıştır. Şimdilik adını vermeyi uygun görmediğimiz bir bakan eskisi uşak, Ankara'dan dostlarına ettiği telefonlarda, *"15 Ağustos geç oldu"* sözleriyle sevincini gizlememiştir. Bu sevinç, 15 Ağustos'un Kürt halkına getirdikleriyle ilgili değil, tam aksine bu kazanımları tekrar kullanmak için Türk devletiyle yeni işbirliği olanakları yaratacağına ilişkindir.

Nitekim, ulusal kurtuluş savaşı boyutlandıkça, bu güçler sadece kişi düzeyinde değil, I-KDP'den, ÖY ve Rızgari'ye kadar politik güç düzeyinde de muhatap alınmış ve işbirliğinin boyutları artmıştır.

Burada sorun, ANAP ya da SHP sorunu değildir. Mevcut hiçbir Türk burjuva partisi demokrat olmadığı gibi, hepsinin Kürt halkı karşısındaki konumu birdir. Bu nedenle bu partilerden herhangi birine giren, Kürt halkını bunlara adapte eden kişi kim olur ve ne adına hareket etse bile, o Kürt halkına ihanet ediyor ve Kürt halkının düşmanıdır.

Türk burjuvazisi çok iyi bilmelidir ki, yakın yıllarda artık Kürdistan'da seçim yapamayacaktır. Şimdiden Kürdistan'da seçimin anlamı kalmamıştır. Bir yandan özel valisi, özel ordusu ve yasaları ile, fiili bir savaş hali; diğer yandan yoğunlaşan gerilla savaşı ve halkın ulusal kurtuluşçu saflaşması vardır. Türk burjuvazisinin seçimleri her açıdan Kürdistan'da anlamsızlaşmıştır. Halk itibar etmediği ve mebusluğa koşan herkesin uşak olduğuna inandığı gibi; seçimlerin kendisi, gerillaların tehdidi altındadır.

Kürdistan'da çelişkiler örgütsel ve pratik olarak bu denli gelişirken Kürdistan hakim sınıfı -ki bu sınıf hiçbir şekilde Kürdistan'a ait değil- ve onu temsil edenlerin kendilerini artık hiçbir örtü ile gizleyemeyecekleri beklenen bir gelişmeydi.

Türk sömürgeci-faşist rejimi, ulusal savaşın, Türkiye'deki çelişkilerin bölge sorunlarının altından kalkamayacağını bilmektedir. Bu nedenle acele etmektedir. Gelişmelerin ilginç olanı, faşist rejimin Türkiye solu üzerindeki oyunlarının ürünüdür. İster doğrudan döneklik, ister karşılıklı antlaşmalarla rejime teslim olma, ister rejimin ter-

Devamı 16. sayfada

YEKÎTİYA XORTÊN ŞOREŞGERÊN WELATPARÊZÊN KURDİSTAN

Bir önceki sayımızda yayınlamaya başladığımız Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin temel örgütlerinden **"Yekîtiya Xortên Şoreşgerên Welatparêzên Kurdistan (YXK)"** program taslağından bölümleri yayınlamaya devam ediyoruz.

KUZEY-BATI KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİ VE KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ

Kuzey-Batı Kürdistan'da proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel öncülüğünde ulusal kurtuluş hareketi 1970'lerin ortalarında Kürdistan'da sosyal ayrışmadan doğan aydınlanmaya, işçi sınıfına, halkın tarihsel yurtseverliğine ve dünya halklarının evrensel mücadele deneylerine dayanarak oluştu.

Kuzey-Batı Kürdistan'da belirtilen objektif gelişmelerin subjektif alana yansıtılmasında, Kürdistan aydın-gençliğinin rolü belirleyici olmuştur. 1970'lerde dayanılacak ideolojik birikim ve örgütsel deney bulunmamaktaydı. Sosyal yapı tanınmaz hale getirilmişti. Proletarya dahil emekçi sınıf ve katmanlar, —gençlik de dahil— bilinç geriliği ve dağınıklık içinde bulunuyor, sömürgeci ve feodal sosyal, kültürel değerler fazlasıyla taşınıyordu. Kürt küçük-burjuvazisi, reformculuğu aşacak güçte değildi. Toplumun ileriye yönelik bütün gözenekleri adeta tıkatılmıştı. Ulusal kurtuluş siyasetini formüle edebilecek tek kesim yurtsever aydın-gençlikti. Kürdistan halkının içinde bulunduğu politik-sosyal koşullar yurtsever gençlik ve aydın hareketi gelişmeden ulusal kurtuluş hareketinin gelişemeyeceğini gösteriyordu. Aydın-gençlik sömürgeciliğin asimilasyon ortamından geçiriliyordu. Egemen sınıftan kaynaklanan kesimi dışında, orta ve alt sınıflardan gelen aydın-gençlik yığınları daha objektif davranarak, halk üzerindeki sömürgeci ve feodal-komprador düzenin kendi gelişmeleri önünde de en büyük engel olduğunu görerek, önemli davranış değişikliğine gitmiş, kurtuluşun ülke ve halka dönüş yapmakta olduğunu bilince çıkarmış ve bilimsel sosyalizmin ışığında ulusal kurtuluş siyasetini formüle eden ilk ulusal kurtuluş öncülerini saflarından çıkarmışlardır. Aydın-gençlik saflarından bağımsızlıkçı öncülüğün yaratılması, Kürdistan tarihinin en önemli boşluğunu kapatmış, devrimci-yurtsever gençlik hareketi, ulusal kurtuluş hareketinin başlangıcı olmuştur.

Kürdistan Devrimcileri olarak gelişen ulusal kurtuluşçu devrimci-yurtsever gençlik hareketi, kısa sürede başta aydın-gençlik olmak üzere geniş gençlik yığınlarını sarmış; gençlik saflarındaki sosyal-şoven, reformist, ulusal inkarcı, nemelazımcı anlayışları kırmıştır. Sömürgecilik; feodal-komprador yapı; bilimsel sosyalizmi çarpıtan ulusların kaderlerini tayin hakkı ve Kürdistan halkının ulusal kurtuluşçu örgütlenme hakkını yadsıyan sosyal-şovenizm; ulusal kurtuluşu, sömürgeci egemenlik altında reformlara indirgeyen Kürdistan küçük-burjuva reformculuğunun devrimci eleştiriden geçirilerek ve aşılarak ulusal kurtuluşçu düşünce, örgüt ve eyleme varıldığı 1973-77 dönemi; Kürdistan gençliğinin kurtuluş yoluna girmesi, bu yolda örgütlenme ve mücadele tarihi olmuştur.

Kürdistan gençliği, bu dönemde Haki KARER, Halil ÇAVGUN vb. gibi ilk önderlerini şehit verme pahasına komplolara ve her türlü saldırıya direnmiş, bu ilk grupsal dönemde ulusal kurtuluş siyasetinin ve örgütünün yaşatılıp geliştirilmesinin, yığınlar arasında kök salmasının temel ve öncü gücü olma rolünü, saflarından çıkardığı yüzlerce kadroyla ve militan mücadelesiyle layıkıyla yerine getirmiştir.

Ulusal kurtuluş hareketinin 1978'de PKK'nin kuruluşu ile politik-örgütsel aşamaya ulaşması, bütün halk yığınları gibi Kürdistan gençliği için de yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Mücadele kısa sürede Kürdistan'ın dört bir yanına yayılmış, işçi, köylü, gençlik yığınlarını sarmış, işbirlikçi politikaları ve odakları yerle bir ederek sömürgeciliğin halkımızı yok oluşa süren politikalarını bozmuştur. Siyasal ve örgütsel olarak yığınlaşan ulusal kurtuluş hareketi, şehirlerde fabrikaları, okulları, işsiz emekçi yığınlarını sarmış, kıra taşırılmış, mücadelenin temel gelişim yöntemi olan silahlı direniş ve silahlı örgütlenme köylülükle büyük oranda bütünleşmiştir.

Pratikte cephesel gelişmenin yaşandığı 1978-1980 yıllarında geniş gençlik yığınları PKK önderliğinde ayağa kalkmış, ulusal kurtuluşçu gençlik eylemi, Türk sömürgeciliği ve yerli işbirlikçilerine karşı bir isyan hareketine dönüşmüştür. Sömürgeci asimilasyon kurumları olan okullarının bu işlevi dinamitlenmiş; boykotlar, yürüyüşler, siyasal grevler birbirini izlemiş, işçi, köylü ve aydın gençlik ulusal kurtuluş hareketinin temel militan ve savaşçı gücü olmuş, ulusal ve sınıfsal çıkarlara sahip çıkmada diğer halkların devrimci-yurtsever gençliğinden daha geri olmadığını göstermiştir. Devrimci yurtsever Kürdistan gençliği, devrimci mücadelenin diğer emekçi yığınlara taşırılmasının aracı olmuş, ulusal kurtuluşçu eylem kabarışı Türkiye'ye yansımış, üniversitelerdeki aydın-gençlik ve lümpenliğe mahkum edilen işçi-köylü gençlik göçmen yığınları arasında yurtsever bilinç ve eylemin gelişmesine yol açarak, kaynağa dönüş hareketini hızlandırmıştır. Ulusal kurtuluşun artan etkisi, sömürgeciliği derinden sarsmıştır. Türk sömürgeciliği uşakları ile beraber, gittikçe askeri yanını öne çıkararak, PKK ve emekçi yığınlara saldırmıştır. Kürdistan gençliği, ulusal kurtuluşçu sorumluluğa sahip çıkmış, bu saldırılara karşı direnmiş, kadro ve militan potansiyeli durmadan Salih KANDAL, Cuma TAK, Ahmet KURT gibi ulusal kurtuluş yolunda şehit olan ve bağımsızlık mücadelesini yükselten proletarya ve halk önderlerini yetiştirmiştir.

PKK önderliğinde diğer emekçi sınıf ve tabakaları ulusal kurtuluş eylemi ile kaynaşan gençliğin bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele eylemi, gençlik üzerindeki asimilasyoncu, yozlaştırıcı, sürgün ve ulusal-inkarcı, reformist politikaların iflası olmuştur.

Halkımız tarihinde ilk defa, öz çıkarları temelinde güçlü öncüsü ile ulusal kurtuluş cephesi karakterinde siyasal ve silahlı mücadeleye kalkmıştır. Maskesi düşen Türk sosyal-şoven grupları ve Kürdistan reformist güçleri bloklaşarak kitlelere ve öncüsüne saldırmışlardır. Arada bocalayan ve gittikçe karşı-devrimden yana kayan Kürdistan küçük-burjuva reformist politikacılığı ayrışarak büyük ölçüde teşhir ve tecrit olmuştur. Saldırılar aşılarak ulusal kurtuluş devrimi yaşatıldı ve geliştirildi.

Aynı dönemde Türk işbirlikçi-tekelci burjuvazisinin ekonomik, siyasal bunalımı doruğa ulaşmış, parçalı ve yetersiz bir önderlikle de olsa, Türkiye devrimci-demokratik hareketi büyük gelişme göstermiştir.

İran'da halkların ve geniş emekçi yığınların direnişi ile ABD emperyalizminin güçlü bölge dayanağı Şahlık rejimi yıkılmış, ardından İran-Irak hakim sınıfları arasında başlayan savaş, Kürdistan'da boşluk yaratmış, ulusal potansiyeli hareketlendirmiş, halk ayaklanmaları ve direnmeler baş göstermiştir. Bu durum, Güney ve Doğu Kürdistan'da önderliklerin otonom karaktere rağmen; Kürdistan'ın fiili bir savaş alanı olmasına yol açmış, ulusal kurtuluş savaşı ve ulusal birlik açısından ise tarihi bir dönemi başlatmıştır.

Bu gelişmelerin de etkisiyle, fakat esas olarak başedemediği PKK önderlikli Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesini durdurmak ve dağıtmak amacıyla Türk burjuva sömürgeciliği; 12 Eylül 1980'de yaptığı darbe ile yönetimini askeri-faşist diktatörlüğe dönüştürdü. Faşist darbe ile birlikte içine girilen dönem, Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş öncüsü PKK için nitel değişme ve gelişmelerin yoğunlaştığı bir dönem oldu. Faşizm kinini Kürdistan'a kustu. Saldırılarını PKK ve yurtsever yığınlar üzerinde yoğunlaştırdı.

Kürdistan gençlik yığınları, faşist Türk sömürgeciliğinin baskı, yıldırma, işkence, tutuklama ve katletme politikasından nasibini alan kesimlerin başında geldi. Türk faşizmi, Kürdistan gençliğini cezalandırdı, insanlık dışı politikasının malzemesi haline getirdi. Kitlesel olarak tutukladı, işkencelerde öldürdüğü gençlerin sayısı belirlenemedi. Açlık ve sürgün faşizmin Kürdistan gençliğine uyguladığı politika oldu. Kitlesel olarak Türkiye, Ortadoğu ve Avrupa'ya sürdü. Okulların çoğunu kapattı, var olanların başına faşist subayları ve MİT elemanlarını atadı. Gençlik sistematik olarak kemalist-faşist ideolojiye tabi tutuldu. Dini idealizm çok yönlü araçlarla gençliğe şırınga edildi. Yoz burjuva ortamı faşist biçimleri ile beslenerek, gençlik yığınsal olarak açlığa, eğitimsizliğe ve lümpenliğe itilerek, ulusal kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırılmak ve her türlü sömürgeci oyuna araç ve malzeme durumuna getirilmek istendi. Reformist gruplar, gençliğin önüne teslimiyeti, ülkesini terketmeyi ve mülteciteşmeyi koydular.

Faşist Türk sömürgeciliğinin uyguladığı özel baskı,-ekonomik yıkım ve sindirme politikası, tüm emekçi Kürdistan halkı gibi, gençliğin de durumunu ağırlaştırdı. Bir yandan gençliğin sorunları daha da artarken, diğer yandan halkımız ile faşist sömürgecilik arasındaki ulusal çelişki uçurumu daha da derinleşti.

Kürdistan gençliği, yılmadı. Ulusal kurtuluşa bağlılığını korudu. Faşist imhaya karşı direnen PKK öncülüğüne bağlı kaldı. Doldurulduğu faşizmin zindanlarında mazlum Kürdistan gençliğinin durumu ağırlaştı, sorunları daha da arttı. Ancak yılmadı, ulusal kurtuluşa bağlılığını korudu. Faşist imhaya karşı direnen PKK'nin öncülüğüne bağlı kaldı. Doldurulduğu faşizmin zindanlarında Mazlum DOĞAN, Kemal PİR, M. Hayri DURMUŞ vd. direniş abidelerinin yükselttiği bağımsızlık bayrağını izledi. Kürdistan gençliği zindanlarda, dağlarda, şehirlerde onlarca şehit verdi. Bütün gücüyle sömürgeci-faşist saldırılara karşı durarak, Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğinin ulusal kurtuluşçu yoldan asla döndürülemeyeceğini gösterdi. Faşist-sömürgeci politika altında geçirilen yıllar, Kürdistan gençliğinin olgunluğunu artırdı. PKK'nin, faşist sömürgecilik ve tasfiyecileşen reformculuğun imha saldırılarını aşması, bunalım yıllarını toparlanma yıllarına çevirmesi, ulusal kurtuluş öncüsünün politik-örgütsel olarak güçlendirilmesi, faşist-sömürgeci baskı altında yıldırılmak istenen emekçi yığınların ulusal kurtuluşa ve PKK'ye olan güven ve desteklerinin yoğunlaşmasına yol açtı. PKK'nin ulusal kurtuluş örgütlenmesini yaşatma, direnişi daha güçlü temellerde geliştirme çalışmalarında yurtsever gençlik yılmadan çalıştı, PKK ile beraber kendisi de yetkinleşti. PKK, II. Kongresi ile direnişin ülkede yaygınlaştırılması, kısa sürede faşist politika altında tanınmaz hale getirilmek istenen gençlik için çekim ve mücadele merkezi oldu. 15 Ağustos 1984 atılımı ve silahlı direniş, gençliğin içinde en erken yankısını buldu. Köy gençliği yığınsal olarak HRK birliklerine koştu. Silahlı mücadelenin ideolojik, politik, pratik etkisi yığınları sardı. Şehirlerdeki yurtsever gençlik, sömürgeciliğe karşı direnişini 15 Ağustos'un açtığı yolda tekrar yükseltmeye başladı. ERNK'nin 21 Mart 1985'te kurulması, bütün emekçi sınıf ve tabakalar gibi, gençlik yığınlarına da ulusal kurtuluş cephesi bilinçlenme, örgütlenme ve mücadele cephesi oldu. Yurtsever gençlik, bu çağrıya uydu. Onun için tek yol buydu. Gençliğin bu yönelimi, gençlik üzerindeki faşist-Türk sömürgeciliğinin oyunlarının boşa çıkarılması oldu. Ortadoğu ve Avrupa'ya sürülmüş Kürdistan gençliğinden kaynağa dönüş hamlesi başlatıldı. Ulusal kurtuluş cephesi ve silahlı mücadelede birleşmek; büyük ulusal kurtuluş şehitlerimizin, bağımsızlık davası komutanları Mehmet KARASUNGUR ve Mahsum KORKMAZ'ın emriydi. PKK önderliğinde silahlı direniş ve siyasal cepheselleşme ile açılan bağımsızlık ve özgürlük yolu, bütün emekçi sınıf ve katmanlar gibi gençliğin de artık asla vazgeçirilmeyecek yolu oldu.

Faşist Türk sömürgeciliği, cepheselleşen ulusal kurtuluş mücadelesini ve silahlı örgütlenmeyi imha etmek için özel savaş geliştirdi. Özel savaşın baş hedeflerinden biri gençlik yığınları oldu. Tutuklanmaya, yozlaştırılmaya, pasifikasyonla yıldırılmaya, göç ettirilmeye, ajanlaştırılmaya, milisleştirilmeye çalışıldı. Çoğu alanda gençliğin HRK birliklerine katılmasını önlemek için köy gençliğine kitlesel göç dayatıldı. Gençlik, özel savaşı boşa çıkarma ve silahlı direnişi yükseltme mücadelesinde PKK'nin yanında yer aldı. HRK saflarında, faşist ordu birliklerine ve çeteciliğe karşı mücadelenin en önünde savaştı. Özgürlük savaşına en fazla kadro ve savaşçı ve bu yolda en fazla şehit gençlik saflarından çıktı.

PKK III. Kongresi, bütün halkımız gibi, gençliğin de ulusal taleplerinin cevabını bulduğu zemin, politik-örgütsel zirve olmuştur. Kongre, öncüyü arındırmış ve güçlendirmiştir. ERNK'nin örülmesini güncel sorun haline getirmiş, bunun program yönetmelik ve mücadele araçlarını oluşturmuştur. Silahlı müca-

Devamı 16. sayfada

HAPİSHANE GERÇEĞİ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

SAYI 38'DEN DEVAM

NÛHAT

Hapishane ve mahkemelerde sergilenen görkemli direniş 1981 Haziran'ından 1983 Eylül'üne kadar yoğun bir mücadele ortamında gelişti. Bu dönem, hapishane yaşamının en zor, en acılı günleridir. 1981 Haziran'ı ile başlayan başaşağı gidiş 21 Mart 1981'de yeniden yükselişe geçerek, 1983 Eylül'ünde doruğa ulaştı. Bu dönem tutuklular üzerinde tahribatların en çok yapıldığı bir dönemdir. Faşist hapishane yönetimi baskılarını doruğa çıkardığı bu dönemde ajanlığı, muhbirliği teslimiyetçiliği ve ihanetçiliği örgütledi. Askeri kurallar adı altında kişiliksizleştirme ve benzeri uygulamaları en alçakça yöntemlerle uygulamaya koydu. Havalandırmalar da askeri eğitim adı altında sabahtan akşama dek işkence yapılıyordu. Süründürme, askeri tekmil, askeri yürüyüş, insanlık onuruyla bağdaşmayan küfürlü emir tekrarlatma, faşist ve Türk ırkçılığı içerikli marş söyletme vb. gibi uygulamalar, yaşantının bir parçası haline getirilmişti. "İyi marş söylemediniz", "iyi yürüyüş yapmadınız", "iyi sürünmediniz" gerekçesiyle uygulanan; günlerce aç, susuz bırakma, ziyarete çıkarmama cezaları da işin cabasıydı. Faşist Türk yasalarında bayanlar için askerlik olmamasına rağmen, bayanlara; "siz askersiniz. Askeri eğitim yapacaksınız" diyerek saatlerce tutuklulara yürüyüş yaptırılıyor, süründürülüyor, marş söyletiliyordu. Faşist yönetimin iğrenç yüzünü ortaya koyan bu uygulamaları, ancak faşist Hitler iktidarında görmek mümkündür. Bayan tutukluların saçlarını kesme, makinaya vurma faşist Türk devletinin bir icadıdır.

İnsanları kişiliksizleştirme, soysuzlaştırma uygulamaları da bu dönemin ürünüdür. Bu dönemde, "Arkadaşlarına, annene, Partine, Parti önderlerine, Kürt halkına küfür et" deniliyordu. Bu onursuzluğu kabul etmeyen onlarca devrimci bu gerekçeyle katledildi. Yüzlercesi sakat bırakıldı. Teslimiyetin, ajanlığın ve ihanetin başını çeken "Genç Kemalistler" bu dönemde hapishanede boy göstermeye başladılar. Teslimiyet ve ihaneti geliştirmek için "Genç Kemalistler"e sonsuz imkanlar sağlandı. Bir tas çorbaya, bir tek yatağa birkaç dakikalık özel görüşmeye kendini satan bu yeni Rayberler üstlendikleri misyonu yerine getirmek için ikinci bir vahşet dalgasını da bunlar estirmeye başladılar. İkna ve tatlı vaadlerle işe başlayan "Genç Kemalistler" istediklerini alamayınca, faşist ve ırkçı Türk subaylarını aratır uygulamalara başladılar. *"Tutukluları aç bırakın, susuz bırakın her gün dayak atın hepsi teslim olup samimi itiraflarda bulunacaklar"* diyerek hapishanede kurulan işkence odalarının başına geçtiler. Muhbirlik de bu dönemde alabildiğine geliştirildi. İki kişinin yanyana oturup konuşması yasaklandı. Yanındaki adamla konuşan bir tutuklu günlerce işkenceye maruz kalıyordu. Hapishane tarihinin kara bir dönemi olan bu dönemde tutuklulara cop s..., fare yutturuldu, kurbağa yutturuldu, tükrük yalatıldı. Hatta erkek tutuklulara sapıklar saldırtıldı. Bu insanlık dışı vahşete rağmen, Diyarbakır zindan direnişinin en görkemli sayfaları bu dönemde yazıldı. Bu dönemde direniş bayrağı burçlara dikildi. Teslimiyet ve ihanetin karşısında direnme ve kahramanlığın zaferi bu dönemde gerçekleşti. Dünya devrim tarihine geçen fedakarlıklar bu dönemde yapıldı.

Hey tarih!..
bir sanatçı gibi nakış nakış
işledik yüreğimize.
Düşürmedik kızıl bayrağı,
söndürmedik bağımsızlık
ateşini,
Newroz ateşini...
en koyusundan işkencenin
katliamın
zindanlarında Diyar-ı Bekir'in.

1981 Haziran'ında başlayan başaşağı gidişe dur demek için yeni bir atılımın başlaması gerektiği doğrultusunda düşünceler yoğunlaşırken, 1982'nin 21 Mart'ında bu atılım başlatıldı. Karanlığın içinde yükselen bu alev, sağır kulakları yırtarcasına bir bomba gibi patladı. Zindan direnme tarihinde bir çığır açan 1982 21 Mart'ı, büyük devrimci Mazlum DOĞAN yoldaşın önderliğiyle başlatıldı. İhanete, teslimiyete bir şamar olan Mazlum yoldaşın şehadeti, zindan direnişinin önemli bir kilometre taşı oldu. *"Yerinde ve zamanın ölmesini bilmek gerekir"* şeklindeki kendi belirlemesine en başta kendisi uydu. Düşmana karşı nasıl savaşılması gerektiğinin bir yol göstericisi ve kararlılığın bir sembolü oldu. Hapishanenin kaderini değiştiren Mazlum DOĞAN yoldaş, militan önderliği şahsında pekiştirerek, ihanete set çekti. Yeni direnişin tohumlarını ekti.

18 Mayıs 1982'de Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Mahmut ZENGİN, ve Necmi ÖNER, Mazlum DOĞAN yoldaşın başlattığı savaşın birer takipçileri ve 18 Mayıs'ta şehit düşen Haki KARER'in de anısına bağlılığın bir gereği olarak, faşist Türk sömürgecilerinin vahşetini protesto için, üzerlerine naylon sararak alev alev yandılar. Birbirine kenetlenerek alevler içinde, *"Biji Partiya Karkeren Kurdistan"* diye bağırdılar. Sonra kendilerini söndürmek isteyen tutuklulara, *"Bizi söndürmeyin biz tarihi görevimizi yapıyoruz"* diyerek şehit düştüler.

Bu iki olaydan sonra, Mehmet Hayri DURMUŞ, çıkartıldığı mahkemede (14 Temmuz 1982) şu tarihi açıklamayı yapıyor: *"Mevcut şartlar altında mahkemeye gelmemizin gereksizliğine inanıyorum. Bundan böyle direnişimi ölüm orucuna başlamak suretiyle sürdüreceğim."* Kemal PİR de *"Hayri arkadaşın almış olduğu karara aynen katılıyorum"* diyerek, 14 Temmuz Direnişini başlattılar. Her türlü işkence ve baskılara rağmen, ölüm orucunu sürdürerek şehit düştüler. Mazlumlardan, Ferhatlardan aldıkları mirası direnen yoldaşlarına teslim ederek, onurlu geleneğin temsilcileri oldular. Direnişin ruhunu canlı tuttular. Her gün parça parça, dirhem dirhem eriyerek özgürlük ateşinin meşalesi oldular.

Ekilen tohumlar yeşermeye başladı. 14 Temmuz direnişçilerinin şehit edilişinin yıldönümünde PKK'lilerin topluca ölüm orucuna başlamaları ve koğuşlardan *"Kahrolsun sömürgecilik", "İnsanlık onurumuz işkenceyi yenecek"* sloganlarıyla desteklenen isyan karşısında faşist yönetim şaşkına döndü. Böyle bir ortamda, böylesine güçlü bir direnişin sergileneceğini düşünmeyen idare, tutuklulara yalvarmaya başladı. Tutukluların isteklerini kabul etmek zorunda kaldılar. PKK'nin başlattığı bu direnişe başlangıçta seyirci kalan, hatta "PKK'liler ateşle oynuyorlar", "PKK hapishanede katliam yaptırmak istiyorlar" şeklindeki beyanlarla karşı çıkan küçük-burjuva reformistleri, direnişin başarıya gittiğini görünce sıkıla-büküle PKK'nin arkasına takıldılar. "Biz de direniyorduk" demeleri işte budur. Hatta bazıları o kadar alçaklaşmışlardı ki, neredeyse hapishanede PKK'li yoktu diyecek duruma gelmişlerdi.

Eylül direnişinin kazanımları tutuklulara derin bir nefes aldırırken, faşist yönetimi zıvanadan çıkarmıştı. Kasım 1983'ten itibaren tutukluların direnerek kazandıklarını, bir bir kısmaya başladılar. Amaçları 1981-1983 (Eylül) dönemini yeniden yaşatmaktı. Eski disiplin ve otoritesini sağlamaktı. Bu hesaplarla faşist yönetim, Ocak 1984'te tüm gücüyle hapishaneye yüklendi. Bu kez örgütlü ve eskiyi bir daha yaşamak istemeyen tutukluların sert direnişiyle karşılaştı. Kapılar arkasına barikatlar kuruldu. İdare, koğuşları zorla basıyor. Tazyikli su, cop, sopa, dipçik kullanarak zorla girdikleri koğuşlarda, tutukluları teslim olmaya zorluyorlardı. Teslim olmayanlar hücrelere dolduruluyordu. Basılan koğuşlarda tutuklular kendini yakıyor, asıyor, bir kısmı da faşist askerler tarafından katlediliyordu. 1984 Ocak direnişi, bir ölüm-kalım mücadelesiydi. Alah allah tekbirleriyle koğuş basan askerlerin de gözleri patlıyor, kafaları parçalanıyordu. Yüzlerce tutuklu ölüm orucuna başladı. Ölüm orucunda Cemal ARAT ve Orhan KESKİN'in şehit düşmesi ve yüzlercesinin ölüm orusunda olması, idareye ikinci bir yenilgiyi tattırdı. Dökülen kanlar temelinde kazanılan haklar ve elde tutulan mevziler düşmana terkedilmedi. Hapishane direnişinin kanlı dönemlerinden biri olan 1984 Ocak direnişinin binlerce anısı vardır. Binlerce kahramanlık örnekleri vardır. Bu arada bir iki olaya değinmeden geçemeyeceğim.

Ölüm orucunun 50. gününde B... A... adlı arkadaşın babası onu hastanede ziyaret eder. B... arkadaşın kulakları az işitiyor. Gözleri de görmez olmuştur. Babası başucuna gelir. Ona seslenir. O da babasının durduğu yönün tam tersine döner. Babası oğlunun gözlerinin görmediğini anlar ve ona, *"Oğlum gözün görmüyor değil mi?"* Arkadaş da, *"Evet görmüyorum"* der. Babası, *"Birazdan annen ve hanımın da gelecek, onlara hissettirme, kadınlar ağlarlar"* diye tembih eder. Tam o sırada yandaki odadan kadınların sesleri gelir. Arkadaşın babası, *"Oğlum, bu kadınların derdi ne"* arkadaş da, *"Baba onlar da arkadaşlarımız, onlar da ölüm orucunun 50. günündedirler"* der. Bunun üzerine babası, *"Demek kadınlar da bu işe giriyorlar. Madem ki kadınlarda bu işe girmiş, artık namus davası olmuştur. Eğer sen bundan sonra ölüm orucunu bırakırsan sana hakkımı helal etmem"* der.

Yine ölüm orucunda, ölümün eşiğine gelen A... Ö...'nün ölüm orucunu kırması için devreye sokulan annesi, babası, kayınbabası ve kayınanası onu ikna edemeyince, tutuklu kocası S... Ç...'nin yanına giderler. S...'nin anası, S...'ye, *"A... ölmek üzere ona bir mektup yaz. Ölüm orucunu bıraksın"* S... de *"Yapamam"* der. Bunun üzerine annesi, *"Oğlum biz gidiyoruz. A...'nın cenazesini de alıp öyle gideceğiz."* Bunun üzerine S... de *"Durun benim de size bir vasiyetim var. Eğer A... ölürse onu götürün bizim köyde gömün ve onun yanıbaşına bir mezar daha açın, ben de geleceğim"* der.

İşte Diyarbakır zindan mücadelesi böylesi yiğitlik, kahramanlıklarla dolu bir tarihtir. Bu tarih acıyla, kahırla ve dökülen kanlar temelinde yazılmıştır.

Diyarbakır zindan mücadelesinin Kürdistan ve PKK tarihinde önemli bir yeri vardır. Devrimci bir hapishane mirası yaratan PKK'nin zindan direnişi aynı zamanda Kürdistan halkının da önemli bir kazanımıdır. Düşmanın kendisini en emin, en güçlü hissettiği bir dönemde ve bir alanda, PKK'nin zindan direnişi karşısında dize gelmesi, tarihi bir olaydır. Kürdistan tarihine bakıldığında böylesine güçlü bir zindan direnişi görülmeyeceği gibi, dünya devrimci tarihinde de eşine ender rastlanan görkemli bir direniştir. Diyarbakır zindan direnişi, Kürdistan tarihinde ilk kez hiçbir şekilde ödün verilmeden hapishane ve faşist-sömürgeci Türk mahkemelerinde Kürdistan halkının haklı mücadelesi dile getirilmiştir. Ölüm pahasına Kürt ve Kürdistan gerçekliği savunulmuş, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesi bu alanda da zaferle sonuçlanmış ve tüm dünyaya yayılmıştır. Diyarbakır zindanlarında inançları uğruna diri diri yananlar, ölüm oruçlarında şehit düşen onlarca PKK önder ve kadroları, yurtseverliğin, ülkeye ve halka bağlılığın en güzel örneklerini sundular. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinde Diyarbakır direnişinin önemi bu nedenlerden dolayı, tarihi bir öneme sahiptir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve öncü gücü PKK'yi yok etmek için 12 Eylül darbesini gerçekleştiren faşist cunta, binlerce PKK taraftarını, kadro ve sempatizanını tutukladı. Kürdistan'da terör estirerek devrimci-demokratik muhalefeti sindirdi. Yakalanmayan demokratların çoğu ülkeyi terk etti. PKK de güçlerini ülke dışına çekti. "Kürdistan devrimci hareketini bitirdim", "Kürdistan diye bir sorun kalmadı" diyen Türk faşizmi, hapishanelere yöneldi. PKK'nin çoğunlukta olduğu Diyarbakır hapishanesini, pilot bölge seçti. Amacı, PKK'yi orada bitirmek. Böylece Kürt sorunundan tamamen kurtulmaktı. Ama "evdeki hesap çarşıya uymadı." PKK'nin şanlı direnişiyle karşılaştı. 1981'de başlayan direniş, güçlerini ülke dışına çekmeye çalışan PKK için de büyük bir moral oldu. Cezaevi direnişi, PKK'ye taze kan olurken kitlelerin PKK'nin bayrağı altında toplanmasına büyük bir etken oldu. Bu nedenle Diyarbakır zindan mücadelesi, PKK'nin mücadelesinde bir dönüm noktasını teşkil etmektedir. Ve büyük bir öneme sahiptir. PKK'nin şanlı bayrağını yere düşürmeden taşıyan zindan direnişçileri, bugün de ülkede silahlı mücadelenin verdiği güvenle, faşist Türk sömürgeciliğine karşı direniyorlar ve direneceklerdir.

Dün haykırdığımız gibi, bugün de haykırıyoruz: Diyarbakır Direnişi Onurumuzdur!

13 Ekim 1987

Otuz Yıldır Türk Sömürgeciliğini Yenen Adam...

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Berxwedan: *Başka kimseyi geçirdiniz mi?*

Rüstem Amca: Evet. Av. ...'ı da geçirdim İyi bir insandır. Onu geçirdiğime pişman değilim. İştiyorum, halkına hizmete koşmuş. Çok iyi. Sevindim buna. Böylesi insanı geçirdiğime mutluyum.

Av. ...'ı geçirdiğim de kendisi kötü durumdaydı. Çok hastaydı. Çok işkence görmüştü. Onu büyük zorluklarla geçirdik. Geçirene kadar 2 sefer bayıldı vücudundaki yaraların acısından. Kendisini kontrol edebilecek güçten düşürmüşlerdi. *"Hududta bir çatışma çıkarsa, Türk askerinin sağ olarak bana ulaşmasını egelleyin"* diyordu bize. *"Siz vurun beni"* diyordu. Bu sözlerden çok etkilendim, mütessir oldum. Ben de kendisine elimden geldiğince destek olmaya çalıştım. *"Canım sağ oldukça sana yaklaşamayacaklardır"* dedim kendisine. Hiçbir engelle karşılaşmadan sınırın ötesine geçtik.

Karşı yakada *"geçmiş olsun hepimize"* dedim. Av. bana sarılarak kucakladı. Öptü beni. Çok sevindim, müthiş etkilendim. Kendisi de sevinç içerisindeydi. *"Askerin eline sağ geçmemek için kanımı sana helal edecektim. Fakat bizi sağ kurtardın, bunu unutmayacağım"* dedi.

Bugün bakıyorum sözünün cevabını veriyor. Direnişini yükseltiyor. Davası yolunda mücadele ediyor. Buna çok sevindim.

Berxwedan: *Hududa vururken sizinle, düşman psikolojisi arasındaki fark ne oluyor?*

Rüstem Amca: Ben hududu geçerken korkunun zerresini hissetmem. Korkunun adı kalkar, yerine cesaret gelir. Yani *"asker beni vuracak"* biçimindeki düşüncelere kesinlikle kapılmam. Biliyorum bu da mümkün, ama ben de kendi hazırlıklarımı yaparım. Şayet sınırda askerlerle karşılaşırsam, ne yapılması gerektiğini biliyorum. Her şeyden önce onlara saldırı fırsatı vermem, önce ben saldırırım. Gözlerini açmalarına olanak tanımam. Korku içerisine sokmaya çalışırım onları. Bu davranış, aynı zamanda beni de cesaretli kılar. Kendimi her zaman onlardan güçlü hissetmişim. Onlar ne kadar çok olursalar olsunlar, sayılarını ciddiye almam. Ve saldırırım. Bu koşullarda hududu geçerim.

Berxwedan: *Hudut geçişleri genelikle çatışmalı oluyor. Siz çok çatıştınız mı?*

Rüstem Amca: Malum. Çatışmasız olmaz. Çok çatıştım. Sadece geçiş anlarında 9 defa çatışma çıktı. Her seferinde askerleri geri teptim. Hiçbir şey yapamadılar. Sadece panik ve korku yaşadılar.

Berxwedan: *Hiç yara aldınız mı?*

Rüstem Amca: Hayır. Hiç yara almadım. Fakat yanımda olanlar yara aldı. Yaşamını yitirenler de oldu. Bir örnek vereyim:

Bazı arkadaşlarla birlikte bir öğretmeni sınırdan geçiriyorduk. Sınıra vardığımızda, tellerin kalın olduğunu, 4 katlı olduğunu, bu nedenle sırt üstü uzanarak tellerin altından geçilmesi gerektiğini, 75-100 adım kadar gidildikten sonra durulması gerektiğini ve arkadan kendisine ulaşacağımı öğretmene anlattım. Daha sonraları ben önden geçeceğimi ve mayınları çıkaracağımı kendisine söyledim. Eğer çatışma çıkarsa onlar önden ben geriden gidecektik.

Askerler bizi gördü. Arkadaşlar teller arasında. Mecburen çatışmaya girmek zorunda kaldık. Bir taraftan pusuyu kurşunlarken, diğer taraftan teller arasında sıkışmış, telaşa kapılmış arkadaşları korumaya, kurtarmaya çalıştım. Bazılarını çıkardım. 3 kişi teller arasında kalmıştı. Ayakkabıları arkada kalmıştı. Onların da kurtulması için, askerlere sürekli ateş ettim. Ama olmuyordu. Ayağa kalktım ve pusuya doğru koşarak, içine kurşun yağdırdım. Cevap verdiler, mevzilenmek zorunda kaldım. Sonra kendimi tellerin altına attım. Tümü kurtulmuştu, ancak aniden yine silahlar patladı. Hemen cevapladım.

İşte, tam o esnada öğretmen vurulmuştu. Benle, askerlerin tam ortasına düşmüş. Demek pusudaki askerler sadece bana ateş etmiyordu, diğerlerini de görmüşler. Fakat ben bunu bilmiyordum. Sadece bana ateş ettiklerini sanıyordum. Bunu bilseydim, farklı davranacaktım.

Mayınlı alanı geçtikten sonra, öğretmenin vurulduğunu bana söylediler. Geri döndüm, bir baktım ki tam da pusunun önünde vurulmuş. Meğer o ayağa kalkar kalkmaz, vurmuşlar onu. Cenazesini oradan aldım. Arkadaşlara ulaştım. O esnada arkadan bir cemsenin geldiğini gördüm. Pusudan ise 200 metre kadar uzaklaşmıştık. Cemse tellere kadar yanaştı ve geri döndü. Tabii biz bunu anlayamadık. Askerler ise hala ateş ediyordu. Biz kendimizi ateş alanından uzaklaştırdık.

Öğretmen henüz ölmemişti. Fakat onu doktora ulaştırıncaya kadar yaşamını yitirdi. Daha sonra düşündüm, meğerse cemse vurulanın cenazesini almaya gelmişti.

Bana emanet olan bu insanın ölümü, beni çok üzdü, günlerce etkisini yaşadım. Ama ölüyü onlara bırakmadım. Cenazesini kurtardım.

Berxwedan: *Düşman sizin için hudutların profesörü diyor, buna ne diyorsunuz?*

Rüstem Amca: Evet öyle diyor. Bugüne kadar olmadık yollara başvurdu düşman, ama beni ne yakalayabildi ne de engelleyebildi. Her seferinde başarıyla oyunlarını bozdum. Bazen askerlerin ortasından, onları yararak geçtim. Bazen 9-10 metre kadar onlara yanaştığım oldu, yine de göremediler beni. Bu nedenle böyle demekteler.

Bir sefer şuna kesin inanıyorum ve kendime güveniyorum: onlar askerden bir duvar da örseler önüme, yine geçebilirim. Kesinlikle onlardan korkmam. Her zaman sınırı geçmek mümkündür.

Berxwedan: *Düşmanla ilgili bazı anılarınızı anlatır mısınız?*

Rüstem Amca: Evet anlatayım. Bir zamanlar sınırı geçiyorduk. Tam telleri geçme anında biri öksürmeye başladı. Kimin öksürdüğünü sordum. Tüm arkadaşlar öksürmediklerini belirttiler. *"Yahu nasıl olur biriniz öksürdü ya!"* dedim. *"Hayır öksürmedik"* dediler.

Bir de baktım ki öksürük sesi önden geliyor. Meğer pusudaki askermiş. Onu görür görmez ateş ettim. *"Ay ana, yandım ana!"* diye bağırıp çağırmaya başladı. Korku içinde tirtir titiriyordu.

Eğer öksürmeyip de bize ateş açsaydı birkaçımızı kesinlikle vurabilirdi. Ondan sonra da hiç kayıp vermeden hududu geçebildik.

Yine, Mardin tugayından "Piç" Osman adında bir yüzbaşı vardı. Beni yakalatmak için çok uğraşıyordu. Kötü biriydi. Beni öldürmeye yemin etmişti. Sağda solda şöyle diyormuş; *"... anamızı ağlattı. Hududun düzenini o bozdu. Tüm kaçakçıların başıdır. O olmazsa kimse geçemez."* Benden nefret ederdi. Kiralık adamlarını Aradê çevresinde peşime saldı. Kızıltepe'den kiralık katiller edindi.

Ancak tüm çabaları boşa gitti. Daha sora Siirt yöresine atandı. Bir gün beni tanıyan biri Siirt'e gitti. Onunla karşılaşmış. Beni sormuş. Tanıdıkta yaşadığımı, ancak ihtiyarladığımı ona söylemiş. Sınıra artık uğramadığımı belirtmiş. Yüzbaşı da şöyle demiş, *"Ne ihtiyarlaması! Keşke elime geçseydi de, onu parçalardım."* Ama karşılaşsaydık parçalanan o olurdu kesin olarak. Zira öyle faşistle çok karşılaştım.

Berxwedan: *Sizce düşmanın en büyük zaafı nedir?*

Rüstem Amca: Düşman, gücünün her şeye muktedir olduğuna inanmak istiyor. Ancak gerçek hiç de böyle değildir. Belirtmek gerekir ki, özellikle manevi açıdan bitiktir. Türk askerinin "kahramanlığından", "mehmetçiğin destanlaşmışlığından" söz eder. Ama dakikalarını sayar Türk askeri korkusundan.

Biz bir devrim gerçekleştirmek istiyoruz. Ülkemizi kurtarmak, kendimizi kurtarmak istiyoruz. Amaç bu kadar açık ve net ortada iken, elbette ki manevi açıdan güçlü olacağız. Peki, düşmanın amacı nedir ki, bu yönden güçlü olabilsin? Hepimiz biliriz, askere giden kendisini askerlik ocağında cehenneme girmiş gibi görür. Bundan kurtulduğunda bayram yapar. Kısaca düşmanın en büyük zaaflarından biri, ordusunun kendisidir.

Berxwedan: *Kuvvet komutanları, içişleri bakanı, başbakan vb. aldıkları önlemlerle övünüp duruyorlar. Sizce doğru mu söylüyorlar. Kuş uçmaz mı?*

Rüstem Amca: Diyarbakır'dan Kenan Evren ve Kolordu Komutanı, 7 askeri heyetle birlikte Ceylanpınar'a geldiler. Oradan da Nusaybin'e gittiler. Yapılan açıklamalarda, sınır boylarında çok sıkı önlemlerin alındığı belirtildi. Kuş uçurtulmadığı kaydedildi.

Bunun altında yatan, halkın korkutulmasıdır. Gözdağı vermek istiyorlar. Güçlü olduklarının imajını yaratmak istiyorlar. **Çünkü, tam da o zamanda, ben şahsen hududu geçtim.**

Bazıları gidemezsin dediler. Ben de onlara, *"Eğer onlar kuş uçurtmaz gücüne erişmişlerse, ben niye kuş gibi uçma gücüne ulaşmayayım"* dedim. Bu tartışmanın 3. günü, gece sınırdan geçtim.

Döndüğümde, *"Gördünüz mü, nasıl da Kenan Evren'in şerefini beş paralık ettim"* dedim. Yani, onlar ne önlem alırlarsa alsınlar, başaramayacaklardır. Övünmeleri de kendilerini aldatmaktan başka bir şey değildir.

Berxwedan: *Düşmanın önlemleri daha da artıyor. Son olarak bir Alman firması bıçaklı teller gerdi. Bunlar sonucu değiştirir mi?*

Rüstem Amca: Önlemlerini arttırmaya daha da çaba harcıyorlar. Ancak ben, gelişmelere mani olabileceklerine inanmıyorum. Düşmanın, hareketimizi engellemek uğruna her şeyi yapacağı açıktır. Bizler de çabasını beyhude bir çabaya dönüştürmeye, gücümüz oranında uğraşacağız. Bu nedenle önlemleri sonucu değiştirmeyecektir. İhtiyaç duyduğumuzda, telini de, mayınını da, askerini de geçeceğiz. Hele bir dava peşinde koşan devrimcileri durdurmak hiç mi hiç mümkün olamayacaktır.

Berxwedan: *Siz çok gezmiş, yaşamışsınız. Halkın şu anda içinde bulunduğu durum hakkında bize ne diyebilirsiniz?*

Rüstem Amca: Bundan birkaç yıl öncesine kadar, Kenan Evren'den söz edildiğinde halk korkuyor, çekiniyordu. Her köyde adamları vardı. Devrimcilerin peşine salınmışlardı. İhbarcılık yapıyorlardı. Halk da bunlar karşısında dikkatli olmak zorunda kalmıştı.

Şimdiki durum artık öyle değildir. Kenan Evren ve adamları ciddi darbeler almıştır. Hatta eskiden iyi konuşmayanlar da, bugün elinden geldiğince mücadele taraftarı konuşmalarda bulunuyor. Bence durum çok iyi olmuştur. Birkaç yıl öncesiyle olan fark çok büyük. Bugün halk topyekün mücadeleye katılma durumundadır. Mücadeleyi tanıyor. Kürdistan'ı sadece PKK'nin kuracağına inancı büyümüştür. Ve tüm olanaklarını sunuyor bu savaşta...

Berxwedan: *Okuyucularımıza iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?*

Rüstem Amca: Şunu söylemek isterim: Bence ulusal davasına sahip çıkmayanların onuru yoktur. Kendisini insandan sayan, mutlaka bu mücadele saflarında yerini almak zorundadır.

Yine, kim ben Kürdüm diyorsa, Kürt olmanın bugün önüne koyduğu görevleri de bilmesi, onları koruması gerekiyor. Eğer devrime destek sunulmazsa, günümüzde Kürt olmanın anlamı yoktur. Herkes gücüne göre görevlerini yerine getirmeli. Nedir bu görevler? Kimimiz savaşabilir, kimimiz oğlunu, kızını mücadeleye gönderebilir. Malı çok olan maddi destek sunar. Yiyecek, giyecek ve diğer ihtiyaçları temine çalışır. Bazılarımız sözlü propaganda yapabilir. Mücadeleyi anlatır. Halkı mücadeleye kanalize eder. Kısaca hizmette bulunmalıyız. Davamızı savunmalıyız. Köleliği kaldırma savaşına koşmalıyız. Bilmeliyiz ki, özgürlüğümüzü elde etmekle yeni bir yaşama atılacağız, yaşamımızı yenileyeceğiz.

Ben sorunu böyle kavrıyorum. Ve iletmek istediklerim de kısaca bunlardır. Herkes bilmek durumunda olmalıdır ki, görevini yerine getirmeyen, düşmana hizmet etmektedir.

★

YAŞAMI

Ernesto Che Guevera 14.6.1928 tarihinde Arjantin'in Roserio şehrinde dünyaya geldi.

Che, iki yaşında, ölene kadar devam eden astım hastalığına yakalanır. Hatta bu hastalık nedeniyle, ilkokula bile düzenli gidemez. Büyüdüğünde astımın etkisi azalsa da, O'nu rahatsız etmeye devam edecektir.

Che, 16 yaşında Neruda'yı okur ve şiirlerine hayran kalır. Yine aynı tarihte toplumsal içerikli yazılara da ilgisi artar. Sonraki yıllarda Arjantin'i bisikletle, Latin Amerika'yı ise motorsikletle dolaşır. Bu gezi esnasında hem kendi ülkesini ve hem de Latin Amerika'yı tanır. Che, tıp fakültesinden mezun olur. Mesleği üzerine çeşitli araştırmalar yapmak üzere Venezuela'ya gitmek ister. Bu arada uğradığı Peru'da devrimcilerle tanışır. Venezuela'ya gitmekten vazgeçer. Bolivya'ya, ardından Guatemala'ya gider.

Che, Guatemala'da Arbenz hükümetine destek olur. Ancak bu hükümetin ABD destekli bir darbe ile yıkılmasından sonra, Meksika'ya geçer.

Che, Guatemala'da tanıştığı Raul Castro'nun teşviki ile, Meksika'ya gider. Burada Fidel Castro ve diğer Kübalı devrimcilerle tanışır.

Che, Castro ile yaptığı görüşmeler ardından Küba devrimine katılma kararını verir.

Che, Granma adlı yatla, 82 devrimci arkadaşı ile birlikte Küba'ya çıkar. Ancak çıkarma anında 12 kişilik bir grup sağ kalır ve Sierra Maestra dağlarına ulaşırlar. Che de bu grup içindedir.

Che, Aralık 1958'de komutası altındaki birlikle Las Villas kentine saldırıya geçer, burada Batista ordusunu yener ve Santa Clara'ya doğru hareketini sürdürür. 1 Ocak'ta devrimin zaferi ilan edilir. 2 Ocak'ta ise devrimci birlikler Havana'ya girerler.

Che, Küba'da sosyalizmin inşa çalışmalarına aktif olarak katıldı. Che, devrimden sonra, Küba Milli Bankası Başkanlığı, INRA (Ulusal Tarım Reformu Ensitütüsü) sanayi bölüm başkanlığı, Sanayi Bakanlığı, La Cabana Kalesi Komutanlığı, Pinor del Rio Askeri Komutanlığı görevini yürüttü.

Che, Eylül 1965'te Küba'dan ayrılarak, Bolivya'ya gider. 9 Ekim 1967'de Che, esir düştüğü çatışmadan sonra Bolivyalı bir çavuş tarafından 9 kurşun sıkılarak katledilir.

CHE GUEVERA:

"... Gerektiği anda herhangi bir Latin Amerika ülkesinin kurtuluşu için hayatımı vermeye hazırım."

Ernesto Che Guevera için **Devrimle Yaşayan Adam** denir. Che Guevera devrimci yaşamı boyunca bunu pratiğiyle kanıtladı.

Che, sadece büyük bir devrimci değil, aynı zamanda büyük bir enternasyonalistti de. Guatemala işçi hareketine, ardından Küba devrimine katılması ve Bolivya pratiği, Che'nin bu özelliklerini çok fazlası ile açığa çıkardı.

Che, Arjantin'de doğmuştu. Ama, o kendisini sadece Arjantinli olarak görmüyordu. Latin Amerika veya bir başka kıtanın halkları için her an ölmeye hazır hissediyordu kendisini. Halkların baskı ve sömürüden kurtulması için Marksizm biliminin uygulanması gerektiğine büyük bir inanç duyuyordu. Halkların özgürlüğe kavuşması için, inandığı bu bilimin gerektirdiği bir mücadeleyi yürütmekten de geri durmadı. Ailesine yazdığı veda mektubunda bu konuda Che şunları söyler: *"Marksizm anlayışım derinleşti ve netleşti: Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum..."*

Enternasyonalizmin doğru bir yorumu ve uygulanması, Che'nin pratiğinde en güçlü izahını bulur. En büyük özelliğinden biri enternasyonalist karakteri olan Kürdistan devrimi de, Haki, Kemal gibi büyük enternasyonalistler yetiştirdi. Bu anlamda, Che'nin vasiyeti Kürdistan'da en somut şekilde yerine getiriliyor. Biz, Che'nin anısına bağlılığı bu şekilde anlıyoruz. Zaten, Che'nin kendisi de pratiğiyle bu doğruyu uyguladı.

Dünyanın hangi bölgesinde olursa olsun, Che her türlü haksızlığa karşı, bir isyancıydı. O bu özelliğini şu sözlerinde dile getirir: *"En çok istediğim şey, yeryüzünün hangi bölgesinde olursa olsun, her türlü haksızlığa karşı bütün varlığınızla ve her zaman isyan etmenizdir. Bir devrimcinin en mükkemmel niteliklerinden birisi budur."* Che, Cenevre'de, Cezayir'de, Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları toplantısında, hep emperyalizme, sömürgeciliğe karşı ezilen halkların yanında oldu. Uluslararası toplantılarda halkların çıkarlarının savunucusu oldu. Bu tutumunu Bolivya halkının mücadelesine katılarak, daha somut bir şekilde gösterdi.

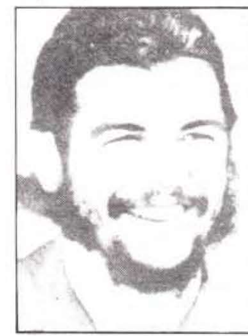
"Che'nin yaptığı kahramanca çağrıya, uğruna hayatını verdiği yoksullar ve sömürülenler kulak verecektir. Ve silaha sarılıp, kesin kurtuluşlarını elde etmek için uzanacak ellerin sayısı o kadar çok olacaktır..."

FİDEL CASTRO

Bolivya'da gerilla savaşına katılması, kuşkusuz Che'nin yüce enternasyonalist anlayışından kaynaklanmaktadır. O her şeyden önce Latin Amerika halklarına karşı duyduğu bir sorumluluğun sonucu olarak devrime katıldı. Küba halkına karşı görevlerini yerine getirdiği inancına varan Che, Castro'ya, *"Benim karınca kararınca çabalarıma ihtiyaç duyan başka uluslar da var"* diyerek, Küba'dan ayrılır. Che, bir ülkeye sonuna kadar bağlı kalmaktan çok, Latin Amerika'da devrimci kabarmanın yükseldiği ülkelere gitmeyi istiyordu. Bolivya devrimci gelişmeler için elverişliydi; ve Che, bu ülkeye gitme kararını verir.

Che Guevera'nın Bolivya'ya gitme fikri daha öncelere dayanır. 1963 baharında Bolivya'da devrimci mücadele yoğunlaşır. Aynı dönemde Ulusal kurtuluş ordusunun (ELN) kuruluşu ilan edilir. Che Guevera 1964 Aralık'ında Birleşmiş Milletler'de yaptığı bir konuşmada, isim vermese de bu amacını şu sözlerle açıklar: *"Ben Arjantin'de doğdum, bunu kimseden saklayacak değilim. Ben hem Kübalı, hem de Arjantinliyim ve pek muhterem ve pek aydın Latin Amerika ülkeleri izin verirlerse, ben genellikle kendimi Latin Amerika vatandaşı olarak hissediyorum. Herhangi bir Latin Amerika ülkesi benim anayurdum olabilir. Gerektiği anda herhangi bir Latin Amerika ülkesinin kurtuluşu için hayatımı vermeye hazırım."* Bu sözlerin üzerinden 9 ay sonra, Che Küba'dan ayrılacaktır.

Ölümünün 20. yılında, Che'yi büyük bir saygıyla anarken, Onun o yüce enternasyonalist kişiliğini belirtmeden geçemeyeceğiz. Onun mücadelesi bunu zorunlu kılmaktan öte bir görev olarak önümüze koymaktadır.

"Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum... Çokları bana maceracı diyecek, evet öyleyim -ama farklı bir türden- inançlarımı doğrulamak için postunu tehlikeye atan türden..."

Che, aynı zamanda büyük bir askeri komutandır. Küba'da olduğu kadar, Bolivya'da da gerilla savaşı konusunda ustalığını kanıtlar. Che, büyük bir devrimci, büyük bir komutan ve büyük bir enternasyonalisttir. İşte, Ernesto Che Guevera'yı kısaca böyle tanımlayabiliriz.

Fidel Castro, mücadele arkadaşı Che Guevera üzerine yaptığı konuşmalarının birinde, Che için şunları söyler: *"İnsanca ve kardeşçe davranan bir şef olmasına rağmen, gerektiğinde sertleşmeyi ve büyük taleplerde bulunmayı çok iyi bilirdi...*

Che'nin yaptığı kahramanca çağrıya, uğruna hayatını verdiği yoksullar ve sömürülenler kulak verecektir. Ve silaha sarılıp, kesin kurtuluşlarını elde emek için uzanacak ellerin sayısı o kadar çok olacaktır."

Che'nin ölümü ardından, milyonlarca kişi bu çağrıya cevap verdi. Che Avrupa'yı sarsan 1968 gençlik hareketlerinin sembolü olacaktır. Bolivya hükümeti Che'nin cesedine sahip çıkılmasını engellemek için paramparça etti. Ama, bu Che'nin halkların kalbine gömülmesine ve orada soylu bir mücadeleye dönüşmesine engel olmadı. Çünkü, Che halkların kalbine öyle bir kök salmıştı ki, hiçbir şey onu ordan sökmeye yetmezdi.

Che'nin, **"Bir, iki, üç daha fazla Vietnam"** şiarı, yüzmilyonların mücadelesinin sloganı haline geldi. Dünya halkları Ernesto Che Guevera'ya duydukları saygıyı **"Bir, iki, üç daha fazla Vietnam"** sloganını gerçekleştirerek kanıtladılar.

Che, ölümsüz bir komutan, devrimci ve enternasyonalist olarak halkların kalbinde yaşıyor.

"ÖLÜM HOŞ GELDİ SAFA GELDİ"

"Altında çarpıştığımız bayrak bütün insanlığı kurtarmak gibi kutsal bir amaç olsun. Böylelikle... Vietnam'ın, Venezuela'nın, Guatemala'nın, Laos'un, Gine'nin, Kolombiya'nın, Bolivya'nın, Brezilya'nın renkleri altında can vermek, bir Amerikalı, bir Asyalı, bir Afrikalı ve hatta bir Avrupalı için aynı derecede şerefli, aynı dercede arzulanır bir şey olacaktır...

"... Ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin... Savaş sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa ve silahlarımız elden ele geçecekse ve başkaları mitralyöz sesleriyle ve de savaş ve de zafer naralarıyla cenazelerimize ağıt yakacaksa ÖLÜM HOŞ GELDİ SAFA GELDİ..."

KISA...KISA...KISA...KISA...

•Filipinler'de Yeni Bir Darbe Girişimi

Hükümete geldiğinden bu yana 6 darbeye maruz kalan Aquino'ya karşı yeni bir darbenin açığa çıkarıldığı söylenmekte. Darbe planının açığa çıkması ardından, ordu kuvvetlerinin çeşitli yerlere baskın düzenlediği görüldü. Yapılan baskınlar sonucu Marcos yanlısı 20 kişi tutuklandı.

•Suriyeli Bir Diplomat Öldürüldü

Suriye'nin Brüksel Büyükelçiliğinde görevli bir diplomat silahlı saldırı sonucu öldürüldü. Suriye Brüksel Büyükelçiliği 2. Katibi olan Antonio Hannas, 8 Ekim günü silahlı saldırıya uğradı.

Suriyeli diplomata yönelik saldırıyı "Suriyeli Mücahitler" adlı bir örgüt üstlendi.

•Mısır'da Referandum

5 Ekim 1987 günü, Cumhurbaşkanlığı konusunda bir referandum yapıldı. Cumhurbaşkanlığını sürdüren Hüsnü Mubarek, referanduma giderek, görevini bir dönem daha devam ettirmeyi garanti altına aldı.

Seçmenlerin ancak %50'sinin katıldığı seçimde tek aday olarak katılan Hüsnü Mubarek oyların çoğunluğunu aldı.

•Bask Devrimci Yurtseverlerine Yönelik Fransız-İspanyol Polis İşbirliği Artıyor

Fransa ve İspanya içişleri bakanlarının Paris'teki bir toplantılarının ardından iki ülkedeki Bask bölgesinde geniş operasyonlar yapıldı. Fransız polisi 130 ev ve lokali basarak yaptığı operasyonlarda ETA üyesi ve sempatizanı zanı ile 67 kişiyi tutukladı. Aynı günlerde İspanya polisi de 32 Basklıyı tutukladı. Aynı baskınlarda örgüt dökümanlarına ve isim listelerine de el kondu.

Daha önceleri Fransız ve İspanya hükümetleri arasında imzalanan antlaşma sonucu, Fransız polisi 40 Basklıyı, İspanya'ya teslim etmişti. Bunlardan üçü acil bir mahkeme ile 124 yıl cezaya çarptırılmışlardı.

TÜRK-PAKİSTAN İLİŞKİLERİNDE YENİ OLAN NE VAR?

Pakistan ile Türkiye arasındaki ilişkiler, 12 Eylül faşist darbesi ardından epey gelişti. Bugün her iki ülkenin faşist liderleri birbirine "kardeş" olarak hitap ediyorlar. Her iki diktatörün birbirine bu kadar yakınlaşmasının nedenleri var. Her iki rejimin karakteri ve emperyalizmin bu rejimlere yüklediği rol, bunları bu derece birbirine yakınlaştırıyor.

Ziya Ül-Hak Türkiye'ye üçüncü ziyaretini 7-11 Ekim tarihleri arasında yaptı. Bundan önce biri 1981'de biri de 1983'te olmak üzere iki kez daha Türkiye'ye gelmişti, Ziya Ül-Hak. Faşist rejimin ifadesi ile "Kardeş Ziya" Türkiye'ye bu derece sık gelmeye neden ihtiyaç duyuyor?

Şu açık bir gerçek olarak görülüyor: Türkiye ve Pakistan rejimleri, Ortadoğu'da belli roller üstlenmişler. Bu rollerin oynanması için de her iki faşist rejim arasında sıkı bir ilişki zorunlu. Bu nedenden dolayı ne Türkiye ne de Pakistan tek başına hareket ediyor.

Bir noktayı daha hatırlatmakta yarar var. Türkiye olsun, Pakistan olsun aynı dönemde askeri darbelere maruz kalan iki ülke. Bu askeri faşist darbelerin belli bir planın ve uygulamanın ürünü olduğu açık. ABD emperyalizminin 1980'li yıllarda Ortadoğu bölgesi için düşündüğü kesin hakimiyet planının ilk basamakları olarak Türkiye ve Pakistan'da faşist darbeler gündeme getirildi ve uygulandı. Şimdi, özellikleri böyle olan bu iki faşist rejimin işbirliğine gitmesi doğal bir gelişme. Bunun tersi anormal bir sonuç olurdu.

Yeni Görüşmeden Beklenenler

Ortadoğu üzerinde ABD ve genelde emperyalizmin istediği tarzda bir sonuca gidemediği açık. Bölge gelişmelerini kendi lehlerine çevirmek için yoğun bir faaliyet sürdürdükleri de açık. İşte, son Türk Pakistan ilişkileri de bu çerçevede gelişiyor.

ABD emperyalizminin bölge üzerindeki planlarını uygulamada her iki rejime oldukça iş düşmekte. Halen süren İran-Irak savaşı, körfez bunalımı ve diğer sorunların çözümü, Afganistan, Kürdistan gibi emperyalizmi ciddi olarak tehdit eden odakların varlığı, bu iki rejimin konumunu öne çıkarmaktadır. Bu sorunların emperyalizm lehinde sonuçlanması için Türkiye'ye tanınan rol kadar bir rol, Pakistan'a da tanınmakta.

Ziya Ül-Hak Türkiye'ye kalabalık bir heyetle geldi. Siyasal sorunların yanısıra ekonomik konuları da gündemlerine aldılar. Pakistan ve Türkiye'nin birçok bakımdan birbirine benzer yönleri var. Türkiye'de uygulanan seçim, Siyasi Partiler Yasası vb. konularda, Pakistan da örnek almakta ve benzer uygulamaları gündemleştirmekte. Bunu Pakistan liderleri de açıktan dile getirmekte. Bu ise her iki faşist rejimin de aynı merkezden yönetildiğini göstermektedir.

Birçok konuda birbirlerine bu derece benzer bir uygulama içerisinde olan asker kökenli faşist liderlerin, birbirleriyle yapacakları görüşmelerin içeriği de, bu yakınlıklarından açığa çıkmaktadır. Birbirlerine tecrübelerini aktaran her iki rejimin başı esas olarak da bölge sorunları üzerinde durdular.

Pakistan Devlet Başkanı olsun veya bakanları olsun, Türkiye ile daha ileri olan ilişkilerini açıkça belirttiler. *"Evet, Türkiye'nin tecrübelerini paylaşmak isterim. Siz terörle mücadelede başarılı oldunuz. Anti-terör timleri oluşturmada ve diğer konularda Türkiye'nin tecrübesi bize de yardımcı olabilir"* diyen Ziya Ül-Hak'ın bakanı ise daha ileri giderek "Özal'ı örnek aldık" dedi. Bütün bu açıklamalar, her iki rejimin birbirini tamamlayan özelliklere sahip olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Bölge sorunlarının çözümünde her iki faşist rejimin oynayacağı rol ne olabilir? Emperyalizmin öngördüğü bir çözümü getirebilirler mi? Afganistan, İran, Irak, Körfez, Kürdistan vb. daha birçok sorunun çözümünde ne kadar başarılı olabilirler? Biz bu tür soruları çoğaltabiliriz. Ama hepsi de biribirine sıkı sıkıya bağlı olan konular. Birinin çözümü diğerlerine de etki edecek veya bir konuda ortaya çıkan çözümsüzlük, diğer konularda çözümsüzlüğün devamını getirecektir. Emperyalizm açısından sorunlar bugün böylesi bir aşamaya gelip dayanmıştır.

Pakistan ve Türkiye her ne kadar özenle hazırlanan rejimler olsalar da sorunların çözümünde pek şansları olmayan ve en başta da kendi içlerinde bir çözümsüzlüğü yaşayan ülkeler.

Türk devletinin karşı karşıya bulunduğu problemler biliniyor. Dışarda ise ne Irak ne de İran üzerinde hesaba katılır bir ağırlığı var. Kendisini İslamın önderi gibi bölgeye sürüyor, yine kılıcını tüm bölge üzerinde dolaştırmak istiyorsa da; bunun karşısında aşamayacağı birçok engel ile karşı karşıya bulunuyor.

Pakistan'ın da dışarda benzer sorunları var. Hindistan, Afganistan ile çelişkileri devam ediyor. İçerde ise kitle muhalefeti ile karşı karşıya. Hatta bu muhalefet,şiddet eylemlerini yoğunlaştırmış durumda. İşte bu nedenlerle Pakistan'ın bölgedeki gelişmeler üzerinde öyle ağırlığını duyurması mümkün olmamaktadır.

İç sorunlarını aşma gücünü gösteremeyen, dışta ise sıkışıklığı yaşayan ve birbirini örnek almakta adeta yarışan iki faşist askeri rejimin ilişkilerinin ortaya çıkaracağı öyle fazla bir yenilik olmayacaktır. Emperyalizmin Pentagon'da oluşturup önlerine koyduğu planları uygulamaya devam edecekler. Bu demek değildir ki, bu rejimler başarılı olacaklar. Tam tersine sıkışıklıkları daha da artacaktır. Bölgede gelişmeler devrim lehine ilerledikçe, bu rejimlerin bunalımı derinleşecek ve çöküşleri hızlanacaktır.

Ziya Ül-Hak'ın Türkiye ziyaretinin sonuçlarını bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Aralarındaki işbirliğini daha da arttıracakları kesin. Çünkü her iki rejimi de aynı akibet bekliyor.

Güney Afrika'nın Angola'ya Yönelik Yeni Bir Provokasyonu

1975 yılında uzun bir mücadele sonucu Portekiz sömürgecilerini ülkelerinden kovarak ulusal kurtuluşa varan ve demokratik devrime başlayan Angola halkı, o günden bu yana emperyalizmin saldırı hedefi oldu.

Devrim öncesi emperyalizmin işbirlikçisi kesimlerin oluşturduğu UNİTA tekrar örgütlendirilerek, Angola siyasi rejimine, ekonomisine ve askeri hedeflerine karşı sabotaj gücü olarak kullanıldı.

Her ne kadar UNİTA'nın yönetimi devirme gibi bir konumdan uzak olsa da bu geri ve yoksul Afrika ükesinin ekonomisine büyük zararlar vermektedir. Son iki yıldır Angola Halk Kurtuluş Ordusu (FAPLA), UNİTA çetelerine ağır darbeler vurmuştur.

UNİTA'yı askeri yönden doğrudan destekleyen güç, ırkçı Güney Afrika yönetimidir. ABD Kongresi son olarak UNİTA'ya 27 milyon dolarlık askeri malzeme ve bir o kadar da ekonomik destek sağlamıştır. UNİTA saldırıları, Güney Afrika ordusunun Angola'ya girişine vesile oluşturmuştur. Irkçı rejimin son birkaç yıldır tekrarlanan saldırıları Ekim başlarında belli bölgelerin işgaliyle sonuçlanmıştır. FAPLA, işgalci birlikleri önemli oranda püskürtülmesine rağmen, halen Angola topraklarında Güney Afrika birlikleri bulunmaktadır. Bunlara UNİTA üsleri süsü verilmektedir.

ABD emperyalizmi ve Güney Afrika Cumhuriyeti, Orta-Güney Afrika'da sosyalizmin yerleşmesini önlemek istiyorlar. Pekçok sorunla karşı karşıya olmasına rağmen, Angola yönetimi ve halkı anti-emperyalist, demokratik halkçı politikasını, sosyalist ülkeler ve komşu halklarla geliştirdiği ittifaklarla sürdürme kararlılığını sergiliyor.

Angola'da olanlar, ulusal kurtuluş kadar, ulusal kurtuluştan sonra da aynı devrimci ruhun sergilenmesi gerektiğini bir daha ortaya koymaktadır. Diğer yandan sosyalist ülkeler ve uluslararası güçler de emperyalizm komplolarına karşı, ezilen ve kurtuluş yolunda olan halklarla o denli dayanışmayı her alanda geliştirmelidirler.

★

KÖRFEZ SULARINDA SICAK RÜZGAR

Tarafların sözlü düellosu zaman zaman silahlı düellolara dönüşerek devam ediyor. Bir tarafta İran, karşı tarafta ise birçok güç var. ABD dışında, İngiltere, Fransa, İtalya vd. bazı emperyalist ülkeler de Körfez'e askeri gemilerini göndermiş durumda.

Körfez'de esen savaş rüzgarının sıcaklığı geçtiğimiz haftalarda artmaya başladı. Hatta birçok gözlemci çevre savaşın çıkma ihtimalinden bahsetmeye başladı. İran bir İngiliz tankerine saldırdı, ABD ise bir İran gemisini batırdı. Bunun üzerine Körfezde gerginlik birden artış gösterdi. İran, ABD saldırısına karşı sessiz kalmayacağını belirtti. Sonraki günlerde yeni bir çatışma gündeme gelmemiş de olsa elektrikli hava devam etti. Nitekim 8 Ekim günü yeni bir olay patlak verdi.

ABD helikopterlerinin saldırdığı 3 İran hücum botu batırıldı. İran ise bir ABD helikopterini düşürdüğünü açıkladı. ABD Körfez'deki gerginliği arttırmakta. Bu son olayda da İran hücum botlarına karşı saldırıya geçen taraf ABD olmuştur. ABD Devlet Başkanı Reagan, Körfez'e yığdığı askeri gücü ile sonuç almak ve İran'ı güçsüz düşürmek istiyor. Aynı zamanda Reagan hükümeti içte sarsılan prestijini bu tür saldırılarla düzeltmeye çalışıyor.

Körfez üzerinde esmeye devam eden sıcak rüzgarın yeni çatışmalara veya karşılıklı misillemelere yol açacağı görülüyor. Bunun düzeyi ne olur? Bu konuda ise İran'ın tutumu biraz daha önem taşıyor. İran, saldırılara karşılık vereceğini belirtmesine rağmen, şimdiye kadar herhangi bir girişimde bulunmuş değil. Önümüzdeki günlerde İran'ın içte kitlelerin artan kini karşısında, ABD'ye karşı daha uzun süre temkinli davranışını sürdüremeyeceği görüşü ağırlık kazanıyor. İran yönetimi halkın taleplerini dikkate alarak, ABD saldırılarına karşılık vermek isteyecektir. Görülen odur ki, mevcut gerginlik devam edecek.

Tibet'teki Karışıklıklar Gözleri Bir Kez Daha Çin'e Çevirdi

Tibet'in Çin'deki yeri

1.200.000 kilometrekarelik Tibet, Çin'in %12,5'ini oluşturuyor. Nüfusu 2 milyon kadardır. Nüfusunun %96,5'i Tibetliyken, Çinliler %3,5 kadardır. Ayrıca Tibet'te, 400.000 civarında Çin askeri, siyasi, teknik eleman vb. kitle bulunmaktadır. 1 milyarı aşan Çin nüfusu içinde 60 milyonla azınlıklar %6,7 oranı oluşturur. Çin'de toplam 55 ulus ve ulusal azınlık bulunmaktadır.

Tarihsel olarak Çin hanlarının denetiminde olan Tibet 1940'a kadar İngiliz sömürgesidir. İngilizlerin çekilmesi ardından bağımsız devlet olur. Çin'deki 1949 sosyalist devrim ardından, Çin Halk Ordusu birlikleri 1951'de Tibet'e girer. Tibet halkı, sosyalist Çin halk toplulukları arasına girer. Tibet bir iç özerklikle Çin Halk Cumhuriyeti'ne bağlanır. Geri bir toplum olan ve Budist rahiplerin oldukça etkin olduğu Tibet'e din ve tapınaklar konusunda özerklik tanınır. Tibet hakim sınıflarının da örgütlenme alanı tapınaklar olur.

İleriki dönemlerde Çin Halk Cumhuriyeti, toplumsal dönüşümü Tibet'e pek yansıtamaz. Feodalizm tam tasfiye edilemediği gibi, rahipler ve tapınaklar toplum üzerindeki manevi, bir yerde maddi güçlerini korurlar. 1959'da Tibet'te milliyetçi duyguları örgütleyen gerici bir ayaklanma olur. Bastırılan ayaklanmanın ardından Tibet'te Demokratik Halk Yönetimi ilan edilir. Ama bu siyasi karar ekonomik, toplumsal temellerine oturtulamaz. 1966 Çin Kültür Devrimi genelde topluma ve özelde Tibet'e sekter yönleriyle yansır. 1959'da sayıları 2700 kadar olan tapınak ve 114.000 Budist rahibin mevcudunu 8 tapınak ve 970 rahibe indirme gibi olumlu adımlar atılmasına rağmen, yapılan bu dönüşüm alttan ekonomik dönüşümle beslenemedi.

Bu arada baştan beri Tibet sorununu Çin'e karşı kullanan emperyalistler pusudaydı. Nitekim, Hindistan'da mülteci olarak bulunan Tibetli **Dalai Lama**, emperyalist devletler tarafından resmi devlet başkanı olarak tanınacaktır. Böylece Tibet sorunu boyutlanacak, ancak Çin'e karşı kullanılmaya pek cesaret edilmeyecektir.

Mao'nun ölümünden sonra ÇKP ve devlet yönetiminde palazlanan milliyetçi sosyalizminin (gerçekte küçük-burjuva sosyalizmi) 'dışa açılım' politikası Tibet'i daha çok dış turizme açar. Bu halkın yaşam düzeyi ile çelişki oluşturur. Nitekim, Tibet sorununa emperyalist ajanların daha fazla müdahale olanağı doğar. Çin Resmi Haber Ajansı'nın olaylardan yabancıları (emperyalistleri) sorumlu tutması ve bazı ABD'li turistlerin yakalanması bu yönlü kuşkuları arttırmaktadır.

Soruna Çin-Hindistan arasındaki çelişkiler açısından da yaklaşanlar oldu. Yorumcular, ayaklanmanın küçük çaplı olduğunu, bastırıldığını ve gerici karakterde olduğunda birleşmektedirler.

Her ne kadar ayaklanma bastırılmışsa da, Çin'in henüz ulusal sorunu çözmede ciddi sorunlarının olduğunu, sosyalizmdeki sapmanın bu sorunları daha da boyutlandırdığı ve Çin'in komşuları ile politik çelişkilerinde olduğu kadar, emperyalizmin de kışkırtmalarında ciddi zaafları olduğu gözlemlenmiştir.

Olaylar nasıl gelişti

1 Ekim 1987 tarihinde Çin devriminin 38. yıldönümünde bir grup rahip, başkent Lhasa yakınlarında anti-Çinci ve Tibet'e bağımsızlık talep eden sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Bu grubun tutuklanması ve gösterinin önlenmesi daha taşkın ve radikal gösterilere yol açar. 6 ile 20 arasında can kaybı meydana gelir. Çin ordusu kısa sürede başkaldırıyı büyümeden bastırır. Emperyalist basının abartmasına rağmen olay küçük çaplı ve ölenler azdır. Olayların dinmesinin ardından Çin Resmi Haber Ajansı şu değerlendirmeyi yaptı:

"Tibet, Çin Halk Cumhuriyeti'nin bölünmez bir parçasıdır. Chade'de gelişen olaylara bazı yabancılar katılmıştır. Bu, Çin'in içişlerine ciddi bir müdahaledir. Olayları başlatanlar halktan kopuk küçük bir azınlıktır... Tibetlilerin çoğu olayları kınamaktalar. Olayların arkasında Dalai Lama çetesi vardır. Ve Tibet'e koyu bir feodalizmi geri getirmek istiyorlar."

NİKARAGUA YENİ ZAFERLERE DOĞRU

"Barış özlemi içinde olan Nikaragua halkı bağımsızlığını, özgürlüğünü, kendi kaderini tayin hakkını ve demokrasiyi savunmaya devam edecektir." Danile Ortega, 2 Ekim 1984'te Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda bu sözleri ile Nikaragua halkının bağımsızlıktaki kararlılığını bir kez daha haykıracaktır. Aradan geçen zaman, bu kararlılıkta en ufak bir zayıflamaya yol açmayacak, tam tersine daha da güçlendirecektir.

Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega'nın bu sözleri söylemesine yol açan nedenler neydi? Neden bir kez daha, Nikaragua halkının kendi haklarını sonuna kadar savunacağını belirtme ihtiyacı duydu.

Her şey 46 yıl Nikaragua'da hüküm süren Somoza diktatörlüğünün sona ermesi ile başladı. 19 Temmuz 1979'da Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FSLN), Somoza diktatörlüğüne son vererek, iktidarı ele geçirdi. O zamana kadar Nikaragua'ya egemen olan ABD emperyalizmi, bu ülke üzerindeki bütün egemenlik haklarını da kaybetti. Nikaragua halkı, emperyalizme bağımlılığı reddetmiş ve demokratik-bağımsız bir yönetimi tercih etmişti. İşte o günden bu güne kadar, ABD emperyalistleri Nikaragua'yı yeniden egemenlikleri altına almak için karşı-devrimci saldırılarını sürdürüyorlar. Daniel Ortega BM Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada bu saldırılara cevap veriyor ve kararlılıklarını dile getiriyordu.

Buna rağmen, Nikaragua yönetiminin çeşitli sorunları da bulunmakta. Bu sorunların çözümlenmesi gerekmekte. Belirtmekte yarar var; bu sorunlar öyle aşılamayacak cinsten olan şeyler değil. Bu sorunların birçoğu devrimin yeni olmasından, bazıları da emperyalizmin kışkırtmaları sonucu ortaya çıkmakta. Devrimin yeniliğinden olsun, diğer nedenlerden olsun kaynaklanan sorunları aşmak için, halk kitleleri Sandinist yönetim etrafında daha fazla kenetlenmektedir. Bu, Nikaragua hükümetine bütün sorunlara karşı koymada büyük bir dayanma gücü vermektedir.

Bunların içinde, kuşkusuz en önemli sorun Kontraların etkisizleştirilmesidir. ABD'den milyonlarca dolar yardım alan ve CIA birlikleri tarafından eğitilen Kontralar, Honduras sınırından saldırılarını sürdürüyorlar. Kontralar ilk güçlerinden çok şey kaybetmiş durumdalar. Eden Pastora gibi bazı muhalifler, Nikaragua hükümetine karşı savaşmaktan vazgeçtiler. Yine CIA'nın eğittiği ve saldırttığı Kontralar ise önemli ölçüde dağınıklığı yaşıyorlar. Bunlara rağmen, bunların tamamıyla bir tehlike olmaktan çıktıkları söylenemez. Önemli bir tehdit unsuru olarak varlığını koruyorlar.

Bu karşı-devrimci birliklerin esas tehlikesi ise, ABD tarafından çok yoğun bir desteğe dayanmalarıdır. Zaten ABD desteği ile ayakta kalan bu birliklerden bu destek çekildiğinde kısa sürede bitmeleri işten bile değil. Bunu ABD Başkanı Reagan da biliyor. Kontralara yardımı arttırmak için, Kongre'ye alabildiğine baskı yapıyor. Reagan, Kongre izin vermeden de çeşitli yollarla Kontralara destek olmaya devam ediyor. İrangate olayında ismi en çok geçen Yarbay North, bu yardımı sürdürmede bir çözüm yolunu bulmuştu nitekim. Reagan'ın Kongre'ye yardımı onaylatmak istemesinin ardında yatan neden ise daha başka. Eğer, Kongre yardımı onaylarsa, ABD Nikaragua'ya direkt müdahaleye de girişebilir. Reagan, böylece bu konuda da önünde yolu açık tutmak istiyor.

Bu konuda Nikaragua halkının kararlılığı kesin. Bir işgal durumunda ABD birliklerine karşı sonuna kadar savaş yürütecektir. Bağımsızlıktan öyle kolayca vazgeçmeyeceklerdir.

Burada unutulmaması gereken başka etkenleri de saymak gerekir. Nikaragua'ya dünya halklarından büyük bir destek ve yardım gelmektedir. Dünyanın birçok yerinden Nikaragua'ya ekonomik yardımlar akmakta. Birçok çalışma grubu Nikaragua'da ekonomiyi inşa çalışmalarına katılıyor. İlginç bir durum bu yardımlar konusunda ortaya çıkıyor. ABD hükümetinin aksine, ABD halkı, özellikle de **Barış İçin Araştırma Grubu** adlı bir kuruluş, Nikaragua halkına büyük yardımlarda bulunuyor. **Barış İçin Araştırma Grubu,** ABD hükümetinin Kontralara sunduğu kadarlık bir desteği Nikaragua halkına verme çabasında. Örneğin bu kuruluş 12 ay içerisinde 50 milyon dolarlık bir yardımı gerçekleştirmeyi başardı.

Orta Amerika'da hızlanan barış görüşmelerinden alınacak sonuçlar yeni bazı gelişmelere yol açabilir. Görülen odur ki, ABD Nikaragua'ya yeniden hakim olma eğilimini terketmiş değil. Karşısında, dünya halklarının yakın desteğini alan bir halkın iradesi var. Bir halkın iradesine işgal, saldırı ve karşı-devrimci komplolarla hakim olunduğu hiçbir yerde görülmemiştir.

Yekîtiya Xortên Şoreşgerên...

Baştarafı 10. sayfada

dele örgütlenmesi ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'de ifadesini bulan gerilla örgütlenmesine vardırılmıştır. III. Kongre bütün yurtsever halk yığınlarına siyasal ve askeri güçlerini ulusal bağımsızlık ve özgürlük için ERNK ve ARGK'de birleştirme çağrısı olmuştur.

DEVRİMCİ-YURTSEVER KÜRDİSTAN GENÇLİĞİNİN YERİ ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ SAFLARIDIR

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi, proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliğinde gelişen cephesel halk devrimidir. Ulusal Kurtuluş Cephesi, bir avuç feodal-komprodor, aşiret reisi, toprak ağası, ajan, küçük-burjuva soysuzları dışında, ulusal kurtuluş devriminde stratejik çıkarları bir olan Kürdistan halkını oluşturan işçilerin, köylülerin, aydınların, emekçi küçük-burjuva yığınlarının siyasal mücadele birliğidir. Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan'a varmadan hiçbir emekçi sınıf, tabaka ve kişi gerçek kurtuluşa ulaşamaz.

Ulusal Kurtuluş Cephesi; halktan kopuk, ulusal bağımsızlığı hedeflemeyen politika ve örgütlerin birliği değil, tam aksine Bağımsız ve Demokratik bir Kürdistan'dan yana bütün yurtseverlerin mücadelenin kızgın pratiği içindeki siyasal ve askeri birliğidir.

Bu gerçeklikle 21 Mart 1985'te doğan ERNK; yüzyıllardır süregelen sömürgeci vahşi uygulamalar altında karartılan geleceğimizi kazanmanın, sömürgeciliğin yüzyıllardır bizden aldığını geri almanın ve bu yolda yurtsever halkımızın her ferdinin siyasal, askeri, ekonomik, kültürel güç, olanak ve desteğinin birleştirilip örgütlendirildiği zemin olmuştur.

Yurtsever her sınıf, katman ve çeşitli halk kategorilerinin varlığı bir gerçek ve bu gerçeklikten kaynaklanan sosyal, kültürel, ekonomik, örgütsel ve mücadele özgürlükleri olduğuna göre, ERNK'nin siyasal çatısı altında bütün devrimci, yurtsever sınıf, tabaka ve kesitlerin işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf vd. cephe birliklerinde örgütlenerek Kürdistan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yolunda örgütlenme ve eylemlerini yükseltmeleri PKK III. Kongresi tarafından karar altına alınmıştır.

İşçi, köylü yığınları ile içiçeliği ve aydın potansiyeli ile Kürdistan gençliği ERNK'nin en güçlü birleşenlerindendir. Gençlik, kadro ve savaşçı potansiyeli ile halkımızın cephe birliğine en uygun katmandır. Bütün temel emekçi sınıf ve katmanlardan gelen gençlik yığınları ERNK'nin berraklaşmış ilkeleri doğrultusunda, onun çatısı altında toplanmalı, örgütsel birliğini kurmalıdır. Sömürgeci politikaları boşa çıkarmanın ve ulusal kurtuluşa varmanın garantisi halkımızın cephesel mücadele birliği olacaktır. Gençlik yığınları için başka kurtuluş yolu yoktur. Ülkesi ve ulusal varlığı inkar edilen hiçbir yurtsever sınıf ve tabakanın geleceğinden söz edilemeyeceği gibi, faşist-sömürgeci egemenlik ve imha politikaları altında gençliğin hiçbir geleceğinden söz edilemez. İki yol vardır; ya kölelik ya da bağımsızlık. Gençliğin, şimdiye kadar gördüğü asimilasyon, işsizlik, sürgün, işkence ve halkına karşı savaştırılmadır. Diğer yol bağımsız ve özgür Kürdistan yoludur. Kürdistan gençliğini bu yoldan alıkoyan her politika uşak ve düşman bir politikadır.

Gençlik, artık kurtuluş yolunu tanımaktadır. On yılık ulusal kurtuluş pratiğini onuru ile taşımıştır. Gençlik, bugün inançlı ve güçlü öncüsüne, ordusuna ve cephesine kavuşmuştur. 1970'lerin başında tüm emekçi sınıf ve tabakalar gibi Kürdistan gençliğinin de karşı karşıya bulunduğu ulusal kurtuluş siyasetinin, örgütünün ve eyleminin yaratılması ve pratik gerçeklik haline getirilmesi görevi başarılmış, bağımsız ve özgür Kürdistan'ın yolu açılmış, ulusal kurtuluş örgütlenmesi cephe düzeyine, ulusal kurtuluş savaşı yaygın gerilla mücadelesi ile sürdürülen Halk Kurtuluş Ordusunun örgütlenmesi düzeyine çıkarılmıştır. Fakat rolü bitmemiştir. Ulusal kuruluşçu bütün sınıf ve tabaklar gibi, Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği bilinçlenmek, birleşmek, örgütlenmek, ulusal kurtuluş savaşına bütün gücüyle katılmak zorundadır.

Gençlik ancak örgütlenerek, asimilasyoncu eğitime, işsizliğe, ülkesinden kovulmaya, askere alınmaya, militliğe, lümpenleşmeye tavır alabilir. Gençlik örgütlenerek, geniş aydın, köylü, işçi, gençlik yığınlarını bilinçlendirebilir, her tarafa dağılmış yığınlar ile bağ kurabilir, güçlerini birleştirebilir, ulusal kurtuluş yolunda seferber edebilir.

Kürdistan devrimci-yurtserver gençliği, oldukça yaygın bulunan ve her tarafa dağıtılan yığınlarına ulaşmayı, onları birleştirmeyi, bilinçdirmeyi, eylem potansiyellerini harekete geçirecek YXK'de toplanmayı gerçekleştirmelidir.

YXK, gençliğin güncel iş, eğitim vb. sorunları ile de uğraşmalı, bunları ulusal kurtuluş mücadelesine tabi kılmalıdır. Ancak bilinçlenen, örgütlenen ve savaşan bir gençlik, güncel sorunları da çözebilme gücünde olacaktır.

YXK, gençliği reformist, ulusal-inkarcı, sosyal-şoven, anlayışlardan kurtarmalıdır. Gençliğin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesini engellemeye çalışan, buna karşıt olan teslimiyetçi, işbirlikçi, reformist vb. anlayış ve tutumlar düşman görülerek, bu tür anlayışlar gençlik saflarında yaşatılmamalıdır. Yurtsever Kürdistan gençliği, örgütlenmeden ve birleşmeden ulusal inkarcı, sosyal-şoven ve reformist politikaları aşamayacaktır.

YXK, sadece Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğini birleştirmenin ve savaştırmanın zemini değil, Kürdistan gençliğini ve ulusal kurtuluşçu mücadelesini uluslararası platformlarda da temsil gücünde olmalıdır.

Halkımızın içinde bulunduğu genel sosyal, ekonomik, örgütsel koşullar gözönüne alındığında, ulusal kurtuluş cephesinin örülmesinde, Kürdistan devrimci-yurtsever gençliğinin bilinç ve örgütsel kayışlar olma rolü süreklidir. Gençlik, PKK III. Kongre kararı olan yurtsever birliğini kurabildiğinde, faşist Türk sömürgeciliğine karşı muazzam bir güç ve eylem insiyatifini kazanacak, Kürdistan gençliğini daha güçlü temsil edebilecek, ulusal kurtuluş savaşına öncü kadro ve savaşçı sunma olanakları artacaktır. Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği, ulusal kurtuluş siyasetinin oluşturulmasına öncülük etmiş, her aşamada ulusal kurtuluş görevlerini onuru ile omuzlamıştır. Ülkenin geleceği sorunu her kesimden çok onun sorunudur. Bugünkü tarihi görev, her emekçi sınıf ve katmanın ERNK bünyesinde birliğini yaratarak, ulusal kurtuluşun siyasal ve askeri mücadelesinde yer almasıdır. Ulusal kurtuluş halkımızın vazgeçilmez tarihi istemidir. Bu talebi gerçekleştirmenin örgütsel-politik koşulları olgunlaşmıştır. Kürdistan devrimci-yurtsever gençliği, ulusal kurtuluş yolunda bilinçlenen, birleşen, örgütlenen mücadeleci birliğini kurmalıdır. ERNK çatısı altında Kürdistan devrimci-yurtsever gençlik birliğinde birleşen gençlik yığınları ve ulusal kurtuluş yolundaki mücadeleleri diğer emekçi sınıf ve tabakaların birlik ve mücadelesi ile kaynaşacak, bağımsız ve özgür bir Kürdistan'da somutlaşan geleceğimizin güvencesi olacaktır.

DEVAM EDECEK

Nurettin Yılmaz ve Diğerleri...

Baştarafı 9. sayfada

biyeli solu olma vb. şekillerde de olsun Türkiye solu tasfiye edilmektedir. Abdulhamit'in 1890'larda, M. Kemal'in 1920'-lerde yaptığını, T. Özal 1980'-lerde yapmaktadır. Faşist rejim, 'yasallık sınırlarını genişleterek'' sadece kişileri değil, aralarında TKP de olmak üzere, politik örgüt düzeyinde örgütleri teslim almaya hazırlanmaktadır.

Bu sürecin Kürdistan cephesinde, olaylar daha çirkin sergilenmektedir. TKSP'den, Kurdistan Press'e kadar örgüt ve organlarının Türk burjuvazisi ile cilveleşmeleri bunun ürünüdür. Sadece bunlar değil, o meşhur ozanlar, yazarlar bile T. Özal, K. Evren demokrasisinden nasiplerini alarak yuvaya dönme hazırlıkları içindedirler. Hem de sahte devrimci, yurtsever konumlarından vazgeçmeden.

Nurettin Yılmaz'ın pratiği bunu göstermektedir. İblis uşak şimdi Diyarbakır zindanları için şunları demektedir: *''1980-82 arası gerçekten vahşetti. Şimdi... durum daha rahatlamış, uysallaşmış, çağdaş ölçülere yakınlaşmış...''* (Yeni Gündem, 4-10 Ekim 1987) Bununla da kalmayacak, son dört-beş yıldır binlerce insanımızı katleden, bir soykırım savaşı yürüten, faşist ANAP iktidarını, ''insanlık ve Doğu'ya hizmet çabası içinde'' olmakla övecektir. Uşak bununla da kalmayacaktır. Mardin'de köy koruculuğunun yeni örgütleyiciliğine soyunacak, Batman'da inşası planlanan barajın 29 milyonluk ihalesini Bahattin Gören firmasına verilmesini sağlayacaktır. Böylece N. Yılmaz'ın kimin sözcüsü olduğu ortaya çıkmaktadır. Baştan beri bu ve benzeri unsurlar Kürdistan'da Türk MİT'inin en gözde temsilcileri olmuşlardır. Kuşkusuz, N. Yılmaz, SHP'de olsaydı, yine aynı rolü oynayacaktı. SHP'dekilerin de zerre kadar farkları olamaz.

İhanet Yolundaki Diğer İşbirlikçileri Unutmamak Lazım

Nurettin Yılmaz'a kan verenler, onunla aynı sınıf anlayışını savunanlar, yıllarca bu aşağılık insanları Kürtçülük şampiyonu olarak alkışlayanların durumu; evet, sözümüz Rızgari, DDKD, (Peşeng), KUK, TKSP vd.'lerinedir. Nurettin Yılmaz ve bunlar ihanet etmiştir. Erken davranmış, bunları da Ankara'ya götürmemiştir. Aksi durumda N. Yılmaz ve TKSP'nin politik tavrı ve eğilimleri arasında zerre kadar fark yoktur.

Olanların kapalı hiçbir yanı yoktur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin devrimci, ulusal kurtuluşçu karakteri ve siyasal-politik etkinliği karşısında tutunamayan feodal-aristokratlar, küçük-burjuva politik güçleri, karşı-devrime sürükleniyor ve onunla bütünleşiyorlar.

Bizler, devrimciler ve yurtseverler olarak pratiğe daha iyi bakmalıyız. Onlar kanımız, canımız ve onurumuz üzerine oynuyorlar. Yıllardır, yurtseverlik adına bizlere ihanet ediliyor. Buna kanat germemeliyiz. İster düşmana tam sığınanlar, isterse de bu yolun yolcusu olanları, teşhir ve tecrit etmeliyiz. Bağımsız geleceğimize ve değerlerimize verdikleri zararın hesabını sormalıyız.

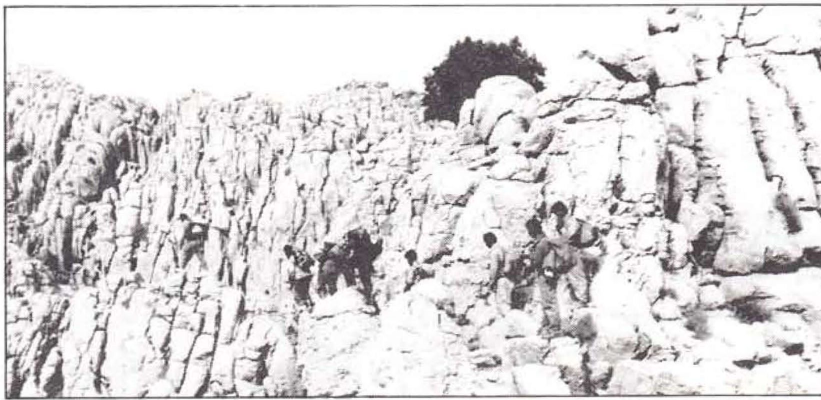
Hepimiz kendi kendimize sormalıyız. Kinyas Kartal, Kamran İnan ve Nurettin Yılmaz arasındaki fark nedir? Nurettin Yılmaz'la Kurdistan Press ve TKSP'nin şefleri arasındaki fark nedir?

Impressum:
M. Atar
Göttinger Chausse 75
3000 Hannover 91

Yazışma Adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach: 153
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.- Bonn
Konto Nr: 1205242100
BLZ: 38010111

Norveç	10.- nkr.	Danimarka	8.- dkr.
Fransa	6.- ff.	Avusturya	18.- s.
İsviçre	2.50 sfr.	İngiltere	0.80 £.
İsveç	6.- skr.	Hollanda	3.- hfl.
Avustralya	3.- $	Belçika	60.- bfr.

Lİ ÇİYAYÊN CUDÎ DORA ŞİRNEXÊ ŞERÊ MEZİN

Li derdorên navça Şirnexê, di vê meha taliyê de, têkoşîneki dijwar li dijî hêzên artêşa faşîst û parêzkarên gundan birêket. Taliya vê têkoşîna ku xwe tundekir, kozên cengê ên gelek pêwist ketin destê hêzên ARGK. Têkilbûnên nav refên ARGK li vê êrdimê kombikom, qeflebiqefle berdewam dikin. Bilî hemû leyistok û êrişên kedxwaran, şerê li vê eniyê, weke daxwaza pêşmergên ARGK pêşdikeve û mezin dibe.

Ji destpêka têkoşînê vir de, vê êrdimê, ango navça Şirnexê potensiyelaka xurt pêşkêşî têkoşîna me a rizgariya netewî kir. Bikaranîna parêzkariya gundan, ku mêtingerên Tirk ên faşîst ji destpêkêve dixwestin birêvebibin, pî li erdê negirt. Bilî Alîxan Tatar û tirşikvanên wî û çende serokên eşîran ên welatfiroş, tu kes çek li dijî şoreşê hilneda. Li hinde gundan jî mêtingerên Tirk, bi zorê xwestin çekên xwe têxin destê gundiyan. Lê ev jî pere nekir. Herwusa, mêtingerên Tirk hêjmara leşkerên li derdorê gelek bilindtirkirin û rojbiroj hêzên xwe têkûzkirin. Xwestin ku vê derdorê biqulibênin derdorekî, ku bikari bin ji vir, êrişên xwe ên gemar li dijî êrdimên din ên Kurdistanê birêvebibin.

Ev keftûlaftên kedxwaran hêj ji roja destpêkê, hatin perçiqandin. Nunerên dewleta Tirk ên li Şirnexê di sala 1985'ê de, taliya kemînekê hatin tunekirin. Dure livbazî pêlbilpêl pêşketin û rewşa mêtingeran li Şirnexê gelek nebaşbû.

Bi destpêka bihara 1987'ê pêde, weke daxwaza tektîka tundekirina şer û pêşvebirina şer a hêzên ARGK, hêjmara livbaziyan hatin zêdekirin. Gelek livbazî birêktin. Li gelek gundan civînên ramyarî hatin çêkirin. Ji her gundekî dora 10 kesan, hatin nav refên ARGK. Gelek parêzkarên gundan derbên mezin girtin. Alîxan Tatar û cahşên wî revîn navenda Şirnexê. Bêhtirî 50 gundiyan, çekên ku bi darê zorê dabûn wan, li dijmin vegerandin û dev ji parêzkariyê berdan.

Destpêka meha Cotmehê de rûdanên mezintir derketin holê. Kaymakamê Şirnexê ji tirsa kuştina xwe îstîfa kir. Şirnex, bê kaymakam ma. Gundiyên ku çek girtibûn, yeko-yeko çekên xwe ji destên xwe berdan. Ev pêşketin, hikma ARGK li derdorê xurttir kirin.

Heya rojnamên mêtingeran bixwe, rûdanên li Şirnexê bi awakî taybetî weşandin. Rojnamên kedxwaran, dengûbehsên weke, **"Şirnex bê kaymakam me."**, **"16 rojan de 22 mirî."**, anîn nav rûpelên xwe. Rûpelên xwe bi nûçên vê nolê dagirtin. Hêzên artêşa faşîst, ku dîtin, rewş li dijî sodên wan qulibî û otorîta wan hat hejandin, destpêkirin ku li Şirnexê, operasyonên mezin li dijî hêzên ARGK birêvebibin. Domana van operasyonan de, cihbicih şerên gewre derketin û hêzên dijmin rastî êrişên pêşmergên ARGK bûn. Derbên gelek pêwist ji hêzên ARGK girtin. Weke, ku tu morala artêşa dijmin nema, wusa jî derfeta liva artêşa kedxwar jî nema.

Çiyayên Cudî, derdorekî stratejîk li Şirnexê datînin holê. Dijmin, daku gengaza tevgera pêşmergên ARGK ji van çiyan rake, êrişên mezin bire ser çiyayên Cudî.

Roja 7'ê Cotmehê artêşa faşîst rastî yekîtiyeka ARGK bû. Şerek dijwar serpêkhat. Mêtingerên Tirk ên faşîst gelek leşker rakirin Çiyayên Cudî û xwe pir têkuzkirin. Li kêleka parêzkarên gundan, hêzên taybetî û yekîtiyên cendirman, çekên xwe ên giran ên mîna balafir û firokan jî hinartin cihê şer. Eniya şer bi herbabêt çekan têkuzkirin. Lê bilî tenikiya hêzên ARGK di barê çekan de, yekîtiya ARGK jêhatibûn û mêrxasiyeka mezin daweşand pêşiya çavan. Pêşmerge, zexmbûna dijmin di barê teknîkî de, bi hîma mirovî û tektîkên jêhatî avê de birin. Gelek serbazên dijmin kuştin.

Mêtingerên, ku şerê nêzîk de derbên xedar girtin, çekên xwe ên giran ên mîna balafiran û hawanan bikaranîn. Xwestin ji dur derbe li pêşmergan bixin. Lê ev keftûlaft jî negirt...

Şer bi serkeftina yekîtiya ARGK dawî pêhat. Mirî û birîndarên dijmin gelekin. Lê dîsa jî mêtingerên Tirk duxuyaniyên xwe de wusa gotin: *"Onbaşiyek û parêzkarek* (Mustafa Tatar: xwarziyê Alîxan Tatar) *hatin kuştin, li ser balafirekê hat reşandin, balafir birîn girt."* Bivî awahî xwestin hêjmara kuştiyên xwe veşêrin. Herwusa mêtinger, hêjmara kuştiyên ji şoreşgeran "4" şanîkirin. Dure jî derewên xwe bixwe alisîn û gotin, *"Ceset nehatin peydakirin."* Weke agahiyên ku me ji derdorê girtin, tê gotin ku gelek leşkerên dijmin hatine kuştin.

ÊRÎŞÊN Lİ SER GUNDAN Û ŞANTİYAN DİDOMİN

Li nêzîkî gundên Ballî û Înceler li navça Qilaba (Uludere), pêşmergên ARGK avêtin ser 2 şantiyên rêçekirinê. Hemû hacetên, ku reyên leşkerî çêdikiran hatin şewitandin.

Ev êriş, roja 6'ê Cotmehê dora seet 19.00'an pêkhatin. Pêşmergên ARGK, ên ku eynî demê de dora herdu şantiyan girtin, karkerên li wir li hev civandin û propexende bo wan kirin. Taliya civînan de, hêzên ARGK hemû hacet û razanxane dan ber agirî. Piştî livbazî giha armancên xwe pêde, pêşmergên ARGK xwe ji cihê rûdanê durxistin.

Li navçên Aralik û Ixdirê li bajarê Serhedê (Karsê) jî 2 livbazî birêketin. 7 kes birîndarbûn, û 2 kamyon, dozerek û jîpek hatin şewitandin.

Yekîtiyeka pêşmergan êrişêk bir ser gundê Çamurlu navça Aralikê. Mal û xaniyên welatfiroşan hatin şewitandin. Yekîtiya ARGK, ku dora seet 21.00'an bi şev kete nava gund, pêşî civînek bi gundiyan re pêkanî. Civînê de bêbextên li vî gundî hatin rabirîn. Ji wan re hate diyarkirin, ku heke dev ji dijmintiya têkoşîna rizgariya netewî bernedin, wê bêne cezakirin. Cezayên bersiva gunehên van gunehkaran jî, hatin bikaranîn. Li gora van cezayan, malên van bêbextan ji bona îbretê hatin şewitandin.

Her di vê şevê de, êrişek jî çû ser şantiya avdanê li navça Ixdirê. Domana êrişê de 2 kamyon, dozerek û jîpek hatin şewitandin. Di vê navberê de 7 kesên ku guhdariya banga pêşmergan nekirin, bo cezayê hatin birîndarkirin.

Vê êrişê de civînek ji bo karkeran hate çêkirin. Hêzên ARGK di civînê de, konevaniyên ku mêtinger bikartênin, birabirin û bang li karkeran kirin, ku xwe tevlî hêzên şoreşê bikin.

Li kêleka van livbaziyan, li Çalê (Çukurca) û Çolikê (Bingolê) jî livbazî bikarhatin:

Yekîtiyeka ARGK avêt ser mezra Çeltik gundê Cevizlî navça Çalê. Şerek digel parêzkarên gund derket. Di şer de gelek parêzkar hatin kuştin an birîndarkirin. Di vê bûyerê de, di xêniyên parêzkaran de narînçok peqîn. Xusarên diravî ên giran gihan parêzkaran.

Yekîtiyeka ARGK, êvara 9'ê Cotmehê de êrişêk bire ser gundê Tekoren bajarê Çolikê. Xaniyên parêzkaran da ber narinçokan. Digel parêzkaran şerek derket. Şer qedera seetekê doma, lê diyar nebû, mirî an birîndarên ji parêzkaran hene an ne. Pêşmergên ARGK bê xusar xwe kişandin parêzgehên xwe.

Parêzkariya gundan li bajarê Mêrdînê jihevbû

Destpêk rûpela dawî de

mayên parêzkarên gundan berdewam dikin. Roja 2'ê Cotmehê li gundê Başyurt navça Midyade 2 din ji van parêzkaran cezayên xwe girtin.

Yekîtiyeka pêşmergan ji 50 kesan avêt ser vî gundî. Bêbextên bi navên Xelef Acar û Emîn Aygûn dan ber berikan. Berî niha jî li vî gundî 11 welatfiroş hatibûn cezakirin. Lê bilî hemû bangan, evan kesên hanan dev ji van kirinên xwe en gemar bernedan. Bi serhişkî dijminahiya têkoşîna me a rizgariya netewî kirin û karên xwe domandin. Lewma pêşmergên ARGK, biryara kuştina van kesan dan. Piştî biryarê pêşmerge hatin gund û bersiva herdu xinizan dan wan.

Nisêbîn: Beyana 11'ê Cotmêhê de li Nisêbînê gerokeka MÎT'ê (Teşkilata Îstihbaratê) bi plaka 34 ZT 137 (Stanbol) rastî mayineka hêzên ARGK bû. 2 kes mirin, yek jî birîndar ket.

Li nêzîkî Nisêbînê li dora şantiya rêçêkirinê, pêşmergên ARGK mayinek bi kemîna "bubî" raxistin. Gava 11'ê Cotmehê endamên MÎT'ê xwestin ji Nisêbînê bêne şantiyê, rastî mayinê bûn. Mayin peqî. Endamên MÎT'ê Sadik Tûm û Alî Acey mirin û midurê muhaseba şebeka Savaş Ruhioxlu jî xedar birîndar ket.

Mêtingerên Tirk, Frensizê girtibûn berdan

Weke têtin zanîn, turistên biyanî ên ku derin Kurdistanê, gelek caran ji hêla dewleta Tirk tên girtin. Bi hiceta ku propexenda li ser pirsa Kurd û Kurdistanê dikin, wanan dixin girtîgehan. Ev kar, ji hêla dewletê bi hêzên parastinê tê kirin. Pêwist li derdorên ku şerê pêşmergan xwe tunde dike, rûdanên bi vî avahî jî zêdetirin.

Meha Hezîrana derbasbûyî de xortekî Frensiz bi navê Michel Caramînot, ji ber hiceta li dijî Tirkiyê propexenda Kurditî û Ermenîtî dike, hatibû girtin. Ji dema hatibû girtin heya niha, sê caran derxistin

pêşiya dadgehê. Li "Dadgeha Parastina Dewletê" li Diyarbekrê, li dermafê xortê Frensiz ji 5 heya 10 salan ceza hepsê hat xwestin. Lê dawiyê de necar man wî dîsa berdin. Belê, heya dawa dawî biqede, jê re qedexe kirin, ku derkeve derveyî Tirkiyê.

"Gunehê" turistê Frensiz tenê ev bû, ku dema gera xwe de, hin jêmayên dîrokî weke ên Kurdan û Ermeniyan şanîkiribû û derdor, Kurdistane gotibû.

Ev rûdan ne rûdana yekemîne. Heya niha gelek turistên biyanî ji hêla dewleta Tirk hatine girtin. Ji ber ku mêtingerên Tirk nikarin debarbikin, ku li Kurdistanê li ser Kurdan bê peyvandin.

Xwepêşdana welatparêzên Kurd li dijî cunta mêtingera faşîsta Tirk

Stockholm/Swêd:

Roja 12.9.1987'ê, dora 120 piştigirtên ERNK rêveçûnek li pêşiya balyozxana Tirkan dirustkirin. Cunta mêtingera faşîsta Tirk, ku heftsaliya xwe dagirt, hat protestokirin. Girsên welatperwer, ku armanca rêveçûn û xwepêşdana xwe bi vî awahî diyarkirin, herwusa danezanekirin, ku ev livbazî, li dijî şerê taybetî a mêtingerên Tirk jî pêşket, û hevkarî û piştgiriya xwe bo Têkoşîna Rizgariya Netewî bilindikin.

Domana xwepêşdanê de duruşmên nola, **"Bijîn PKK, ERNK û ARGK"** hatin bangdan. Livbazîkar wusa digotin; *"Me hêrsa xwe li dijî mêtingeran û xulamokên wan vere-şand û me rewşa xwe şanî herkesê dost an dijmin kir."* Vê nivîsta jêrîn jî hînartin rojnama me:

"Daku em mêtingerên Tirk ên dirinde, ên ku welatê me vegirtine û dewlemendiyên me ên sererdin û binerdin talan dikin, ên ku ji tixmê çeqel û keftaranin, ji welatê şêran Kurdistan bavêjin, tolhildan!...

Daku em dek û dolabên hêzên xulamok binkeftî bikin, ku bi alîkariya mêtingerên Tirk û emperyalîzmê li welat û li derveyî welat komployan birêvedibin û daku em li dijî xwesîparî û welatfiroşiyê ala berxwedanê bilindbikin, tolhildan!.."

"... Çavên min nabînin, lê Partiya min pêşî li min ronî dike..."

Mesut Welat

Ez dixwazim li ser 15'ê Tebaxa pîroz binivisînim û diyarbikim ku, ka wê rojê millet çi kir?

Wê rojê ez çûbûm bajarê Şirnexê. Min baş dêhn û bala xwe da sukê. Li herderê esker, polîs û qomando hebûn, bajar bi wan tijî bibû. Dema ewan ez dîtim, berê çekên xwe dan min. Ez gelek tirsiyam. Hatin ez girtim. Bê pirs û gotin berê min dan karakolê. Gava ez nêzîkî karakolê kirim, min dît ku, karakol bi millet tijî kirine. Ez jî birim xistim nava wan de. Min ji wanan çend pirs kirin. Min got wan; "ev çiye!" Gotin min; "em jî nizanin." Paşê ifada min girtin û ez berdam. Ez vegeriyam sukê. Min guhên xwe da millet, min dît ku pispisek di nava wan de heye. Hin hevalên nas rastî min bûn. Li min temaşekirin û kenîn. Yekî gote min; "Mizgînî li te. Şevê din hevalan heft navçe girtine!.."

Heya wê demê hindek kes ji xelkê beriyê ji min gelek acizbûn. Gava ez didîtam, berên xwe ji min dizivirandin. Lê gava ez çûm çayxanê, min dît ku ew kesên ji min hesnedikiran, giştî hatin rex min rûniştin. Donzdeh mirov ser masa min xwe komkirin. Pesn û forta hevalan kirin. Ew kesên hevqas ji min acizbûn û zorî li min dikiran, vê carê ez birim malên xwe. Ez kirim mehvanê xwe. Ji min re şiv çêkirin. Gelek şa bibûn û keyfa xwe ji min re tanîn.

Du rojan ez li Şirnexê mam. Min bala xwe baş da millet. Min dît ku gelek esker û polîs bi Kurdî bi gel re diaxifîn. Ji ber ku sê-çar kiryarî (eylem) di mintiqê de çêbibûn. Berî hingê "çawîş" û "çopçiyên" beledîyê ji bi Kurdî xeber nedidan. Gava te berê xwe dida karker û "çopçiyan", te digot qey ji Stambolê hatine. Piştî ku ev tişt çêbûn, ez bi xwe çûme "mehkemê." "Başçawîş" û "yûzbaşî" bi Kurmancî bi min re axaftin. Ez vêna birastî û dirustî dibêjim. Bawer bikin, heya "memur" jî bibûn Kurd. Dema li çiyan operasyon çêdikirin, esker bi Kurdî banga hevalên xwe dikiran. Heya, esker xwe digihandin şivan û gavanan û digotin: "heke hun hevalan bibînin bêjin ku gelek Kurd di nav wan de hene û bila wan nekujin." Kin bêgotin, hemû neyarên şoreşê yekderbê bibûn şoreşvan.

Hemû kesên xwînmij yên weke axa û muxtaran, yên welatfiroş pir tirsiyabûn. Digotin: "ma gelo emê çi bikin, çawa bikin?" Berê ew û şoreşger, ew û gundiyên welatparêz li dijî hevbûn. Ê din xwe kirin "dostên" şoreşgeran. Gelek ji wan hatin ba min. Ew kesên ku digotin şoreşger kafirin, ê din digotin min; "Ey bira!.. Em poşîmanin. Slavên me li hevalan bike. Berê hevalan bide me jî. Heke îhtîyaceke wan hebê, em sekinîne..." Yanê qedera hefteyekê dost zehfbûn. Lê belê ka hatina wan wê çawa bibe?

Paşê dewletê leşkerên xwe anî êrdimê. Xelkê girtin û dan ber lêdanê. Gelek di bin işkencê de hatin kuştin. Millet gelek ditirsiya. Dostên min neman. Dîsa ez çûm Şirnexê. Hinde ez geriyam, lê kesî hevaltiya min nekir. Ez çûme çayxanê. Min dêhna xwe da ku, gelek heval li çayxanê rûniştine. Çawa min dîtin, ji ber min rabûn û derketin çûn. Min da ser pişta wan. Ew direviyan, min jî dida pay wan. Wê rojê dost û nasên min nemabûn. Min dêhna xwe baş da millet û min ji wan tecrûbên mezin girt. Min baş zanî ku, milletê me dostê xurtaye.

Ez vegeriyam gund. Min lê nêrî, ka rewş li vir çawane. Tesîr li ser wan jî hebû, hemûwan dengê radyo û teypan berdabûn, keyfa wan xweşbû. Lê belê, ew kesên welatparêz bê keyfbûn. Hingê min baş zanî ku, hîma Partiya me zêdetirin ji gundiyan e. Heçî bajarîne, hevalê menfeetê ne. Ne hemû, lê gelek ji wan...

Wê demê, heval qederekê hunda bûn. Axa û zilamên wî, kena xwe bi me dikiran. Em jî pir aciz dibûn. Xeber ji me re rêdikirin, digotin; "Hevalên we yên 'qeşmer' bila bên. We digot, wê axan bikujin û malên wan ji wan bistênin. Dê bila, veca hun û hevalên xwe werin. Hêj em saxin, we malên me di nav xwe de levakir." Ew kesên paşverû û kevneperest, wê demê gelek îxanetê dikiran.

Lê belê, me dikarî li dijî wan çi bikira? Em rabûn li ser kaxezekê, me keleşnîkofek û tirba wan danî. Şeva cejna "Qurbanê" me kaxez bir, avêt malên kesên bêşeref. Wê şevê me ji tedbîrên xwe standin. Me çiftên xwe amade kir. Me hisabên mezin ji xwe re dikir. Me hevalan hemûwan, me di nav xwe de sundxwar û got, kê xwe bileqîne, emê wî bikujin. Bû sibe û ew kesên bêşeref çûn mizgeftê. Me got, giringe em xoşxonan (merşan) li dijî wan bêjin. Jin pêhesiyan û çûn gotin yekî pîr û şereflî, ango "imam." Ev zilam mezinê gundê me bû. Em li derekê sekinîbûn, me dît ku ev zilam û kilfeta wê tên. Dest wan de "Kuran", hatin cem me. Me xatira "Kuran"a wî girt û em rabûn çûn mizgeftê. Me nîmêja xwe kir. Paşê em derketin çûn malê. Em û ew, me bi hev re xeber neda. Hinek zilam hatin mala me û runiştin. Em gelek bûn. Me qala şoreşê dikir. Hinek digotin: "wellahî ew jî weke KUK'ê viran dikin." Min qet deng nekir. Giştan xwarina xwe dixwar. Ji qehran, min û çend hevalan, me xwarin nexwar. Hêj giştî li wir bûn, me dît ku şeş zilamê çekdar hatin, silavên xwe li hevalan kirin. Li kêleka me runiştin. Me carek din, behsa vê pirsê kir. Hevalan bera xwe rind dabûn me û dîtin ku nexweşî di nava me de heye. Pirsê ji me kirin. Me derdên xwe gotin wan. Bêhna hevalan gelek teng bibû.

Heval rabûn çûn mala wan kesên paşverû. Giştî li hev komkirin. Anîn nik me. Ji me re gelek axaf kirin. Me li hev anîn. Nexweşiyên di nava gund de rakirin. Em çûn des tên hevdu. Wê rojê, keyfa gundiyan gelek ji hevalan re hat. Ew kesên nebaş, gelek tirsiyabûn. Gundiyan, gelek hirmet ji hevalan re kir. Me wê rojê, cejna "Haciyan" jî pîrozkir.

roş be ye. Tu li civata kesê miskfiroş runî û miska wî nekirî jî, bêhneka xweş wê bê te. Heke tu û gundî, hun şerbikin, li axa bide. Hun û eşîr şerbikin, dîsa li axa bidin. Ji ber ku, tiştên ku heya niha bi serê me hatine, giştî ji bêbextiya wan e.

Tucaran qenciyê li axan şêxan mirov nikarê biçitê. Ew şêxên xayin digotin me, bila kes neçê dibistanê. Kesê biçê dibistanê, dê û bavê xwe ji bîr dike. Kesê dê û bavê xwe ji jî bîr bike, ew ji dînê nayê hisabê. Lewma em neçûn dibistanê jî. Ewan berê me ji ol û dînê zivirandin. Berê me dan xwe. Bi vî awayî xwîna me dimêtin.

Wê rojê heval di nav malên me de man. Me çilên wan şuştin. Wê rojê heya êvarî, mêr-jin-keç û xort, ji civata hevalan ranebûn. Heke wê rojê heval nehatibana, me ê deh mêr ji hevdu bikuştana. Lê belê, em gelek dilşane ku Partiya me roj bi roj pêşve diçe. Roj bi roj gelê me şa dibe. Gav bi gav şerê me mezin dibe. Serê gelek bêşerefan, tê perçiqandin. Ji roja ku min qencî û xirabî naskiriye vir ve, ez digel hevalan li dijî axan şerdikim. Gava wan serê min didît, min piyên wan didît. Ewan karê kuştina min dikir, min jî amadekariya heyfê dikir. Min zilm û bêşerefiya wan, baş naskir. Heke bibin dostê mirov jî, an ji bo malê mirove, an jî bo kuştina mirove an jî jî bo tiştekî ne başe. Ji hezaran yek qence. Ji ber ku, tixmê wan ji tovên neqenciyê ye. Gotina min eve ku, dema meriv biçe ser pîrê, axa û beraz herdu li ser pîrê bin, hun xwe bidin aliyê beraz, lê xwe nedin aliyê axê. Lew, ji dîrokê vir de bêbextê welatin. Giringe ku em tucaran baweriya xwe bi wan neynin. Heke em wanan bidin pêşiya xwe, wê pihînan bavêjin me. Heke pay me bin, ewê gezan li me bidin. Ger mirov bibîne axa li ser agire, giringe mirov wî agirî xweş ke. Ger bikevin avê, giringe mirov wan bin av ke. Tucaran em xwe nekin dostê axan û şêxan. Ew herdem sodên xwe yên şexsî diparêzin. Her çi kesê ji wan dure, ew mîre.

Rewşa axan û şêxan, weke rewşa kesên miskfiroş û kerwanê ye. Mirov tu kar jê nabîne, herdem xusar heye. Hevaltiya axan û şêxan weke mirov li civata kerwanê be ye, lê belê hevaltiya kesên zana, ronakbîr û xwendevanan weke mirov di civata kesên miskfi-

nekin. Rê nedin wan. Nehêlin serên xwe rakin. Ew qenciyê li we bikin, qîma xwe pê neynin. Dixwazim vê barê de, bûyerekê hinkar binivisînim. Zilamek ji Şirnexê heye, navê wî Ahmedê S... ye. Ew û Şahîn axa ji gundê xwe bi hevre çûn Şirnexê. Şahîn axa siwarê hespê ye, û du (2) parkên wî hene. Ahmet S... peyaye û bê parke ye. Baran tê û Şahîn axa parkek dide Ahmet S.... Piştî baran disekine, Şahîn axa dibêje:

— Ahmet, Ahmet!

— Belê!

— Heke min ew parke nedabana te, tu wê gelek şil bibûyayî.

— Belê axa. Mala te ava be.

Heya gihan Şirnexê axa deh caran gotina xwe kir. Paşê hatin ber avekê. Ahmet ji nişkan ve got;

— Axa, axa!

— Çiye?

— Parka xwe bigre.

Axa parka xwe ji Ahmet girt. Ahmet pêş çavê gel de, xwe tevlî cilan avête avê de. Heya serî xwe şilkir. Baş şilbû û ji avê derket. Dure got:

— Axa, heke te parka xwe nedabana min, ez jî vê bêhtir şil nedibûm. Malmîrat! Vaye te deh caran da rûyê min. Hevaltiya te li min heram be.

Niha dixwazim çend gotina li ser 15'ê Tebaxê bêjim. Berî 15'ê Tebaxê kê serdest bû? Wê demê rewş li Kurdistan çawan bû? Kurdistan weke kehniyeka bê xwedî bû li serê çiyan. Herkesek jê avê vedixwar. Axa, şêx û kedxwarên Kurdistanê gelê me dimijandin. Heçî şêx bûn, wanan me bi ol (dîn) mijûl dikirin. Digotin me; "Ew kesê li dînê bê şêx bimire, naçê bihuştê (cennetê.) Neqenc şêxên wî ne." Me bawer dikir ku, qey bihuşt (cennet) weke dayra Tirka ye û bê îmza

Heke mirov behsa Kurdistanê li nik wan bikira, digotin me, bila kes qala vê yekê neke. Pêxember nifrîna xwe li Kurdan kiriye, ji ber vê yekê Kurd nabin dewlet. Şêxan digotin dê û bavên me, bila zarok tucaran neçin nik kesên xwendevan. Hişê wan û fikra wan wê bê xirakirin. Şêxan bi vî rengî berê me ji rastiyan diqulibandin.

Axan jî herdemê, şer û dubendî, nexweşî û pevçûn di nav gundiyan de derdixistin. Êl û eşîretan çêdikiran. Wanan dikirin dijminên hev. Hejta bira dikirin neyarê bira. Keysa xwe li gundiyan anîbûn. Berî 15'ê Tebaxê karê şêx û axan, tenê karên gemar û rizî bûn. Jordestên me û yên gelên din ne yekin. Yên xelqê xefin, lê belê yên gelê Kurdistanê eşkere ne. Yên me şêx û axayên dilreş û xinizin. Lê belê piştî 15'ê Tebaxê û vir de, ew zilma wan û axatiya wan helî. Şêx hemû ketin nava şaşiyê. Heke îroj şêxitî û axatî bê firotin, bawer bikin ku, ewê bifroşin. Lew îroj xêr û gunehên wan li ber çavanin. Îroj xwedî li gelê Kurdistanê hatiye derketin. Ew kesên vî welatî mijane, giringe hisaba xwe bidin. Veca îroj gelê me, bawerîya xwe baş bi xwediyên xwe têne.

Gelê me neyarên xwe baş naskiriye. Tu caran biqasî îroj gelê me, ji xwe re xwedî neditîbû. Ji 15'ê Tebaxê vir de, gelê me gavbigav şiyarbû. Weke berê şer di nava eşîran de çênabe. Birakujî nema ye. Aşîtî û pergela gel, ji destê dewletê, şêx û axan derketiye. Gişt ketine destê Partiyê. Gelê me bi Partiya xwe rêya rast dizane û Partiya xwe ji xwe re xwedî dibîne.

Piştî 15'ê Tebaxê gelek derbên mezin li axan û şêxan ketin. Dewlet û ev derdor gelek tirsiyane. Gelek ji wa-

nan xanî û milkên xwe berdan û revin.

Dijmin pêşî, karakol tev rakirin. Paşê dîsa hatin, dora karakolên xwe bi keblo, teneke û qumê zivirandin. Gava ba li tenekan dida û deng jê dihat, wê şevê heya beyanê çekên xwe dipeqandin. Gundî bi wanan dikenîn. Diçûn berikek davêtin û direvîn, vedigeriyan. Serbaz heya sibê ber davêtin û nedizanîn çima.

Piştî gelê me rêya rast dît pêde, çav belbûn. Berî 15'ê Tebaxê, gava serbazek dihata gund, dikarî tenê hemû gundiyan bide ber lêdanê. Lê belê ew roj ji destê wan derket. Vê gavê sedhezar tên gundan, lê dîsa jî ditirsin. Zarokên me jarjurên wan ji rext û tivingên wan derdixin, mixfer û matarên wan ji wan didizin, lê bi xwe jî nahesin. Çuqas li gel dixin, dîsa jî gundî nema ji wan ditirsin. Çuqas li gel dixin, hevqas rik û nifrîna gel jî mezin dibe. Dewleta Tirkan ketiye nava rewşeke nexweş. Lê gel rêya xwe ditiye. Serleşkerên ordiya faşîst digotin; "Em bawerin ku, ev şîretên Apociyanin. Hun ê din guhên xwe nadin me. Hun hemû bûne hevalên Apociyan." Serleşkerê Alayê jî digot: "Nehewceye em biçin li van çiyan li Apociyan bigerin. Ji ber ku ev gundî tev hevalên wanin. Giringe em vanan giştan bikujin. Ji ber ku ev zarokên vî gelî ne. Leşker serbestin, li gund û çiyan çi bikin, bila bikin. Ev gundî ê din ji me re nabin dost û heval. Mal û namusa wan li ber we serbeste."

Lê serbaz kengê diwêriyan? Van tiştan kengê dikarîn bikin? Ew jî gelê me baş nasdikin. Dijmin gelek ditirse. Tiştên mezin datanî pêşiya xwe, lê dizanê ku ev tişt bi lêdanê û tirsandinê çênabe. Lew gelek anîbûn serê gundiyan. Îroj tiştek destê wan de nemaye. Niha dest bi şîreta kirine. Ew kesên ku zarokên wan digihan Partiyê û dewletê pirsiyar ji wan dikir, digotin wan; "Ka kurê te?" Gundiyan jî digot; "Me li wan xist, dure kuve çûne em nizanin." Leşkerên dijmin bi hoperloran gazî gel dikiran, bo tukes dilê xortan nehêle. Nexwe wê gişt bigihan Apociyan. Ê din kesî nediwêrî dengê xwe li zarokên xwe bike. Dema dijmin dihat gundan, gelek keyfa xwe ji xortan re tanî. Serleşker dibûn dost. Digotin me: "Em hêvî ji we dikin, heke hun Apociyan bibînin, bêjin wan, em hêvî ji wan dikin bila me nekujin. Heke ew me nekujin, bi sund, em wan di malên we de jî bibînin, em sozê didin wan ku emê dengê xwe nekin."

Hevalên gelek hêja û berkeftî! Ez ji mala xwe derketim, min tîpek ji nivîsî nedizanî. Îroj ez hindek dizanim. Bi rastî çavên min herdu jî "nediditan." Lê belê ez gelek serbilindim, lew ez ketim nava kesên bi xwediyê şerefa mezin. Ê din ji min re tiştek ne derde. Ji ber ku, Partiya min pêşiya min ronî dike.

Gelek tiştên mezin hatine serê min. Min gelek tecrube ji wan girtiye. Heya ez dijim, tiştên ku min ji bêbextî û zilma axan û şêxan dîtiye, ji bîr nakim. Lê giştan ez nikarim bênim ziman.

Gelî birayên hêja! Gelî hevalan! Em baş bizanibin ev roj, roja me ye. Roja berxwedanê ye. Ev roj, roja tolhildanê ye. Îroj, qeys û firsend ketiye destê me. Kesê dikare sed kiloyan rake bila rake, ê ku dikare kiloyek rake, bila kiloyek rake. Tucaran firsendeke halo neketibû destê me. Rewşa axa û şêxên me ji îroj, gelek nexweş bûye. Şêxitî û axatî li serê wan bûye bela. Yên welatfiroş pir eşkere bûne. Weke kesekî tazî, di nava gundan de bi gerin. Ev bêbextên welatfiroş, gelek tiştên nebaş li pêş çavên gel kirine. Heya tişt bi serê me neyê, em dost û dijminên xwe nasnakin. Vêca îroj, du rê li Kurdistanê vebûne; yek bêbextiye, a din jî welatparêziye. Lê belê dîsa ji ew kesên welatxayin, dixwazin bikevin nav refên Partiyê, daku bingeha Partiyê nasbikin. Lê belê ew rojên ku ewan bi gelê me dileyîstin, ji destên wan derketine. Ew tirba ku ewan ji me re kolabû, îroj ew bixwe dikevinê. Tu rê ji wan re nemaye. Hisaba hezar salan wê ji wan bê standin. Zilma wan kirî, li nik wan namîne. Roj roja xizan û bindestan e. Piştî 15'ê Tebaxê, fermana zaliman ketiye destê şervanên PKK. Hisaba bav û kalan wê ji wan bêtin standin!..

Bijîn PKK, ERNK û ARGK!
Bijî serok APO!
Bijîn peşmergên Kurdistan!

Lİ SER PİRSA WELATPARÊZİYA KURDİSTAN

Bi sazbûna PKK, ERNK û ARGK di şoreşa nûjen de, mirov ê din dikare baweriya xwe bo serkeftina vê şoreşê bêne. Şoreş, bê ditineka zanistî û bê partiyeka şoreşger û eniyeka rizgarîxwaz, digel artêşeka gelî nabe. Heke yek ji van kêm be, serkeftina şoreşê pir zehmet dibe. Gava em li dîroka şoreşên Kurdistan binêrin, ne partiyeka şoreşger, ne eniyeka rizgarîxwaz û ne jî artêşeka gelî nebûn. Sedemeka mezin bo biserneketina van şoreşan ev bû.

Îroj PKK ne tenê li bal gelê Kurd hatiye naskirin, ku hêzeka şoreşgere. Tevgerên şoreşger ên cîhanê ji PKK dinasin, ji ber ku şoreşgerî ne tenê bi nivîst û gotina ye. PKK bi karê

xwe, xwe da nasîn, ku hêzeka şoreşgere. Di pirsa eniyê de hin kes dibêjin ERNK, ne ji çend hêzan dameziriye. Ez bawerim, ku tu Kurdê welatparêz ne li dijê, ku partî û hêzên Kurdistanê ên welatparêz bi hevre eniyeka xwe avabikin. Lê divê em ji xwe pirsan bikin, li Kurdistanê kîjan partî dikare bêje, ku bi dilsozî doza welatparêziyê daniye pêşiya xwe; ger ji hêla bîr û baweriyê, ger jî ji hêla welatparêziyê? Min gelek kom û mirov ji gelek partiyan dîtine, ku dibêjin, *"Em Îraqî ne, an Îranî ne, an Tirkî ne, an jî Surî ne."* Tixubên kedxwaran û mêtingeran jî qebul dikin. Hin caran, gava pirsa serxwebûnê têtin ziman, ew dibêjin; *"Em naxwazin Tirkiyê, Îranê, Îraqê an Suriyê perçe bikin."* Yanê ev kesên hanan welatekî serbixwe, Kurdistaneka serbixwe û azad naxwazin. Rizgariya welat, ango serxwebûna Kurdistanê weke xwewnekê dibênin. Ez dipirsim, gava endamên van partiyan bi vê nolê xwe bidin naskirin, ma gelo eniyeka bi van partiyan re wê çawa çêbe?

Li Kurdistana Başur hin hêz gihane hev û dibêjin, *"Me enî pêkaniye."* Lê mirov nikare navê eniyeka rizgarîxwaz li wan ke, ji ber ku yekîtiya wan ne ji bo rizgariya gelê Kurd pêkhatiye. Ez dibêjim, mirov dikare vê navê li wan ke: **Ev yekîtî, yekîtiya kevneperestên Kurde û li dijî şoreşgerên Kurdistana Bakur pêkhatiye.** Lew eniyên rizgarîxwaz ji bo yekîtiya gel sazdibin; ji bo çîn û birên welatparêz di nav civatê de sazdibin, ne ji bo yekîtiya serekên derebeg, çînên serdest û burjuvaziya piçûk, ku pir caran Kurdistan firotine dijmin.

Li Kurdistana Başur hin hêz behsa mafê çarenusê dikin. Lê bi baweriya min ev duruşme ne bi stratejî tê hildan, bi tektîkî ye. Bi derewan ev duruşme radikin. Ji ber ku rind dizanin, PKK daxwaza atonomiyê çirandiye û perçiqandiye. Pirsa serxwebûnê hildaye joran. Îcar dixwazin bi van xapan û derewan, xwe li bal gelê Kurd şêrîn bikin.

Lê ji hêla din, bi rastî mirov tênaghîje bi gotina mafê çarenusê çi tê gotin. Daxwaz ne zelalin. Ji ber ku bi vê gotinê, heye ku atonomî, federasyon jî têtin gotin. Daxwaza serxwebûne jî, ji binî nebe. Ji xwe stratejiya van partiyan jî nîne. Ez dikarim bêjim, ku ev nizanin ji bo çê şerdikin. Xweşiya jiyana wan a kesanî li ku derê be, siyaseta wan jî wî alî ve dibeze.

Kevneperestiya Kurd, ji mirina xwe ditirse. Lewma bi her şêweyê şerê tevgera şoreşgerî li Kurdistanê dike. Ev tevger jî PKK ye; pêşengê tevgera rizgariya netewa Kurdistan. Kevneperest, bi welatparêziyê xwe didin nasdan. Lê ê din gelê Kurd rûçkê wan rind dinase û wan ruswa dike. Ji ber ku kevperest ne tenê ji bo zehmetkêşên Kurd xayinin, xayintiya wan bo pirsa netewî li Kurdistanê ye. Bi tevayî xayintiyê dikir.

Giringe her welatparêzekî Kurd xweş bizanibe, pirs ne tenê pirsa çinayetiye. Bingeh welatparêziye. Lewma jî di nav refên ERNK de cih ji bo hemû çîn û birên welatparêzên Kurdistanê heye. Herkesek niştîmanxwaz dikare cihê xwe bigre. Lê bêguman ev li ser bingeheka welatparêzî û bin rêberiya hêza proletarya ye.

Divê îroj em çînên serdest ên Kurdistanê û ên welatên din neynin berhev. Li Cezayirê şoreş, bi pêşengiya burjuvaziya piçûk giha serkeftinê. Lê li Kurdistanê ev bir welat pêşkêşî dijmin dikin. Em dikarin rastûrast bêjin, ku serxwebûna welatê me Kurdistan, tenê wê bi destê heza proletarya Kurdistanê çêbe. Ev jî Partiya Karkerên Kurdistan'ê ye.

Ji ber vê, heke em yekîtiya xwe rast dixwazin, divê em destê xwe di nav refên ERNK de bidin hev. Têkilî şer xwebûn û azadiyê bibin. Şoreşa me a nûjen gihaye qonaxeka nûh.

Şoreşa me, ji bo dema pêşiya me, bang ji bo rizgarkirina êrdima **Botan'ê** dike. Armanca li pêşiya şoreşê, giringe me tevan bilivêne.

— Bijî şoreşa Kurdistan bin rêberiya proletarya!
— Bijîn PKK, ERNK û ARGK!
— Ji bo rizgarkirina êrdima BOTAN pêşde!

Ferhad Şêxo
Almanya-Berlina Rojava

Hevalên hêja,

ez silavên xwe ên şoreşgerî pêşkêşî we dikim. Herdem bendewarê serkeftina berxwedana gelê Kurdistan, bin pêşengiya Partiya Karkerên Kurdistan'im. Ji ber ku ji me re, roj bir roj xuyabû, ku gelê Kurdistan bin vê pêşengiyê xebata xwe a şoreşgerî birêvedibe û têkoşîna xwe berdewam dike. Niha gelên cîhanê Kurdistan çêtir dinasin, bi Partiya Karkerên Kurdistan. Hatina berxwedana gelê me, hatiye girêdan bi karvaniya vê pêşengiyê.

Partiya Karkerên Kurdistan, kin bê gotin, bûye deng û xemla gelê me. Her welatparêzekî Kurd jî, jê tê xwestin, ku xebata gelê me bi gelên dinê re bidê nasîn. Ev tişt gelek pêwiste. Hewceye em tev, di vê aliyê de jî, xebatên xwe pêşde bidin. Dengê welatê xwe û şerê gelê xwe navnetewan de belavbikin. Taybetî xwendevanên, ku li derveyî welat dixwênin, dikarin vê xebatê bi hesanî rakin ser milên xwe. Ez hêvidarim, ku em gişt vê xebatê bi awakî jehatî birêvebibin. Digel slavên germ.

Mustafa Ossî-Dîk
Yugoslavya-Rijeka

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDİSTAN

BANG

ERNK (Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan), bi belavokekê bi gel da naskirin, ku di navbera **15'ê Cotmehê** û **31'ê Kanunê** de **"Kampanya Alîkariyê bo Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan"** daye destpêkandin û bang li hemû welatperweran, demokratan û şoreşgeran kir, ku bi şêweyeka çalak û jîr têkilî vê kampanyê bibin.

Di belavokê de, ku bi navê **Berpirsiyariya ERNK li Ewrupa** derket, hat gotin, ku di Şerê Serxwebûn û Azadiya Kurdistan de ku bin pêşengiya PKK pêşdikeve û gavên mezin ber bi serkeftinê de avêtiye, hîma gel a zikmakî bingeh tê girtin; herwusa bal li ser kişand, ku bo rawestandina vê alîkariyê, li dijî vê pêşketinê, di gelek eniyên dijmin de xebat û êrîşên tunde hene. **Berpirsiyariya ERNK li Ewrupa,** ku bo rawestandina van xebatên dijminî bi tevayî, pêwistiya alîkariya gel anî ziên, di cihekî belavokê de ku banga gelê Kurdistan dike, vê duxuyaniyê kir:

"Gelek çuqas kêm xwediyê derfet û gengezan jî be û bin kîjan nîr û pîkoliyê bije jî, heke xwediyê pêşengekî rast be û ji bo serxwebûna xwe şerdike be, li dinê tu hêzên dijmin nikarin wî gelî binkeftî bikin...

"Rewşa şer û rewşa eniyê a Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, pirsa rêkxistinbûneka pêşketitîr û pirsa alîkariyeka mezintir, hewceyîtir dikin. Gavên pêşveçûna şerê rizgariya Netewî, di her qadê de hewcetiya derfeten diravî ên mezintir, derdixin holê...

"Weke ku heya niha bûyî, ji niha û pêde jî, Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan wê li ser derfet û alîkariya gelê me ê welatparêz, pêşve here...

"Gelê Kurdistan ê welatperwer! Her alîkariya piçûk ku tu bikî; wê hîmûhêz bide çeka serxwebûn û azadiya pêşmergên Artêşa Rizgariya Gelê me, ku li dijî mêtingerên Tirk ên dirinde û hov ditêkoşe û liberxwedide! Ew mêtingeriya, ku êrîşî welatê te, hebûna tê a netewî û mirovî dike!

Têkilî 'Kampanya Alîkariyê bo Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan' bibe û vê xebatê pêşvebixe, ku ERNK daye destpêkandin!.."

Lİ ÇİYAYÊN CUDÎ ŞEREK GİRAN

- **Pêşmergan reşand balafirekê. Tê gotin, ku balafir ketiye.**
- **Çetên Alîxan Tatar pelixîn.**
- **Hêjmara kuştiyên dijmin gelek bilinde. Pir serleşker û serbaz hatin kuştin.**

Li Çiyayên Cudî navça Şirnexê şerekî gewre di navbera pêşmergan û hêzên dijmin derket. Şer roja 7'ê Cotmehê destpêkir û heya 9'ê Cotmehê doma. Li gelek navçên derdorê pozberiyên pir gewre serpêkhatin û dijmin hundabûnên giran li şun xwe hêla.

Artêşa dijmin a faşîst di şer de, çekên agirî, çekên ji asmanan tên reşandin, ango çekên giran bikaranî. Lê pêşmergên ARGK dîsa ji karîn, balafirekî dijmin bênin xwarê. Şer, carnan singbersing doma û mêtingerên Tirk ketin nava tirs û bizdanê. Necar man, ku ji qada şer paşve birevin. Pêşmergên ARGK tu hundabûn nedan. Lê tê gotin, ku çend şoreşvan jî birîndar ketine.

NÛÇE RÛPEL 17. DE

Êrîşa herifandinê li dijî Pira Şaxwelatê

Roja 11'ê Cotmehê, 5 ji 9 narînçokên ku li bin Pira Şaxwelat hatibûn raxistin, peqîn. Bireka mezin ji Pirê hilweşî û Pira Şaxwelat ji bo çûyin û hatina tomofîlan hate girtin.

Li bin Pira Şaxwelat, ku di navbera bajarên Mêrdînê û Ruhayê li ser rêya "Îpek"ê an rêya bi navê "E-24" ê ye, di 9 tenekên dohnê de narînçok hatin bicihkirin. Weke nûçên gihan me, tê gotin, ku hundurê tenekan bi hacetên peqînê hatiye tijîkirin.

Dawiya peqînê Pir ji bo çûyin û hatinê hate girtin. Lingên Pirê xusar û derbên mezin girtine. Ji ber ku çûyin û hatin rawestiya, duvikeka gerokan a dirêj peydabû. Dure gişt bera xwe qulibandine rêyên din.

Li kêleka vê livbaziyê, li ser reyên Kosar (Kiziltepe) û Serêkehnî (Ceylanpinar) jî gelek mayin hatin raxistin. Niha, ji hêla yêkîtiyên ARGK li ser gelek rêyan bi rewşekî tunde mayin hatine raxistin. Hacetên dijminan rastî hinde van mayinan dibin, hinde jî ji hêla mêtingeran tên dîtin û derxistin. Encama raxistina van mayinan de, heya niha dijmin lêdanên pir xedar girtiye.

ÊRÎŞ ÇÛ SER KARAKOLA İŞİKVÊREN Lİ QİLABA

Şeva 10'ê Cotmehê li nêzîkî navça Qilaba (Uludere) yekîtiyeka ji pêşmergên ARGK, êrîşek bire ser karakola cenderman.

Weke ji agahiyên me girtî derxist, hêzên ARGK dora karakola Işikvêren zivirandine û bi narînçok û rokêtan êrîş kirine. Avahî bi temamî hilweşandine û serbazên lê di man bi tevayî bêliv xistine. Serbazên ku bêliv mabûn, ji dest hildanê ketine û hinek jî wan hatine kuştin an birîndarkirin.

Mêtingeran hêjmara kuştiyên xwe mîna yek serbazî şanîkirin. Lê pir diyare, ku kuştî û birîndarên ji wan gelekin.

Lİ ÇOBANDERE DORA ŞİRNEXÊ KİRYAREK: 13 MİRÎ, 9 BİRÎDAR

• Yekîtiyeka ARGK êrîşêk bir ser mezra Çobandere gundê Meşeîçî navça Şirnexê. Şerek digel parêzkarên gundan derket. Domana şer de 8 ji bêbextan tevlî merivên wan hatin kuştin. 9 kes jî birîndar ketin. Hêjmara kuştiyan gişt tevde giha 13 kesan.

Ev êrîş dora êvarî pêkhat. Dora 100 pêşmergên ARGK pêşî dora gund girtin. Dure şer derket. Taliya pozberiyê de êrîş çûn ser malbatên Şanli, Kartal û Vural, ku parêzkarên gundin. Xaniyên wan hatin şewitandin. Pêşmergên ARGK, bê hundabûn xwe ji cihê rûdanê durxistin.

Roja 10'ê Cotmehê yekîtiyeka ji pêşmergên ARGK avêt ser mezra Çobandere gundê Meşeîçî navça Şirnexê. 13 parêzkar û merivên wan hatin kuştin, 9 jî birîndar ketin.

Di livbaziyên, ku li dijî parêzkaran li Şirnexê birêdikevin de, pêşmergên ARGK kozên nûh bi destê xwe ve tênin. Bi vê kiryarê dîsa hat îspatkirin ku li Şirnexê parêzkarî û welatfiroşî nayê jiyan hiştin. Parêzkaran lêdaneka din a mezin ji hêzên şoreşê girtin.

Ev welatfiroşên ku ji eşîreta Batiyan'nin, berî niha bi çende caran bang li wan hatibû kirin û ji wan wan hatibû xwestin, ku çekên ji dijmin girtibûn, li dijmin vegerênin. Lê evan xinizan bersiv nedan. Gundên xwe berdan û çûn Çobandere, daku çetevaniya xwe berdewam bikin. Hevxebata xwe tevlî mêtingeran gelek pêşve birin. Tevlî yekîtiyên artêşa dijmin, derdiketin operasyonan. Û li dijî pêşmergên ARGK, çekên xwe bikartanîn.

Êvara livbaziyê pêşmergên ARGK dora gund girtin. Bang li bêbextan kirin, daku xwe bidin dest. Lê evan xwe nedan dest û ser pêşmergan reşandin. Lewma yekîtiya ARGK êrîş bire ser wan. Xaniyên wan da ber narînçokan. Taliyê de 13 parêzkar û merivên wan mirin, 9 birîndar bûn.

Parêzkariya gundan li bajarê Mêrdînê jihevbû

Ji destpêka meha Hezîranê vir de, ji ber ku li êrdima Mêrdînê livbaziyên tunde birêdikevin, bikaranîna parêzkariya gundan seranser jihevbû.

Encama lêdanên ku li gundên Pinarcik, Xirabê Huriya û Mira Kefşinê ûhw. li parêzkarên gundan ketin, ev sîstema ku mêtingerên faşîst dixwestin zinde bigrin, jihevbelavbû. Bireka mezin ji parêzkaran çekên xwe berdan, birek jî ji êrdimê revîn û çûn êrdimên din an jî metropolên Tirkiyê. Li pêşberê van rûdanan, ji ber şerê me ê rizgariya netewî, avahiya parêzkaran jihevket û belavbû. Pir êşkereye, ku di rewşekê de, ku artêşa mêtingeran bixwe tê perçiqandin û ketiye nava tirs û xofê de, diyarbû ku, ev avahî jî wê nekariba pir xwe ser piyan bigre û liberxwebide. Jixwe tukes nedikarî van bêbextan ji vê encamê rizgar jî bike.

Parêzkariya gundan heya merheleke mezin niha jihevbûye, lê hêj jî hinde jêmayên wan li gundan hene. Bes hêjmara van pir kême. Ev jî xwe davêjin bextê karakolên dijmin û wusa hebûna xwe a gemar jiyan digrin. Lê gava sibe ev karakolên ku bikaribin wan biparêzin nemênin, wê çikin? Ji vê rojê ve, yekîtiyên mêtingerên faşîst ji tirsa dilê xwe ketine nava taya mirinê. Sibê ev karakol, wê yeko-yeko ji holê bên rakirin, hingê ev çete jî -heke bikaribin- wê tevlî wan ji Kurdistanê birevin. Ev yek ji niha ve diyare.

Livbaziyên paqijkirina jê-

Dûmahîk rûpel 17. de